JURNALUL

Nr. 81 - 82
Anul III

ROMÂNIA

Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
32 pagini ■ 300 lei

S.F.

ESTETICA GENERAȚIEI 90

Ionuț BĂNUȚĂ
Sebastian CORN
Don SIMON
Dănuț IVĂNESCU
Liviu RADU
Cristian HRISCU

Bruce STERLING
Ovidiu BUFNILĂ

STAR TREK ★ VIRTUAL ★ CYBERPUNK

ÎN LOC DE PREFAŢĂ SAU DESPRE REALITATEA VIRTUALULUI ŞI VIRTUALITATEA REALULUI SAU CÎTE CEVA DESPRE TEXTUL VIRTUAL

În ultima vreme astfel de "jocuri de limbaj" (mă refer la virtualitatea realului şi ...) - în accepţiunea dată de Wittgenstein - au devenit tot mai frecvente, invadând domenii la care nici nu te gândeşti că s-ar putea preta la aşa ceva. Din ce în ce mai des se asimilează actul de a vorbi cu o luptă în sensul de a juca, ceea ce determină includerea actelor de limbaj într-o agonistică generală (agôn = luptă), dar nu impune concluzia că se joacă pentru a câştiga. O mutare poate avea ca scop simpla plăcere de a o inventa căci ***"ce altceva e toată munca de hărţuire a limbii pe care o realizează vorbirea populară sau literatura?"*** Fluxul continuu al invenţiei de construcţii lingvistice, de cuvinte şi - mai ales - de sensuri face să evolueze limba.

Revenind la jocul de limbaj din titlu trebuie arătat că ceva similar este posibil oricând se opereze cu concepte de tip bipolar ce par să se bată cap în cap şi - cu atât mai mult - atunci când posedăm un al treilea concept, derivat din ele, dar fără a fi tributar nici unuia dintre ele (bineînţeles, mă refer în cazul nostru la realitatea virtuală). Problema este cumva similară celebrei dualităţi a luminii rezolvate de de Broglie prin teoria undă-corpuscul.

Întrucât e preferabil să posedăm din start nişte definiţii foarte clare de la care să pornim am apelat şi eu la definiţiile din preabunul, binecunoscutul şi multiacunarul nostru DEX care iată ce mi-a oferit:

VIRTUAL - care există ca posibilitate, fără a se produce în fapt;

VIRTUALITATE - însuşirea a ceea ce este virtual; posibilitate;

REAL - care există în realitate, efectiv, adevărat; ceea ce este real, ceea ce există în realitate;

REALITATE - categorie filosofică desemnînd tot ceea ce există efectiv; lucru real;

Extrem de pertinent şi lămuritor, nu-i aşa? O adevărată explicaţie virtuală. Sau un cerc silogistic virtual. Cum vreţi.

Şi acum să intrăm cât de cât în subiect. Nu voi începe nici cu realul, nici cu virtualul. Ci cu ceva ce ţine de odrasla lor (realitatea virtuală), şi vom ataca:

1. SILICONTOLOGIA

Până la justificarea aceastei titulaturi destul de bizare (dar sugestive) voi începe prin a arăta ce se ascunde sub comoda sintagmă: **"gândire virtuală"** şi de ce este necesară înlocuirea/completarea "cheilor" propuse pentru science fiction: *sense of wonder, misè en abîme, vertij intelectual, sublim* etc.

Conceptul de **"gândire virtuală"** a fost propulsat în cultură de filosoful **Rudolph Anheim** în anii '30 şi reluat de cineaştii avangardişti (ca **Jean Epstein**, de pildă) fiind apanajul unui proiect filosofic novator - pe atunci -: reconcilierea demersului cognitiv (al ştiinţei) cu demersul estetic (al artei). Noţiunea de **"gândire virtuală"** se îmbogăţeşte astăzi, în conjunctura tehnoculturală - neologism datorat lui **Pierre Berger** prin care este desemnată noua conjunctură culturală, în sensul antropologic al termenului, născută din recenta cuplare a societăţilor industriale cu computerele - cu valoare şi funcţie epistemologică din cauza completei înglobări a imaginii şi vizibilului, împreună cu ansamblul informaţiilor senzoriale şi perceptive, în ordinea numerică a calculului. Această societate numită adesea societate postmodernă se încearcă a fi definită de diferiţi filosofi prin sintagme de mare forţă sugestivă (am mai întîlnit noi critici care doreau să definească SF-ul aplicînd aceeaşi strategie): **"societate a spectacolului"** care presupune "reînnoirea tehnică neîncetată; fuziunea economico-statală; secretul generalizat; falsul fără replică; un prezent continuu" (**Guy Debord**); o societate intrată într-o "eră a vidului" (**G. Lipovetsky**) şi a individualismului (**A. Renaut**); supusă unor neîntrerupte efecte de "simulare" şi "seducţie" (**J. Baudrillard**); fenomene datorate şi generalizării mijloacelor de informare în masă şi a comunicării (**G. Vattino**) ceea ce conduce la "sfârşitul socialului" (**J. Baudrillard**). Această "societate postmodernă" e completată de o "cultură (bineînţeles) postmodernă" care fie că stă sub semnul "indeterminanenţei" (**Ihab Hassan**), fie este considerată o "culme a modernismului", o "întoarcere la tradiţie împotriva modernismului" sau o "depăşire a modernismului" (**Luc Ferry**) şi introduce opera în "epoca reproductibilităţii sale tehnice" (**W. Benjamin**).

Ipoteza - de fapt, realitatea - emergenţei tehnoculturale a unor noi forme de gândire şi artă poate părea hazardată contestând chiar încetăţenita reprezentare dominantă a gândirii în raport cu ordinea tehnică, ceea ce determină o *necesitate* crescută a ipotezei **gândirii virtuale**: dacă acum câteva decenii câţiva indivizi se întrebau despre valoarea şi potenţialitatea cognitivă a artelor vizuale, ea capătă astăzi o acuitate şi o fecunditate sporite de conjunctura tehnoculturală generatoare de nevoi şi posibilităţi ştiinţifice, pedagogice şi artistice fără precedent. Întrucât pot apare confuzii voi da câteva lămuriri asupra acestei noţiuni eminamente ambiguă. Nu e de ajuns să alături mecanic ideea de **"gândire"** de cea de **"vizual"** pentru a obţine un concept nou pentru că aşa ceva este imposibil printr-o simplă "aritmetică" sau juxtapunere verbală a unor cuvinte prelevate arbitrar din universuri conceptuale diferite.

Şi chiar dacă astăzi suntem tentaţi de necesitatea altor alianţe lingvistice, altor combinaţii intelectuale fondate pe un demers bazat pe "mai rapid" decât pe cele cu care marea tradiţie raţionalistă şi ascetismul ei logic ne-au obişnuit o formulă, oricât de frumoasă şi seducătoare, oricât de abil mediatizată ar fi, tot n-ar fi capabilă să constituie măcar umbra celui mai umil concept. Pentru că a gândi nu sinonimizează cu arta efectelor speciale, dar nici nu înseamnă la minimalizarea realităţii procedeelor de irealitate: *noile imagini, multimedia, virtualitate, teleprezenţă* etc.

Astăzi realitatea tehnologică pare să nu manifeste nici cea mai mică veleitate interogativă asupra a ceea ce face pentru că în clipa imediat următoare este literalmente sufocată sub invazia mişmaşurilor spectaculare, chestiunile de fond rămânând îngropate în paginile netăiate ale unui manual de utilizare (oricum necitibil) sau în discursuri de circumstanţă (oricum lipsite de substanţă). Atât timp cât conjunctura socială adăposteşte atitudini transferând principiul facultăţii pavloviene de adaptare unor unelte creditate ca fiind asimilabile "în timp real" nu vom putea pune problemele la superlativul cerut de sensul şi urgenţa lor: ce a devenit astăzi *praxis*-ul gândirii, ce este inteligibilitatea, sensibilitatea, creaţia în această eră a descompunerii/recompunerii informaţionale a lucrurilor, semnelor, practicilor celor mai stabile? Ce vor deveni "industria frumosului", memoriei, comunicaţiilor, imaginariului şi ştiinţei în mijlocul unei asemenea "clocotiri", a unei "lichidări" culturale generalizate?

Aceasta este prima direcţie fundamentală care trebuie urmărită: aceea deschisă de gândirea filosofică. Vom trece la a doua:

2. ESTETICA LIMBAJULUI VIRTUAL

Roland Barthes definea limbajul astfel:

"...limbajul este (...) timpul dens al unei gestaţii mai spirituale, în timpul căreia "gândirea" este pregătită, instalată încetul cu încetul de hazardul cuvintelor. Această şansă verbală din care va cădea fructul copt al unei semnificaţii presupune, deci, un timp poetic care nu mai este cel al unei "fabricări", ci al unei aventuri posibile, întâlnirea dintre un semn şi o intenţie".

Aparenta exprimare confuză ascunde aceeaşi potenţialitate a unui limbaj eliberat de finalitatea gramaticii pentru a-şi născoci la nesfârşit alte finalităţi, aceeaşi aşteptare a neprevăzutului şi ce expresie mai reuşită a virtualităţii dorite?

Barthes vede că "noul limbaj poetic" este în mod constant ascuns în spatele *calificărilor* şi *figurilor* metaforice, iar creaţia s-ar realiza pornind de la un "discontinuu de obiecte izolate şi teribile" (obiecte textuale) între care nu există "decât legături virtuale":

"Nimeni nu alege pentru ele un sens anume sau o anume funcţie, nimeni nu le impune vreo ierarhie, nimeni nu reduce la semnificaţia unui comportament mental sau a unei intenţii, adică, până la urmă, a unei tandreţi. Explozia cuvântului poetic instituie deci un obiect absolut; Natura devine o succesiune de verticalităţi, obiectul se înalţă brusc, încărcat de toate posibilele sale: el nu poate decât să jalonеze o lume lacunară şi prin urmare teribilă". *(Gradul zero al scriiturii)*

Desigur că acest univers tinzând spre o extincţie a materiei ar putea genera semne de întrebare, dar aşa cum sublia şi **Jean Burgos**: "acolo unde nu există nici o alegere conştientă, nici o hotărâre deliberată, nici o intenţie determinată, subiectul se estompează în favoarea lucrului care, domnind, este singur peste un deşert, obiect nemăsurat, trăind nu se ştie ce fel de viaţă şi încărcat cu nu se ştie ce" *(Pentru o poetică a imaginarului)* de unde concluzie în mod superficial că dogmatismul lui **Barthes** ascunde multă confuzie datorită "viziunii mecaniciste" (ce vreţi, trebuie să apere poezia), dar pe mine tocmai această viziune mecanicistă mă interesează prin uimitoarele conotaţii şi similitudini cu rezultantele multimediei de care voi vorbi la punctul următor.

După mai multe analogii şi excursuri erudite printre care filosofia lui **Kant**, antropologia lui **G. Durand** şi epistemologia genetică a lui **Piaget**, **Burgos** ajunge la concluzia - pe care o reţin ca valabilă nu numai pentru poetician, ci pentru orice creator: "ceea ce ar vrea să descopere în "poiein", este modul în care această actualizare deschide la rândul ei noi posibilităţi, modul în care imaginile creează virtualul, dincolo de orice motivaţii şi de

JURNALUL® S.F.

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE:

Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)

Nicolae C. ANTON, Ionuţ BĂNUŢĂ
Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian COSIN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,
Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIŞCA (Redactori)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (Fotoreporteri)

ADRESA REDACŢIEI:

Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

orice limită, virtual chemat ei însuși să se transforme în real", dar pe când Burgos decretează ca imperativ major perpetua subordonare a "posibilului realului și nu invers" acest lucru trebuie să fie dușmanul cel mai de temut al celui care lucrează cu virtualitatea. Imaginea conținută în text prin virtualitatea intrinsecă și prin funcția sa simbolică de a nu-și fi desăvârșit actualizarea generează o (i)realitate al cărei absenteism devine un complement atât de credibil și palpabil în noua conjunctură tehnoculturală încât depășește statutul unei bune aproximări - ca în cazul mainstreamului - luându-i locul. Imaginea neactualizând un arhetip privilegiat, setat deja genetic, educațional, social și/sau emoțional deschide o pluralitate de virtualități semantice și câmpuri de investigație ale imaginarului, arhetipul devine un mijloc de a inventa o ordine ce duce spre un sens în evoluția dezvoltării și potrivit direcțiilor pe care le urmează în variațiile și metamorfozele cauzate de virtualitatea ei. Sensul va fi conceptualizat treptat, eliberându-se de concretism, ceea ce asigură deplina asumare a textului, deci o infirmare a ipotezei sărăcirii gândului prin imagine - cum spune Jung:

"Imaginea primordială este stadiul preliminar, zona materială a ideii; tocmai pornind de la ea, după ce a fost eliminat concretismul particular și necesar imaginii primordiale, rațiunea dezvoltă un concept - ideea - ce se deosebește de orice alt concept prin faptul că nu reprezintă un dat empiric și că, până la urmă, ajungem chiar la concluzia că ei stă la baza oricărei experiențe. Ideea deține această proprietate de la imaginea primordială care, ca expresie a structurii specifice a creierului, îi dă experienței forma sa determinantă".

Și Burgos concluzionează că "analiza scriiturii imaginarului conduce la o viziune reunificatoare a conștientului și a inconștientului" ceea ce determină necesitatea abordării textului în totalitatea sa, dimpreună cu tot ceea ce-l alimentează - fără a-i conferi și sens, totodată, orice analiză, oricât de minuțioasă ar fi neputând releva decât un număr finit de semnificații: cele ținând de limbajul utilitar, deci neapelând la analiza arhitextului ceea ce ar conduce la reducerea ariei de virtualități.

De aceea Burgos propune pentru căutarea sensului prin intermediul așa-numitei metode genetice care își propune să "nu considere virtualul sau posibilul decât ca pe o creație nelncetat urmărită de acțiunea actuală și reală" (Piaget). Dar orice acțiune este urmarea unei virtualități anterioare - cel puțin parțial - ceea ce duce la o multiplicare a posibilităților deschise de o acțiune actuală, dar mai importantă este *"legătura de virtualitate, tot mai aproape de implicația logică"* care furnizează o normă de atemporalitate ducând în cele din urmă la descoperirea/inventarea de legi care se sustrag cauzalității (celebrul paradox "a fi și a nu fi" al lui Banavel, de exemplu); legi care permit justificarea trecerii de la real la posibil și de la posibil la virtual. Acest lucru îngăduie - deși orice știință este în mod necesar cauzală (ca în cazul textelor virtuale) ca și în cazul textelor poetice - în procesul creației, ca și al lecturii să genereze constituirea unor norme care să făurească o realitate suplimentară."Poiein"-ul depășește astfel stadiul unei simple metafore sau de "analogon" al "facerii" artizanale, apărând drept Creație.

Piaget propunându-și stabilirea fundamentelor unei științe a virtualității începarcă - așa cum spuneam mai sus - surprinderea trecerii de la procesul genetic - specific realității în devenire, depășind, deci, stadiul de virtual pur - la implicația logică - de care depinde spectrul posibilităților deschise de ea:

"Orice acțiune formatoare a unei operații dă naștere, prin însăși executarea ei, la două feluri de virtualități, ceea ce înseamnă că "implicând" activitatea subiectului, ea deschide două categorii de posibilități noi: pe de o parte, o posibilitate de repetare efectivă sau de reproducere în gândire, însoțită de o determinare a unor caracteristici până la cele implicite acțiunii; pe de altă parte, o posibilitate de combinări noi, provocate virtual de executarea acțiunii inițiale. (...) acțiunea inițială dă naștere, prin simplul fapt al realizării sale, la două feluri de posibilități, adică de operații virtuale: unele constau în capacitatea de a repeta acțiunea executată și eliberează astfel ceea ce ea ducea cu sine de la început; celelalte constau în a o prelungi prin acțiuni noi, apărute din inversiunea sau din combinarea ei cu altele".

Dacă acestor considerații preliminare ale lui Piaget le adăugăm și ipoteza unui principiu fundamental de echilibru la care s-ar ajunge - virtual, deoarece realitatea fizică este guvernată de haos conform teoriei catastrofelor - , principiu conform căruia "orice serie genetică tinde spre anumite stări de echilibru, realizând joncțiunea dintre realul temporal și logicul atemporal" s-ar ajunge la stabilirea unei legături specifice între posibil și real, asigurându-se interdependența acestora și fiind deajuns pentru "a da seama de joncțiunea dintre devenirea mentală și permanența logică și normativă", dar în realitate (impropriu spus) posibilitatea unor rupturi de echilibru și a unor reajustări constante determinate/reclamate de acestea pot conduce tocmai la dialectica realului și a posibilului provocind o buclă de căutare a unui sens dincolo de ele.

Din aceste considerente rezultă posibilitatea generării textului dincolo de orice proiect și de orice metodă și a îndeplinirii celor două categorii de virtualități descrise de Piaget.

Prima deschide posibilitatea repetării efective sau a reproducerii în gândire, ceea ce ar îngădui creatorului să fie în orice clipă descoperitorul efectiv al propriei creații și să o folosească, în timpul și pe măsură ce o descoperă, drept schelet al creației viitoare. Aceasta duce la o fractalizare care mărește complexitatea, dar și dificultatea descifrării schemei inițiale a unei producții a Imaginarului unde se manifestă doar forțele biopsihice și socioculturale, alimentate și guvernate chiar de imaginile selectate și ordonate de acestea. O asemenea obiectivare petrecută în timpul realizării poate schimba, la intervale regulate, mersul operei în devenire, prin includerea normelor logice - fragmente de sens generate spontan de coerența posibilelor - în realitatea textului, în fiecare etapă a generării sale. Joncțiunea dintre real și virtual nu se realizează la capătul procesului de creație, ci de-a lungul acestuia potrivit unor ritmuri existențiale care determină tot atâtea rupturi capabile să re-genereze creația, să o consolideze, dar cu prețul unor rectificări succesive, deci - curmva - o creație interactivă. Nu fără motiv voi reda aici două exemple în care opera s-a născut dintr-o ideație destul de unitară

A doua categorie de operații virtuale este contrară continuității, chiar dacă deschide noi posibilități de combinare și urmărește decelarea unui sens în convergența forțelor și materialelor puse în acțiune, dincolo de semnificațiile parțiale ale elementelor prezente, dar și dincolo de fragmentele de sens apărute din rupturile creației.

1. SILICONTOLOGIE (continuare)

În ultimii ani s-a înregistrat o *creștere cognitivă* datorită fundamentalei revoluții a lumii imaginilor care poate fi asemănată cu cea a apariției alfabetului, tiparului sau fotografiei.

Această revoluție a virtualului nu s-a realizat de azi pe mâine. Mai multe etape tehnologice au determinat atingerea acelei mase critice necesare pentru a răsturna câmpul imaginii spre o altă eră în care imaginea capătă conotații și- mai ales- denotații care nu mai au aproape nimic în comun cu imaginile de altădată.

Aceste etape determină conturul a ceea ce am denumit silicontologie :

-apariția tehnicilor de sintază și de stocare numerică a imaginilor, orice imagine poate fi digitizată, deci și manipulată, tratată/alterată (voit), stocată, transmisă la distanță, divizată într-un limbaj universal: codul binar;

-posibilitatea de a acționa în timp real; dezvoltarea impresionantă a computerelor a permis reducerea substanțială a timpului rezidual ceea ce dă senzația unei modificări a imaginii chiar în momentul în care se manifestă dorința modificării.

-scufundarea în imagine; dezvoltarea tehnicilor de vizualizare stereoscopică portabile care au determinat schimbarea atitudinii noastre corporale față de imagine: acum nu mai suntem în fața unei imagini, suntem *în* imagine.

-teleprezența; prin intermediul dispozitivelor de realitate virtuală pot fi create clone virtuale prin intermediul cărora să poată fi acționate dispozitive virtuale care să aibă efect în lumea reală.

Acestea determină o răsturnare și chiar o ruptură a raporturilor socotite clasice între imagine și limbaj, imagine și model, imagine și realitate.

3. DESPRE REAL ȘI VIRTUAL

Multă vreme arta poetică era cea formulată de Shakespeare, în Hamlet: "Scopul teatrului (subînțelegându-se al artei în general), dintru început și până acum a fost și este să-i țină lumii oglinda în față". Deci, arta ca reproducere, arta ca reflectare se poate considera ca având-și originea în această declarație de principiu care are un sub-text reductibil la relația de tipul subiect-obiect: realitatea este un obiect global care *se prezintă*, iar omul - subiectul generic care *și-o re-prezintă*. Din acest punct de vedere e clar că realul este o oglindire, este reflexul subiectivat prin intermediul simțurilor. Creatorul își transformă într-o primă etapă arta într-o oglindă în care se reflectă realitatea, apoi transformă realitatea într-o oglindă în care se vede pe sine-însuși. Deci nu realitatea percepută de simțuri trebuie să ne intereseze, ci *realitatea destructurată:* un artefact rezultat din destructurarea lumii pe care o percepem - în mare - cu toții la fel (în "realitate" e vorba de niște invarianți la care avem accces, la o medie optimizată dacă vreți); din dereglarea ordinii firești a lucrurilor , din perceperea lor deregiată, obținută prin dereglarea sistematică și sistemică a tuturor simțurilor și chiar mai mult: negarea categorică, agresivă/subversivă a ordinii intrinseci naturii ca mod de existență egal în drepturi cu oricare altul; și substituirea elementului (auto)-organizatoric al naturii cu voința personală, arbitrară, anarhică, nihilistă.

Și pentru că nu mai am spațiu disponibil promit să revin într-unul din numerele viitoare încheind cu ceea ce spunea Borges: " *Fapt e că fiece scriitor își creează precursorii. Opera sa modifică concepția noastră despre trecut, precum ne modifică și viitorul. În această corelație nu are nici o importanță identitatea sau pluralitatea oamenilor.*"

Ionuț BĂNUȚĂ

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR
Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ
Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN
Corecturi:
Livia STROIA
Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România
Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămânal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

VIRTUALUL ÎN INTIMITATEA LUI

Doi autori români (Ionuţ Bănuţă & Sebastian Corn) şi-au dat mâna şi s-au aşezat la masa de scris. Nu cred că acest tandem o să reziste cu vremea, dar el este capabil de chestii nemaipomenite.

De partea cealaltă este William Gibson, tăticul cyberpunkului, care sapă şi îşi face muşchi. Deci bătături. Mi-ar place să văd un skanderberg între ei.

Iniţial, "Ragnarök" a marşat pe ideea unei istorii denaturate, o ucronie atrăgătoare şi nu numai. Ea urma să lege nişte texte distincte ale unei antologii care întîrzie să apară din păcate. Dar "Ragnarok" este valoroasă, chiar dacă eu n-aş fi ştiut aceste lucruri.

Am citit-o de trei ori, cu dorinţa unică de a vedea care a fost contribuţia acestor doi coautori, dar nu am reuşit. Şi cred că asta este bine. Asta înseamnă că stilurile lor sînt atît de apropiate, încît nu poţi face identificarea.

Continui să cred că, la prima lectură, textul pare greoi prin explozia de termeni hard şi prin utilizarea numelor proprii cu adîncă semnificaţie, pe care nu le gustă orice "consumator". Dar acesta este singurul lucru atacabil şi nici nu ştiu cît este de important. Realmente, cînd îl parcurgi, textul te prinde în mrejele lui şi te ţine agăţat de început şi pînă la: "Şi a fost prima zi."

"Ragnarök" este exemplar de reprezentativă pentru cum este pulsul de astăzi al creatorilor de sf şi un argument care pledează pentru maturitatea lor de creaţie. Nu este o declaraţie sforăitoare. Este realitatea şi aş dori ca Gibson să poată citi această povestire şi să aibă curajul să mă contrazică.

Textul nu este stufos, vă garantez, ci este scris altcumva decît la maniera clasică. Este altfel scos din vîrful pixului.

Nu mă grăbesc să îl cataloghez pentru că nu ar fi posibil.

Virtualitatea este devastatoare. Lumi false, în timpuri false, cu zei şi idoli falşi, cu întîmplări halucinante care te zdruncină. Iată caracteristicile în cîteva cuvinte. Şi mai este şi culoarea locală, cu Zamolxis şi Kogaion şi obiceiuri. Toate prefigurînd o lume pe care avem impresia că o cunoaştem.

"Ragnarök" te face să priveşti cu invidie şi îţi vine să rupi măcar un pix.

Dacă nu aş fi conştient că tandemul Corn & Bănuţă nu va rezista, le-aş lipi mîinile cu cel mai al naibii adeziv şi i-aş pune la treabă.

Şi, pentru că mă simt dator, aş încheia cu următoarele cuvinte: "Mă, tandemule, mă, noi te iubim!"

Don SIMON

R & G N

Ionuţ BĂNUŢĂ & Sebastian CORN

7) ■ ..... GENERAŢIEI '90. UN JOC STILISTIC CARE-I CONŢINE PE TOŢI.

6) ---

5) Marginile răsfrânte ale consolei de reacţie montate în locul tastaturii palpită ca sfincterul unui homosexual rămas singur pe o insulă pustie. Mâinile dispar până la încheietură în fanta de senzometal cenuşiu. "Ca o copulare..."

***

... îi lipseşi genunchii de umeri cu dermoscotch şi umerii de masă, nu volai să cadă, iar pumnul tău stâng îl explora vasta cavernă vaginală mărginită de coama pubiană

(săptămâna asta iar era la modă greta de blană de leopard)

năclăită de şamponuri şi vopsele cromoluminiscente, horcăia, iar tu o pătrundeai în ritmul gălăgiei din jur, doar sfincterul vineţiu îţi mai crea o oarecare senzaţie, dar nu cine ştie ce, ea horcăia, dar nu orgasmic, era beată, bora de jur împrejur,

(îţi spuni)

bora ca o bcterie de artilerie scăpată de sub controlul PCO-ului, bora pe ea, pe masă, pe podele şi pe pereţi, pe tine, iar tu erai pe ea, în ea, în ambele găuri şi nu simţeai nimic limba ţi se împletea cu a motorizatel nichelate Nu de lângă tine în timp ce-o făceai pe cealaltă, îţi lipseşi privirea de cele trei rînduri paralele de pătraţele de cuarţ înfipte în faţa ca o coajă de ou numai ca să n-o mai vezi pe cealaltă; motorizata îşi desfăcuse telescoapele, era mai ceva decât un crab obscen,

(dar mai e ceva? mai e ceva obscen în zilele astea? ce dracu' mai e obscen în zilele astea? poate doar odată să fi existat lucruri obscene)

iar Benløs Ασκελεσ, technofilul, îi leorpăia de zor şaslul lucitor de organoţel cenuşiu piturat de curând

(cinetotatuajul părea proaspăt de tot)

cu deviza castei din care făcea parte "NIHIL SINE NEOI", limbile vi se încolăceau ca nişte viermi flămânzi pe un cadavru proaspăt,

(te asigur că aşa a fost)

kippu de carne şi senzometal, asta eraţi, iar într-un tîrziu, scârbit - deşi ai fi putut băga mâna în foc ca Scaevola că te vindecaseşi de luxul ăsta patetic - ţi-ai conectat orgasmerul în timp ce acţional întrerupătorul de combustibil al şenilatel, fir-ar ea a nalbii să fie, că urla isteric, mai ceva decât presa unui cimitir de maşini, iar sirena îi şuiera ca apucată de streche şi ea se prăbuşise la picioarele tale,

o motorizată la picioarele tale, ha-ha-ha;

tu stăteai deasupra ei,

(ţi-o amintesci)

aveai sexul umflat, ca un dirijabil plesnind de heliu şi ai ejaculat exploziv, ai ejaculat interminabil chiar, de credeai c-o să inunzi toată locanta,

(ţi-o juri)

împroşcai în toate părţile şi râdeai ca un dement şi ea era la picioarele tale, sirena îi şuiera demenţial,

(ţi-o aminteşti?)

toată lumea de faţă te aplauda şi răcnea delirant - numai că tu îţi înghiţeai toate secreţiile aburinde, le absorbeai prin toţi porii rămaşi, restanţi din trupul iniţial al lui Devadatta, plângeai adică...

***

4) Măruntaiele computerului se arată de sub carcasa ştanţată cu motive tradiţionale romayane. Mâinile apucă "ciuperca" consolei. Mici înţepături urmate de senzaţia de amorţire a palmelor. Zecile de jackuri microscopice ce-i garnisesc încheieturile mâinilor, prelungind traiectele nervoase, se înfig în viscerele organotronice, unindu-le, conectându-le, continuându-le cu fiinţa lui. Simte cum e absorbit, tras, supt, înghiţit în amestecul înform de fire şi bioprocesoare de andezit expandat. Nu

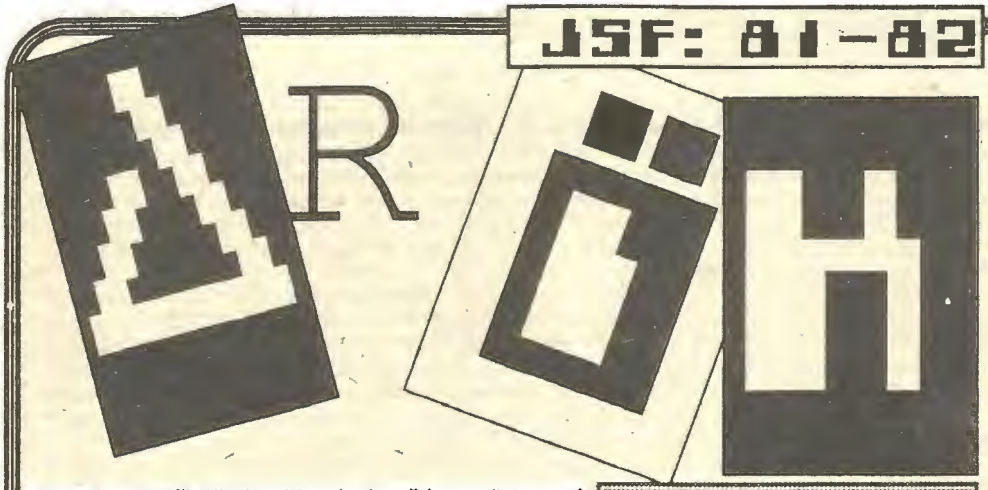

materia amorfă căreia obişnuieşte să-i spună trup, ci informaţia, eul. EL cel adevărat. Nu se sperie, a mai trecut de multe ori prin aşa ceva. E numai prima fază a conectării la computer. Ochiul de wolfshund îi pulsează în orbita prea mare. Interfaţa analogică care-l conectează la creierul lui a intrat în funcţiune cu mult înainte de timpul normal.

Iar el se rostogoleşte înainte prin cablurile optotronice, revărsându-se în labirintele de date. Corpul îi rămîne undeva în urmă, prăbuşit în scaunul din faţa consolei, iar el, mai bine zis adunătura de biobiţi care-şi spune Nemo Devadatta' Gonya, încearcă să nu se uite înăuntru. Se vede: şi hoinărind printre informaţii, şi stând afară, şi...

"soarele scade se-ntunecă
se-afundă pămîntul sub mare
strălucitele stele
se-aruncă din ceruri
focul se-ncinge
cu fum fumegînd în vîrtejuri
fuioare de foc năvălesc
să lovească chiar cerul"

***

*...stăteai între doi tipi cu capetele acoperite de ghimpii deşi de **cuandu**, castane ce-şi trimiteau prelungirile aciculate ca prin învelişul unui prezervativ, îţi aminteau de tipa pe care o agăţaseşi, ala care avea sânii cu mameloanele întărite prin depuneri biogalvanice,*

(îţi aminteşti, nu?)

ala cu vârfurile cameleonice ce te împungeau, târfă de masochişti bolnavi, sadică,

(nu mai ţii minte?)

aia care te sfâşia cu sfârcurile, aia care se înşuruba peste tine ca pe un ghivent dureros din carne, iar atunci stăteai în localul liniştit, mda, suficient de liniştit, ca să zic aşa, pe acolo nu prea veneau motocentaurii, prea era la periferia ◎

(Inelului)

doar sconcşii ce se dădeau masculi feroci, ăla cu testosteronul în clocot, doar ăia mai făceau pe nebunii

(mai ales când ceasurile lor biologice indicau primăvara)

până se găsea unul cu grefe mai ale dracu' ca ale lor şi-i făcea de tot căcatul, stăteai şi tumai în tine ca de fiecare dată cînd te inunda melancolia aia împuţită şi

(îţi aminteşti?)

ziceai că n-ai digurile cu tine, te apuca din ce în ce mai des, trebuia să bei până te făceai muci, cum morţii mă-sii să rezişti altfel, deşi mai aveai o modalitate,

(ştii nu?)

mai aveai o chestie, dar te plictisiseşi deja, iar tâmplţi tot nu găsiseră ceva sau pe cineva cu care să te înlocuiască, sau măcar să te neutralizeze fiindcă, oricum, habar n-aveau că tu erai în spatele întregii afaceri, nici nu le-ar fi trecut prin dovleacul ăla burduşit de bioprocesoare că tu, un organic aschilopatic, ai fi fost în stare să le bagi cu drăcoveniile tale mortu'n casă; cum dracu' să-i frigă un prăpădit abia venit pe orbită, aşa că stăteai şi te întrebai dacă n-ar trebui să le-o tragi "aricilor", aşa, ca să se mai destindă atmosfera, să le tragi măcar vreo câteva, până li s-ar fi întoars ţepii pe dos, să-l înţepe pe dinăuntru, ha, ha, ce mai chestie: ce-ar fi?, cum ar mai fi? - fudulii la protap propriu, ce senzaţii trebe' să-şi creeze gaglii, nal că s-au ridicat să plece, ţi-or fi văzut căutătura mai dubioasă, sau - cine ştie? - poartă psiamplifuri, tşl ocmal te întrebai dacă să te ridici după ei când a apărut tipul: sutană neagră, cunelformele Salvconductului Absolut, sacrele simboluri pitagoreice, gluga ascunzându-i faţa în întunericul mult prea profund pentru a nu fi accentuat de un generator de lumină neagră, a venit lângă tine şi a trântit ■ pe tejghea, aproape că ţi-a vărsat paharul, asta te-a enervat puţin, dar pica-l-ar mă-sa cloşcă de motocentaurii n-aveai ce-i face,

(ştii, nu-i aşa? îţi aminteşti foarte clar, nu-i aşa?)

*nici măcar un motocentaur n-ar fi avut ce să-l facă, era blindat ca al treiş'cincilea împărat, ăla pe care-l turnaseră în bronz de viu, eh, a trântit ■ cu zgomot, voit cu zgomot, ca să te facă atent, să te trezească din mahmureală, dar era degeaba, gagiul nu ştia că nu făceai niciodată afaceri în bar, mda, nu făceai afaceri prin baruri, numai că pe moment, te-ai uitat naibii pe tejghea şi, vederea cutiei negre te-a dezmeticit de tot, puţini aveau tupeul să poarte cu ei constructul fractalic al computerului personal, ţi-ai dat seama că tipul era tare, foarte tare chiar, ce vrei, l-ai întrebat, s-a uitat la tine, ai ştiut că s-a uitat la tine mai altfel decât la oricare altul, cumva subtil, citindu-te ca un scanner de profunzime, până în fundul celulelor, disecându-ţi singurul lucru pe care îl mai aveai doar pentru tine - fiinţa, vreau să zic - şi ţi-a zis, (oohl cât de bine l-ai auzit şi cât de perfect l-ai perceput) ţi-a zis: amibe!...****

SF-UL ROMÂNESC ÎN ANUL COVORULUI DE MĂTASE

Întotdeauna am considerat în sinea mea că, dacă SF-ul este novator ca fond (şi are astfel de pretenţii, propunîndu-şi chiar clătinarea unor mentalităţi), atunci ar trebui să îmbrace şi o formă adecvată. Imaginaţi-vă cum ar suna "Neuromacer"-ul în feniciană şi-n metru antic. Interesant ar suna, cum să sune? Am ales prost exemplul, dar înţelegeţi ce vreau să spun, nu?

În al doilea rînd mulţi socotesc SF-ul o subcultură. N-aş putea preciza dacă semnificaţia termenului este aceea de cultură inferioară, de gang, mai puţin decît o cultură adică, sau acei mulţi se referă la caracterul ei restrîns, de grup. Ultima interpretare se situează pe undeva, prin preajma adevărului. Cea mai corectă sintagmă aplicabilă fenomenului, mi se pare însă a fi cea de underground, înprumutînd-o din aria muzicală cu trăsăturile specifice cu tot. Şi aşa şi trebuie să rămînă, pentru a-şi păstra identitatea.

Într-un astfel de context, cei încadraţi în "generaţia '90" au făcut primul salt adevărat în SF-ul românesc. Nu contestă nimeni faptul că, în 1980 de pildă, nu se mai scria ca în 1960, că între "Cîntecul libelungilor" sau "Şapte oameni cu joben" şi "Robinsoni pe planeta oceanelor" există diferenţe majore, numai că devenirea a fost lentă, schimbările s-au insinuat una cîte una, încît transformarea apare ca evidentă doar comparînd extremele.

În 1992 însă, aşa numitul (nu fără nuanţe peiorative) grup cyberpunk românesc a produs o ruptură, nu numai la nivel estetic, ci şi al conţinutului, al modului de percepere a lumii. Mă refer aici la Michael Haulică, Don Simon, Sebastian Com, Ionuţ Bănuţă, Ana-Maria Negrilă şi Dănuţ Ivănescu, ale căror proze le cunosc ceva mai bine. Într-adevăr nu-i uşor să vorbeşti despre un fenomen aflîndu-te în interiorul lui, fără să aluneci spre o extremă, fie ea grandomania sau lipsa excesivă. Iar modestia perspectivei merită şi ea

luată în considerație. Încerc totuși cîteva frugale reflecții, cu referire în special la "RAGNARÖK", textul semnat Ionuț Bănuță și Sebastian Corn și premiat la concursul "Quo Vadis?" - Giurgiu 1994, reflecții valabile însă în mare măsură și pentru alte "producții" ale celor din grup.

1) TOTUL E ÎN EXCES

(cu completarea că tot ce nu-i în exces e insipid, inodor, incolor și lipsit de importanță) și anume:

- **scenele în care sexul, eterna obsesie umană, abundă.** În fond autorii nu fac altceva decît extrapolează o stare de fapt existentă. Sunt binecunoscute impactul social și implicațiile revoluției sexuale, la fel de importante ca ale celei tehnologice. "Ce dracu' mai e obscen în zilele astea? Poate doar odată să fi existat lucruri obscene."

- **elementele tehniciste.** Ele scad cumva comprehensibilitatea textului sau mai exact restrîng numărul cititorilor la un grup de inițiați, dar exacerbarea specializării, limitarea extremă a ariei preocupărilor, nu mai constituie de mult noutăți pentru nimeni. Numai naivii ignoră angoasa neștiutului, a neputinței de a ține piept valului informațional în acest sfîrșit de secol în care viitorul năvălește peste noi. În plus detaliile tehnice dau contur unei anumite realități, așa cum precizarea numelui, strecurarea unor elemente geografice sau istorice cunoscute garantează identitatea eroilor și veridicitatea întîmplărilor în prozele lui Borges.

- **semnele și simbolurile,** prezente atît în structura textului, la propriu (hieroglife egiptene, litere grecești, viniete), cît și în lumea descrisă. Întîlnim în această țesătură semiotică, caracteristică pieței literare contemporane, toate categoriile de simboluri, de la cele universale (inelul, ochiul, șarpele, lupul), pînă la unele cu totul particulare, valabile numai aici (cutia neagră, motocentaurul).

De altfel, cuvîntul ca purtător de sens, ca abstracție, face din literatură arta cea mai apropiată de știință, care lucrează cu aceleași materiale. Dar în "Ragnarök" ni se amintește că și

***

Amibe, de la AMIBA: AMprentă Informațională Biologic Activă. Pe vremuri li s-ar fi spus fantome, așa le spuneau unii și acum din fireasca dorință a simplificării. Iar cine zice fantome, zice a bântui. Amibele nu păreau să aprecieze cimitirele, locuințele vechi sau locurile pustii în care se produseseră măceluri mai mult sau mai puțin importante, dar manifestau o ciudată predilecție pentru computerele organotronice: se cuibăreau înăuntru și - din acel moment - orice flux informațional cu exteriorul devenea unidirecțional, computerul bântuit începând să absoarbă, precum un burete deshidratat, toate datele și informațiile la care avea acces, inclusiv utilizând - independent de voința utilizatorului - terminalele de interconectare de tip modem.

Se întâmplase brusc, de parcă bulibășelile alea de cabluri fibroptice și biomembrane s-ar fi hotărât subit să-și schimbe statutul. Fuseseră vehiculate explicații care mai de care mai fanteziste, care de care mai doritoare să utilizeze noul flagel în folosul firecoților, dar nimeni nu putea bănui că totul pornise de la un puști cu cortexul extrem de bine utilat de laboratoarele de selecționare genetică de pe Kogaion. Preoții habotnici din Marele Sanctuar nu lăsau niciodată treburile făcute pe jumătate și scoseseră din ei un exemplar dospind de enzime de conectare, parcurs de jackuri hiperconductoare, străbătut de circuite care sfârâiau sub avalanșa de date.

Îl lansaseră în Germisara - Tibet, într-o casă de humă de tip sincretic. Îi găsiseră o biografie de acoperire: părinți și tot ceea ce ar mai fi putut statua o existență aparent obișnuită. Îi însemnaseră chiar - un cocktail de motive maya cu desene votive egiptene

( )

și îi inventaseră o istorie. Tatăl, crescător de cai, umblat mult, de la Gong Zhuo pînă la Pnaeuma Pulchrum, trebuia să joace rolul curvarului care avea câte un copil în fiecare târg. Mama fusese capacitată și ea. Se plângea zilnic vecinelor de escapadele soțului, motivând, practic, apariția lui Nemo Devadatta în casa lor. Chiar și tatuajul mayașo-egiptean de pe piept

(pe vremea aia, Devadatta avea piept, ca toți oamenii)

făcea parte din scenariu: un rătăcit prin Germisara, un rătăcit care n-avea nici o legătură cu berevoii, un copil din flori adus de tata Gonya din dracu' știe ce Muncipiu Imperial.

Ce scop avea Nemo? Biet paria al mânărelilor genetice, nici el nu putea avea o imagine clară. Cel puțin în anii aceia. Și poate că nici nu voia să știe. Poate că era chiar mai bine : fără istorie, fără trecut așa cum îi stă bine unui prototip.

Numai că, odată cu trecerea anului Calului de Cristal, Devadatta a realizat că fiind mult prea performant avea toate șansele să fie desemnat ca *țeul* - Alesul pe un an pentru întruchiparea pământeană a Zeului. Și asta n-ar fi fost nimic. Dar, tot în anul Calului de Cristal, Devadatta și-a dat seama că între el și Kogaion funcționa o linie univocă. Monoalegerea era un vârf ascuțit de suliță. Merita? Merita să accepte eșafodajul eteric pe care i-l pregăteau Preoții Marelui Sanctuar?

A decis că nu. Și mai era și ♀ ...

(târfa CELUI ÎN-SEMNAT ☥DCLXVI)

În plus, lucrurile începeau să se precipite. Începuse anul Zimbrului de Fag, iar Devadatta era din ce în ce mai des chemat pe Kogaion. Treburi mărunte, îi spuneau. Treburi mărunte: să lustruiască displayurile din Peștera Sacră, să are pe ogorul oblic de la poalele muntelui, să rîndeluiască grinzile de stejar, pregătindu-le pentru fundațiile noului templu, mai ales că se anunța un an deosebit de dificil din punctul de vedere al credincioșilor. Își anunțaseră sosirea din toate colțurile imperiului: anul Zimbrului de Fag fiind considerat un an benefic pentru toată lumea. Pentru spionii britani și pentru lojele oculte romayane, inclusiv.

Iar Germisara devenise un oraș excesiv de cosmopolit. Negustori varigi, cipari jivaro, mecanici britani, giuvaergii iudei și cafegii armeni- cartierele erau un talmeș-balmeș de națiuni care vorbeau un pidgin tracînd ca să se poată înțeleagă cum trebuie.

Treburi mărunte? Pentru asta îi chemau din ce în ce mai des pe Kogaion? Nici gând. Lucrurile începeau să capete un nou înțeles pentru Devadatta: Marii Preoți îi copiau, decibeli, lucși și mirosuri.

Tot ceea ce se petrecea în jurul lui pe străzile pavate ale Germisarei, în casa de humă sincretică a presupușilor părinți Gonya, și pe văile Chomolungmei - totul era tras, univoc, în memoriile răspândite prin bazaltul potențat al muntelui. Memoria Marilor Preoți...

Îi copiau și se pregăteau să-i trimită la Zamolxes. Cu cópii cu tot. Tras în computerele lor și transmis corporal la Zamolxes.

(cu ce rima chestia asta?) -

Bineînțeles că Devadatta a priceput ce îi pregăteau berevoii - pentru ce îi lansaseră, pentru ce îi oferiseră părinți, pentru ce începuseră să-i învețe descântecele...

Iar ei se jucase așa cum se putea juca un tip ca ei,

(un al doilea Genostes)

crease un virus nou cu proprietatea de a restructura informația "hrănindu-se" și "consumând-o" pe măsură ce o dobândea, fericit să privească din umbră la zbaterile unei armate de imbecili, care nu reușeau să-l izoleze. Lumea vorbea deja de o "ciumă a computerelor"

(asta în zvonologia Terrei și a ◎)

care zăpăcea toate bazele de date, iar puștiul, devenit adolescent, zâmbea în barbă văzând că rezultatul îi depășește orice așteptare.

Începuseră să se cheltuiască o grămadă de Lupi Imperiali pentru exorcizarea computerelor. Chemaseră specialiști din feudele Federației Amaterasu, intraseră în sistemele silicice ale Masnei Piya. Fără folos. Ciuma se răspândea, sugând băncile de date de toată viaga informatică. Cît despre conturile din Neucastrum - Helveti: supte și ele de Lupi Imperiali, dacorei, talanți..

Un hiatus în sisteme, asta făcuse Devadatta, scăpat de sub controlul genitorilor săi.

Nemaivând computere pentru efectuarea unei alegeri prin "revelația stochasticului har divin" berevoii nu avuseseră de ales. Au recurs la soluția finală *"să se gertfească pre el înșișl și spre vecinica cinstire a prea-luminatel fețe a lui Zamolxes și a prea-curatel Sale soațe Bendis, arghintata"*, după cum suna comunicatul oficial.

Era o rezolvare fericită pentru Preoți. Pentru Devadatta, era doar o rezolvare justificată, câtă vreme scârbele de berevoi fuseseră în stare să-i dorească, ba chiar să-i planifice "jertfa voluntară". De altfel, crease virusul tocmai pentru a le abate atenția într-un moment în care se pregăteau să-i facă pașaportul și biletul

(numai dus)

către Zamolxes. Parafat, ștanțat și timbrat cu însemnele de andezit ale Kogalonului.

Oricum, nu mai era de stat prin preajma Marelui Sanctuar. Îi fraierise o dată pe preoți, dar asta nu însemna că avea de a face cu niște imbecili. Tipii ăia în mantile albe scotociseră ca bezmeticii și nu mai aveau nevoie decât de patru-cinci zile standard pentru a coborî în sisteme ca să descopere cine le făcuse bucata.

Adrian CANCER

Deci, Devadatta a fost nevoit să-și strângă catrafusele și s-o șteargă. Beniøs Ασκελεσ îl aștepta la Singidunum, pe malurile mâloase ale Istrului, stătea încolăcit lângă tejgheaua barului unui grec și privea la pacheboturile care urcau dinspre Novae Tapae.

- Plecăm, deci?

- O ștergem! Idioții sunt deja pe urmele mele. Dar știi bine... o să ne scoatem noi, cumva. Și o să-i băgăm în rahat până-n meninge!

Beniøs a ridicat pocalul din sticlă de Tyr și a sorbit o gură:

- Nu guști?

Devadatta a privit la licoarea verzuie. Cidru? Mergea și cidru acum, în anotimpul Mânzului Sec, doar cu câteva luni înainte de intrarea în anul Cilindrilor de Cupru. Tatuajele de pe piept începuseră să-i vireze de câteva zile, secretau deja cromul și iridiul care era programat să-i nască ecranele și mufele. Dar, mai ales,cidrul mergea pentru că se apropia marea lor plecare.

- În regulă. Merge și cidru.

- Spune-mi! Fuga asta a noastră din Germisara înseamnă și niște bani, nu? Vreau să spun că nu fugim cuvîntul în sine, ca obiect grafic dacă vreți, golit deci de conținutul său lingvistic, se sensul său abstract, nu-i altceva decît tot un semn.

2) TEHNOLOGIA PERVERTEȘTE.

Deturnarea sensurilor ei, schimbarea scopurilor, determină forme aberante de utilizare, ajungîndu-se astfel și la modificarea psihologiei, fie ea individuală sau de grup, la mutații în scara valorilor. Dacă în zeci de mii de ani n-am devenit nici mai frumoși, nici mai deștepți, nici măcar mai sănătoși, în schimb concepțiile, mentalitățile, viziunea despre lumea înconjurătoare, au suferit prefaceri majore. Iar știința, respectiv tehnologia, nu e deloc străină de aceste transformări.

Și nu pot să nu mă gîndesc la Sfidarea din "Viermele perfecțiunii" al lui Michael Haulică, la "U-TV Man" al lui Don Simon, la "Farial" al lui Sebastian Corn și să nu parafrazez o expresie des folosită în ultima vreme: "Tehnologia pervertește. Tehnologia avansată pervertește avansat."

3) LUMEA-I UN PUZZLE, IAR LITERATURA CARE-O REFLECTĂ TINDE SĂ ÎMBRACE FORMA COLAJULUI LITERAR.

(Asupra relației de dependență am oarecari îndoieli. Cineva spunea, de pildă, că realitatea e o copie imperfectă a artei.)

De aici fragmentarea acțiunii, planurile paralele, hiatusurile în story ș.a.m.d. Iar ca tehnică literară textul amintește pe alocuri ba de Gibson, ba de Bruckner, ba de postmodernism sau de noul roman francez. Amestecul rezultat înseamnă mult mai mult decît suma componenților și le sporește sensurile.

4) NEOBIȘNUITUL NU-I DECÎT O CATEGORIE CONJUNCTURALĂ.

Cînd ineditul, extraordinarul, exoticul se constituie în sistem, își pierd semnificația: ineditul devine

deja vu, extraordinarul - ordinar, exoticul - băştinaş.

În plus noutăţile (obiecte, realităţi sociale sau istorice), nu sînt arătate cu degetul, expuse şi explicate ca la muzeu, ci transpar din subtext sau se dezvăluie prin ele însele.

5) FONDUL TEXTULUI ESTE UCRONIC ŞI SINCRETIC.

Devatta trăieşte într-o lume în care nu anglo-saxonii domină, ci urmaşii tracilor, autoritatea religioasă (şi nu numai) supremă o constituie preoţii Marelui Sanctuar al lui Zamolxe de pe muntele Kogaion ş.a.m.d. Trebuie precizat că povestirea face parte dintr-un ciclu din care au mai apărut pînă acum cîteva texte semnate Michael Haulică, Don Simon şi Dănuţ Ivănescu.

Aruncînd în final o privire de ansamblu, constat că evoluţia din ultimii ani a SF-ului spre cyberpunk şi postmodernism seamănă cu cea a rockului spre alternativ, fusion, grunge. Extrapolînd ajung la o mai veche obsesie privind ceea ce-aş numi arta absolută. Mi se pare evident că în viitor, peste o sută sau peste o mie de ani, artele se vor contopi într-una singură, ideală. Se pot deja observa puncte de concentrare (cum ar fi cele amintite anterior), tehnologia asumîndu-şi rolul de catalizator. Cel mai clar exemplu în sprijinul acestei afirmaţii îl constituie cinematograful, o artă nouă născută din îmbinarea celorlalte şase.

Iar dacă arta înseamnă comunicare, atunci arta absolută înseamnă comunicare absolută. Iată-ne deci la un pas de Nirvana. Aşa să ne-ajute Dumnezeu.

ADDENDA: *Importanţa acestui text, fie şi numai ca experiment, în maturizarea SF-ului, depăşeşte cu mult tot ceea ce s-a întîmplat în cadrul fenomenului în ultimii ani. Includ aici* ***euROcon****-ul sau nu ştiu ce cursuri de specialitate (SIC?), care, aflu cu stupoare, urmează să se desfăşoare la Craiova. Măi, să fie! Mîine îmi depun cererea de doctorat.*

Dănuţ IVĂNESCU

doar ca nişte şobolani prăpădiţi, nu? O să facem şi nişte bani în călătoria asta..., l-a privit Beniøs întrebător.

- Totdeauna e vorba şi de bani! Mai ales când fugi de undeva..., l-a asigurat Devadatta.

Începuse să tune, undeva spre vest. Nori cenuşii şi pufoşi, perforaţi de scurtcircuite uriaşe. Milioane de volţi şi de megajouli. Şi în plus, bubuiturile care se rostogoleau peste Istru.

- Totdeauna e vorba şi de bani, a subliniat Devadatta admirându-şi jackurile care îi apăreau pe piept ca nişte boboci. Totdeauna e vorba de nişte bani când pierzi competiţiile la care ţii în mod deosebit...

Beniøs a privit într-o parte. Ştia că Devadatta crezuse pentru un timp că berevoii îl lansaseră pentru un cu totul alt scop. Sau poate că el tocmai pentru asta îi lansaseră, dar renunţaseră la variantă în ultimul moment. Oricum ar fi fost, nu el se alesese cu misiunea de 40 de zile din deşertul Neghev. Postul din deşert fusese atribuit altcuiva. Şi acela nu era Devadatta.

- Pachebotul nostru a anunţat Ασκελεσ, întinzând degetele lui elastice peste masă, înspre danele de lemn ale Singidunumului. Imens, *Titanic*-ul (▁▂▃▄▅▆▇▆▅▄▃▂▁) tocmai amara, în sunetele orchestrei lui Duke Ellington care cânta, undeva, un imn orfic pentru pian şi harfă eoliană, pe una din punţile inferioare.

- Cum dracu' de a-ncăput ăsta pe Istru? s-a mirat Devadatta.

- Dar ţie, cum dracu' de ţi-au încăput toate cloburile astea pe piept? a pufnit Beniøs în râs.

Au plătit cidrul şi au luat-o încet-încet (Ασκελεσ se târa destul de greu pe pavajul nereparat de mult, solzii i se agăţau tot timpul în colţurile cuburilor de bazalt) spre port. Furtuna se apropiase şi de acum norii îi se revărsau în cap, ca nişte cuburi de apă compactă. Duke Ellington se auzea din ce în ce mai tare, făcea să vibreze geamurile de cristal securizat ale punţilor şi-i aruncase pe toţi pasagerii în *swing*-ul dement de Nova Oriaeania.

- Ai auzit că Claudia Schiffer l-a lăsat pe Pete? a întrebat Beniøs în timp ce şerpuia pe scara care ducea la puntea de comandă. Pete, adică Peter Gabriel.

Devadatta şi-a amintit imediat de Andvare şi n-a răspuns imediat. Andvare ajunsese pe undeva pe la poalele Chomolungmei, prin Tibet, într-o tabără de standardizare dirijată de Marii Preoţi. Un schimb de experienţă cu bătrânii misionari lama de la Potaissa. Andvare plecată, Andvare care ajunsese să facă parte din grupul care se pregătea pentru misiunea de 40 de zile din Neghev.

- Şi pe cine dracu' l-a picat pata?

- Pe David Copperfield. Aşa îi cheamă pe tip. David Copperfield.

Ajunseseră pe puntea ▁▂▃▄▅▆▇▆▅▄▃▂▁, umedă de stropii masivi ai ploii. Un semn rătăcit dinspre Kogaion? Un semnal pentru agenţii lor din Singidunum, ca să-i localizeze mai bine pe Devadatta?

- Ce dracu'? L-au descompus pe Dickens şi i-au lansat pe Copperfield pe piaţă? s-a strâmbat Devadatta.

- Ţin-te bine! l-a sprijinit Beniøs să nu alunece pe puntea udă de metal. Nu. Nu-i vorba de Copperfield *ăla*! E altu', un magician. Unu' care amuză lumea.

- O idioată şi Claudia asta! s-a răstit Devadatta, dar se gândea la Andvare Ormöga, de fapt. Ea era idioata la care se referea. În tabăra de la poalele Chomolungmei, acum. Departe de el. Fără ca s-o fi... Păi, Pete era un tip cu mult mai deştept ca David, ăsta...

Asta s-a întâmplat în vremea Mînzului Sec, pe când tatuajele lui Devadatta au îmbobocit în senzometalul patinat gata să capteze conductori şi mufe; vremea în care berevoii trimiseseră cvadrigi autonome rapide peste întreg Imperiul, cu ordine stricte de a-l captura pe fugar, vremea în care Andvare studia misiunea ei din Neghev (pe care Devadatta nici n-o ratase măcar, după cum credeai); vremea care anticipa anul Cilindrilor de Cupru, în care Duke Ellington încă mai cînta pe ▁▂▃▄▅▆▇▆▅▄▃▂▁, între Tomis şi Wiennia...

Era vremea în care Devadatta îşi pregătea drumul spre ⊙, unde urma să trăiască din exorcizarea computerelor, pe care tot ei le umpluse cu pesta care - peste mulţi, mulţi ani - n-avea să-i mai poarte numele...

***

...iniţial, te-ai strâmbat ca un idiot,
(nu-ş' ce dracu te apucase)
că bani n-aveai de loc, de fapt, nu banii erau problema, iar de lucru erai în stare să-ţi găseşti oricând, cu ochii închişi chiar, dar îţi era silă de toţi labagiii care se înghesuiau prin barurile şi bordelurile ***anti-g****, dând din cur ca apucaţii, borându-şi străfundurile putrede în gurile căscate cu nesaţ, tăbărând apocaliptic pe fiecare gaură liberă şi îndesându-se înăuntru în neştire în speranţa unui orgasm mereu amânat şi care oricum n-avea să mai vină niciodată de vreme ce moda orgasmelor trecute de mult şi se obişnuiseră să le considere patetice chiar; aşa că te-ai strâmbat, aşa cum te pricepeai tu,*

Adrian CANCER

mască de cauciuc amazonian întinsă de forțe browniene,

și i-ai zis, ce-ar fi să te cam cari, omule? azi mi se fâlfâie și de eprubeta care m-a făcut

ai auzit

același glas calm

(cu care te acostase la bun început)

un ton egal, fără stridențele inerente unei conversații purtate în haosul fonic al tavernei, ăsta și-a băgat sintetizoare și-n rect, dacă-și digitizează vocea, ți-ai spus, te-al chinuit să te uiți mai atent la el, n-al prea reușit, exagerașeși totuși, cred că-ți amintești că exagerașeși, ai întins mâna ce-ți tremura ca o virgină violată cu vibratorul, jackurile au sărit din lăcașurile lor microscopice palpând cutia din fața ta, apoi te-ai adunat de pe jos urlând și blestemându-l pe imbecilul care era să te facă țăndări; ar fi putut să ți-o facă - era ceva mortal, otrăvit, o dulce cianură etalată pe fundul cutiei, te chema la ea, să te unești cu nimicul din interior, să te lipești de pereții întunecați, să te prelingi prin colțurile cipurilor, să te frecl lasciv de biobiții încătușați înăuntru care nu te așteptau decât pe tine, să scapi de tot, să fugi ***înăuntru,***

tipul ți-a zis că și-a dat seama ce-i bântuia computerul, auzise că ești cel mai tare și venise la tine, transpirând prin toți porii de maiestatea lui de baron al n-ai apucat să-l bagi în mă-sa cu protecția lui cu tot, când, prin membrana desfăcută de bioplast ai văzut un motocentaur cu toate farurile aprinse, pfahhl era Valens Melampus, ăl de-i descântașeși computerul săptămâna trecută, băgând în el numa' așa, de-al naibii, un inhibitor care-l făcea să i se blegească la intrare și să fie inundat de orgasm când numărul inșilor din jur depășea o sută

(și asta se întâmpla mai ales când numitul Melampus era în ședință de cuib)

și, colac peste pupăză, te-ai mai trezit și cu un sconcs peste tine, un sconcs care tocmai se pregătea să te împroaște cu umorile lui simpatice, însă tu erai un tip decent, vreau să zic că țineai destul de mult la mirosul propriu și nu doreai să-ți petreci restul săptămînii făcând coadă la dușul centrifugal, așa că ți-ai repezit jackurile microscopice înspre scăfârlia nătărăului, au pătruns cu ușurință prin calota craniană și s-au implântântat în cenușiul moale de dedesubt,

electrizând,

fulgerând,

arzând -

buffl a căzut tresărind ritmic, cu creierul scurtcircuitat, cu ochii beliți ca ouăle fierte fără să realizeze ce se petrecuse când

când, motocentaurul s-a năpustit înăuntru prin peretele de biolit sfâșiat ca hârtia, și te-ai prins

(cu viteza luminii)

că șmecheria nu-ți mai era de nici un folos; namila stătea cu arma îndreptată spre tine, tu ziceai în gând o rugă către ***Ouponat***

(cui altcuiva?)

zeul-lup, numai că tipul în hiton a înaintat, i-a arătat lui Valens ceva ce dracu' i-o fi arătat că Valens n-a avut ce să mai facă, s-a tras înapoi mârâind nemulțumit și claxonând strident pe trei tonuri, dar nici chiar el - fii sigur că nici chiar el - nu putea să-l calce pe coadă pe baronul de deci: s-a tras înapoi, a scuipat un nor de fum prin țevile de eșapament și a părăsit barul, iar tipul s-a întins cu lentoare după constructul fractalic θειου, murmurând ceva în urma lui Valens și pentru o clipă i-ai văzut mâna acoperită de cinetotatuaje stranii, acum mă ajuți, te-a întrebat, mă ajuți, sau ce faci? ai dat din cap, încă nedezmeticit,

(ți minte, nu-i așa? ți minte că așa ai făcut)

- și bineînțeles că te-ai luat după el; apoi, prin țesătura de toruri și coridoare tubulare care uneau fostele stații orbitale, v-ați dus spre unica platformă funcțională unde-și avea naveta, și-a scos pelerina și i-ai recunoscut

(cel puțin, așa ți-ai imaginat, ți-o jur!)

RAGNARÖK SAU UN ORGASM BINE TEMPERAT

7).....

.....

.....

6).....

...

5) RAGNARÖK. Un meta-text. Producători: Ionuț Bănuță & Sebastian Corn. Care propun o schimbare de semn. Într-o lume a torsiunii semnelor culturale. Într-o lume a disipării, a ramificației, a Marii Schimbări. RAGNARÖK e un vîrf de lance. E o străpungere. O lărgire a referinței. O exprimare fățișă a vecinătății. Literatura cyberpunk este străpunsă. Ghicești un DINCOLO. Bănuiești un travaliu. Dacă ai codurile te poți mișca în voie prin RAGNARÖK. În lipsa lor îți iei sub braț bastonul de orb. Te plimbi înfiorat. Neînțelegînd. Fără îndoială că TU ești în imposibilitate. Te-ai hrănit cu semne culturale de ALTUNDEVA. Riști să nu sesizezi diferența. Te afli într-o imposibilitate. Ești în vecinătatea meta-textului. Parfumurile lui îți umflu nările. Nu știi însă de ce stările tale anterioare sînt bulversate. Tu ratezi inițierea. Pentru că RAGNARÖK înseamnă un tărîm inițiatic.

E ca și cum cei doi scriitori români ți-ar da cu tifla. Te bate gîndul că-și rîd de tine în pumni. Căci tu, înamorat de modelul ALTUNDEVA aproape că strigi: Uite-l dom'le pe Gibson!

Vai, nu e lumea gibsoniană!

Dar tu, înamoratule cititor, ai luat hapul.

Crezi încă în motivul/ conflict/ operator/ calculator!

RAGNARÖK e un meta-text nervos. Are un predicat năbădăios. Are sintagme apetisante.

RAGNARÖK, ar urla inițiatul, e chiar vaginul!

RAGNARÖK e însă orgasmul. Construit savant. E plăcerea plăcerilor. E un meta-text de genul feminin.

***

Ai zice că inventarul său e de-a dreptul superb.

Te vei înșela.

Nu e inventar.

RAGNARÖK e un text

memorie. Dacă ai intrat în posesia codurilor o poţi activa. Poţi torsiona după bunul plac semnele lui culturale. Poţi aspira, în intimitatea ta spirituală, la statutul de operator. Adică poţi deveni personaj în propria realitate virtuală.

***

Ionuţ Bănuţă & Sebastian Corn descoperă o uluitoare legătură între realităţi virtuale de genuri diverse.

Cei doi scriitori români recuperează realităţile virtuale ale secolelor trecute. Căci miticul nu e oare o realitate virtuală?!

***

RAGNAROK e o lume tragică. Rămîne ca tu, cititorule, să-i descoperi limitele. Să le numeşti. Să construieşti propria-ţi limită.

***

Te văd gîfîind.

Te-am surprins strîmbînd din nas, dragă cititorule.

Bineînţeles că alergi spre modelul ALTUNDEVA. Exotismul te omoară, dragule! Şi nepăsarea de sine!

Uşor mai eşti de păcălit!

4) Te mulţumeşti să măcui măruntaiele computerului. Îţi zici, asta-i cheia!

Ha, ha, ha!

Cum ai mai căzut în laţ!

Cum ratezi, dragule, să devii un Lector Competent.

Nici nu iei în seamă semnele!

TITANIC (...) sau hazardul şi trufia!

ZAMOLXES sau înfiorarea tragică în spaţiul carpato-dunărean!

PETER GABRIEL & CLAUDIA SCHIFFER sau criza iubirii în Occident!

Şi aşa pînă la epuizarea codurilor.

S-ar părea că nu-ţi place travaliul, dragule, cititorule.

A, voiai un gibsonian-confortabil?!

***

Realităţile virtuale din RAGNARÖK se cuprind unele în altele şi-şi schimbă semnele unele altora. Neîncetat.

Ce înşelătoare e liniştea ta, dragule, cititorule!

***

i-ai recunoscut chipul deşi nu-l mai văzuseşi niciodată, i-ai rostit numele, deşi nu-l mai vorbiseşi, l-ai recunoscut drept prieten, deşi nu-l mai întâlniseşi -

(îţi aminteşti cât de bulmăcit era?)

lumea vorbea despre el, unii scriau despre el, iar ăi mai deştepţi lansau informaţii despre el prin reţeaua multimedia, cu toate astea îl consideraseşi doar o legendă şi uite că acum îi vedeai chipul,

(mda, era o chestie)

displayurile lui ca frunzele udate de ploaie şi lipite de Boreas

(vîntul de toamnă)

de faţa unei statui cu videocamere înfipte în orbitele cariate de trecerea vremii, în locul globilor oculari scurşi de mult între Andromeda şi Betelgeuse, smulşi de ghearele de iridiu ale motocentaurilor fundamentalişti; dar fruntea! fruntea lui înnourată?

laxă?

palpitândă?

sub ea se îngrămădeau toate cunoştinţele omenirii, chiar dacă tot ceea ce reprezenta cunoaştere era perisabil şi merita să fie aruncat... mă rog, clientul tău era chiar Arrghus Compozitul, Conglomeratul cel veşnic lipsit de mângâierea uitării - se uita la tine, aşteptând să depăşeşti şocul pe care ţi-l produsese, apoi te rugase, cu atitudinea lui indolentă de baron al [illegible], să te apuci de treabă şi - încă ameţit - ţi-al întins mâinile spre excrescenţa adezivă a consolei de reacţie, cu cabiurile fibroptice ale jackurilor zvâcnind de parc-ar fi fost vii

şi absorbţia ta

a lăuntrului...

***

3) Se reculege suficient pentru a se smulge din vria mentală ce însoţeşte acordarea bioritmului propriu cu al calculatorului. Se retrage, se scurge înapoi prin cablurile care l-au vărsat înăuntru, apoi mai sus, mai sus, la zenit, suturile de organoplast, nervii, în sfârşit, e bine să fii iar în tine, a revenit în sine ca un vapor care acostează la malul plecării - deci:

se ridică prin braţe,

ajunge în creierul inert - un encefaloscop ar afişa o linie la fel de plată ca viaţa de pe orbită -

se ghemuieşte în circumvoluţiunile pe care şi le închipuie călduţe.... mda, n-a lipsit mult, da' de loc n-a lipsit mult, deşi ar fi putut să fie pentru totdeauna...

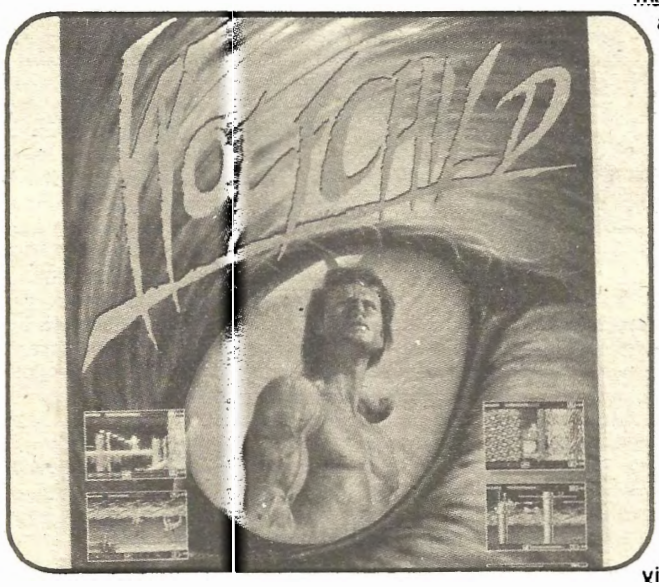

Stabileşte traiectul prin interfaţa din spatele ochiului de lup care va converti structurile binare în imagini virtuale care-i facilitează operarea prin intermediul ludicului - subprogramul WOLFCHILD. Aşa cum făcuse şi când inventase **"pesta computerelor"**. Jucându-se.

"Sabazios şi tu, Lycurg, ajutaţi-mi!"

vechea incantaţie îl cam face să surâdă, dar nu forma contează, nu forma, ci ritmul conţinut de descântec, ritmul care indus în computer ţi-l subordonează, transformându-l în cea mai docilă prelungire de care poţi beneficia în viaţa asta la limita mineralului.

Conectează convertorul video pe grupele analogice preferate. Programul principal al calculatorului îi apare ca un cap de lup a cărui coamă se împleteşte cu un mănunchi spiralat, un solenoid de cabluri ca o coadă de şarpe: e imaginea lui favorită, îi place să ascundă chestiile primejdioase sub ceva familiar ca să se simtă mai liniştit

(lupul e totemul lui)

când era pe Terra, i se spunea şi *Iş-kalbi lamh-fhâda*

(omul-câine-cu-mâinile-lungi)

- deci acum roteşte lent capul de lup, în sens trigonometric, pentru a vedea eventualele spărturi în protecţie şi surprizele destinate curioşilor nepoftiţi. Prin textura imperfectă a cablurilor se vedeau golurile lăsate de programatorii dezabuzaţi,

capul de lup părea să se apropie de el, gata-gata să-l absoarbă în volutele "blănii" fibroptice iridiscente,

fălcile dentate cu argintul sacru s-au căscat ameninţătoare/primitoare(?), ochii verzi de Titicaca s-au holbat şi steagul tracind s-a pulverizat într-un caleidoscop de **phallus**-uri palpitânde, mandala erogenă pentru disturbarea intruşilor, dar nu şi pentru el... El: fost Νεμο, acum Iş-kalbi.

"Sabazios şi tu, Lycurg... Lycurg... naşte-l pe Dryas!"

a hohotit convertind torentul de biobiţi moleculari şi umezi care îl parcurgeau fremătând. Îl parcurgeau ca Madia (sau Mahdia? sau Maniya?) pregătindu-l de descîntec.

"Nu încă... nu încă..." *coitus retardatum*

(coitus retardatum!)

parcurgeau ca Madia (sau Mahdia? sau Maniya?) pregătindu-l de descîntec.

"Nu încă... nu încă..." *coitus retardatum*

(coitus retardatum!)

ca în oblceiurile **khazare**. *Coitus retardatum* - pentru un descântec eficient! Abia când printre interstițiile lupului pe jumătate amestecat cu phallus-uri a apărut Muspellheim, arzătoare ca pielea răcoroasă a Andvarei Ormoga (sau Maria? sau Mahdia?), a știut că-l făcuse și p-ăsta. O masă de informații, oricât de bine structurată, nu-i decât o masă de informații împuțite, chiar dacă vreun deștept de pe ◎ sau de oriunde altundeva își imaginează că a făcut o treabă dibace și că a blocat orice fel de acces. "Dibaci pe dracu'! La căcat cu toți idioții!" a pufnit, pregătindu-se de descântec în timp ce orgasmul aștepta/clocotea/irumpea în **el**. Ludic și eficient și stilat ca un celt care n-a apucat să bea fiertura de malț, ca un pers care nu și-a luat creierii cu fiertura de **haoma**...

***

*...aș putea să te oblig să-l descânți, aș putea să te oblig - și avea dreptate, ar fi putut să te oblige, iar tu știai asta foarte bine, dar și el știa că ăia de pe Kogalon mai lăsaseră urme de eleganță în tine, deși nu beai malț, ca celții, și nici **haoma**, ca perșii, adică, vroia să-ți sugereze că te scosese din căcat, că fără el nu te-ai fi scos de unul singur din danga aia cu Valens, din care, cinstiți să fim*

(și asta ai recunoscut-o și tu!)

nu mai aveai nici o scăpare...

ți-a venit Andvare în minte

(sau Maria?

sau Mahdia?)

*dacă tot te-ai gândit la perși, numai că tu ai venit aicI cu o treabă, oricât de ciudat ar părea, ai și tu o treabă, deși n-ai recunoaște-o nici în ruptul capului...ce? să zică toți că Iș-kalbi are coaiele moi? să zică pulărăii ăștia pe care îi depanezi (că pe **el** îi depanezi, nu calculatoarele lorI pe ei îi descânți și depanezi, că fără protezele alea mentale la care se leagă ca bețivii de toarta cănilor cu **haoma** de lubrifiere onirică, n-ar fi în stare nici să se cace ca lumea!) deci, să zică murăturile alea că Iș-kalbi e unu' care nu poa' să dea nici măcar din cur? - așa că nu le spui de treaba ta, nu, nu le spui pen' că nimeni nu tre'e să știe că tu m-ai iubit, cam în aceeași manieră în care Pete Gabriel o fi iubit-o pe vaca aia de Claudia Schiffer, dar lui Arrghus poți să-i pui problema pe tapet, fără să te codești, câtă vreme are nevoie de jackurile tale regulatoare de console, poți să-i zici ce te frământă și de ce ai dat o roată completă*

Adrian CANCER

(360 - ar zice "dăștepții")

prin tot ◎ poți să-i spui, îți

mai zici o dată și te hotărăști: poți să mă obligi, știu că poți să mă obligi, numa' că eu nu-s' de capu' meu prin ◎... adică, vrei să zici că nu te învârți fără rost? asta vrei să zici? și figura lui Arrghus s-a dizolvat într-o masă de oțel albăstrui, ca și cum s-ar fi topit, și eu am un rost, a zis, și eu am un rost...

ai avut impresia că trăsăturile i se topeau alungindu-i-se și schițând în pixeli alb-negru un Buddha zâmbitor de Kyoto fragmentat pe displayurile feței, un puzzle cinetic generat de mnemocipurile arhivei centrale,și știai cam ce însemna asta în limbaj expresional shinto - ei zâmbesc și înainte să-și facă seppukku și înainte să-și reteze brațele - dar nu! n-avea să aibă el sângele ăsta în telescoape, n-avea el atâta lubrifiant încât să-l radă pe unicul, excelentul, inimaginabilul și omnipotentul Iș-kalbi și să rămână fără...

*am un rost, a continuat, motocentaurii ăștia sunt un rău necesar, nu mai putem fără ei, dar asta nu înseamnă să le dăm prea mult nas, nu? - castrați-i! castrați-i, futu-le-muma'n cur! i-ai zis și ai dat să zâmbești dar ai uitat că ești **înăuntru** și n-ai reușit decât să clatini Muspellheimul care a luat foc și mai tare, castrați-il ai mai zis... o să-i castrăm, o să-i castrăm, a aprobat Compozitul, cu ce parte din*

Nu e vulgaritate.

Nu e nici măcar defulare.

Nu e tendențios, e meta-textul.

E un real orgasm. O lume care răbufnește.

RAGNARÖK redefinește spațiile culturale.

Bineînțeles că un critic prăfuit ar răcni ca din gură de șarpe:

NOUL ROMAN! POSTMODERNISM! CYBERPUNK!

Săracul, criticul. I-a ruginit peniță. Umblă la alte semne. Zice, plin de morgă, ah, acești încîntători zurbagii!

Dar, dacă?!

Dacă e propria lor descoperire?! Dacă i-au spus, românește, pa, pa domnule Gibson?!

Și de ce nu?!

***

La Tomis înfloresc, an de an pîlcuri superbe de maci. Roșul lor, flacără, sînge aburind, ar încînta pasagerii oricărui pachebot. Ce ziceți însă despre Tibet?!

***

Nimic din schematismul conflictului operator-calculator.

Gibsonianul "și-a pus casca pe cap" e searbăd. O zic eu. La mine să vină reclamațiile, înjurăturile, oftatul de doi bani.

***

Trebuie să te deschizi către RAGNARÖK. Meta-textul de genul feminin, gingaș și cotropitor te refuză altfel.

Ai putea rata orgasmul. Plăcerea plăcerilor.

***

Bineînțeles că meta-textul are un MESAJ. A transcrie mesaje presupune un travaliu. Și orice travaliu se plătește. Nu eu sînt călăuza. RAGNARÖK e, fără îndoială.

3) Dacă te-ai recules suficient, dragă cititorule, ia-ți inima în dinți.

Ha, ha, ha!

Bineînțeles că vei intra într-o vrie mentală. O să te reverși în lumea numită RAGNARÖK. Și oprește-te la o asemenea frază:

"... a revenit în sine ca un vapor

care acostează la malul plecării..."

Nu strîmba din nas. Poate că ai mucezit căscînd gura la **Star Trek**, la **Omul Invizibil**, la **Războiul Lumilor**.

Trezește-te. Într-o bună zi vei fi și tu trimis la Zamolxes.

2) RAGNARÖK: o descoperire, o revoluție, o lume răsucită, un orgasm bine temperat, o scînteiere a spiritului, un nimic, un text slab, copiat, o provocare, un meta-text controversat, neluat în seamă, o amprentă informațională, apă chioară, și așa mai departe.

***

Bineînțeles că ai remarcat, dragă cititorule, că astea trebuie să fie niște voci. Păreri diverse. Fără de sistem. Exprimate de o serie dată de /lectori/.

Dar e un meta-text valoros. Nu pentru că mă sforțez eu să emit judecăți despre el. Ci pentru că există. Pentru că a fost produs sub o anumită rigoare. E coerent. Și, nu în ultimul rînd, RAGNARÖK își respectă convenția.

***

Ai spus cumva, dragă cititorule, că e abscons, încriptat, stufos, de neînțeles?!

Ha, ha, ha!

N-ai găsit codurile! Și asta e o altă problemă. Și, te întreb plin de maliție cum poți exista în această lume fără ele cînd și tu, cel crescut pe o matrice informațională, ființezi după o serie dată de coduri?!

***

RAGNARÖK e o revelație.

1) Cînd te vei destrăma în RAGNARÖK, urcînd spre Zamolxes, vei putea înțelege că RAGNARÖK, în întregul său, e însăși JERTFA.

Și, despre jertfă, scriitorul român are foarte multe de povestit. În felul său. Potrivit ființării sale. În fața acestei povestiri, modelul ALTUN-DEVA sucombă.

Și va fi primul șir de semne, întîia propoziție, din RAGNARÖK.

0) .....

.....

.....

Ovidiu BUFNILĂ

ei vrei să încep? te-a întrebat ca să-ți arate că are și el simțul umorului, nu putem fără răul lor, a reluat topindu-și fața mai mult, concretizându-se în trăsăturile Madiei

(Manîyel?

Mariel?)

- nu ți-a rămas decât să stingi Muspeliheimul... l-ai stins și ai lăsat din el casa Usher, gata prăbușită, scrum, fumegândă, un semn pentru Compozit... bine, bine, ți-a zis și mutra i-a derapat spre expresia ascuțită a lui Ασκελεσ, *pe el îl cauți, sau pe ea? te-a întrebat adoptând figura Andvarei pe care îl vrei acum? - era Compozitul, Conglomeratul, deci n-avea cum să fie vreun imbecil, și te ghicise, te citise din nou... îi doreai pe amîndoi, dar știai că prin* Ασκελεσ *poți ajunge la ochii de șarpe ai Andvarei Ormöga,*

care stătea între femeile destinate lui Bendis și rătăcea cu vipere încolăcite pe întreg corpul prin văile înzăpezite ale Kogaionului de primăvară, sau făcea dracului snowboard coborând ascuțit deși zăpada sfârâia ca arsă, sau poate în ciuda faptului că zăpada sfârâia arsă

arsa zăpadă

arsa zăpadă pe care aluneca Andvare Ormöga destinată Argintatei cu arcul în mînă

Argintata care o s-o nască pe Artemis pe care urma s-o regulieze

(deși soră!)

Apollo care avea să-i nască - scremându-se groaznic - pe toți vânătorii ăia pe care abia îi așteptau preoții Kogaionului și preotesele Kogaionului, să populeze odată munții ăia răcoroși care miroseau a iarbă aspră de primăvară - și Zamolxes? Zamolxes? - ei ce dracu' făcea în timpul ăsta? ei pe cine aștepta? pe tracinzi? pe britani? pe yoruba? pe slovd?

ce naiba făcea Zamolxes

(o făcea solo?)

în timp ce tu te uitai la Andvare Ormöga care cobora ca o vijelie (nă)pârlind zăpada în urma ei, cobora de pe Kogaion spre Peștera Sacră, gemând de plăcerea vântului care îi perfora aciform orificiu de orificiu, sau de plăcerea că jos o aștepta tipul care îi aducea snowboardul? ea de ce gemea? pentru că jos o aștepta Thor? Thor care

(ca un boschetar ce era)

se înfipsese la o bucată de distracție la poponețul ei primitor

(mai ceva decât Groapa Marianelor)

și îi aducea, ei, snowboard-ul și l-i aducea cu un antic teleportor terestru

(mamă!, ce mai teleportor, o grozăvie nu alta și era tras de doi țapi electrici care visau androizi)

care avea roți și puțea a bitum de Persia ars în carburatoare, și care se numea MITSUBISHI MAHESH YOGI și asta numai și numai ca să se urce noapte de noapte pe Andvare

(așa îi ziceau/ziceam pe vremea aia)

care stătea cu picioarele "V" sub ei, și ei în vârful "V"-ului anticipând/antrenându-se pentru perioada de terorism iudeean, Nazarinean, Samaritean, când ea avea să fie Madia din Mangala,

ce-i drept, era și femela ta, se juca câteodată cu tine: cu cellalți e doar o datorie, dar cu tine îmi place - este că așa îți șoptea? - știi că am o datorie de îndeplinit știai, știai că Zamolxes, sau cine dracu' se întâmpla să fie șeful în etapa aia electorală, știai că avea într-adevăr un plan cu ea, ce fel de plan

(ce fel de plan?)

ca fel de plan, așa că te satisfăcea ideea că după câteva coborâri cu snowboardul și după încă vreo câteva coborâri între coapsele lui Thor

(Hermes)

Trismegistul care scrâșnea din roți, Andvare venea la tine să te împace și să-ți spună: „ cu impotenții ăștia, o fac din obligație. Tie, însă, îți fac o sucțiune din pură plăcere. Sau felație, cum vrei să-i zicem?"

....îl priveai pe Compozit din spatele displayului, îți fac scula, i-ai zis, ți-o fac cum vrei tu, numai dă-mi un semn cum să ajung la Ασκελεσ! *- bineînțeles că Arrghus a rânjit, dezgolindu-și generatoarele de lumină neagră din gură, rânjea - adică , vezi, Doamne*

(Zamolxeșivasaskyamunimazdaodin)

știa care îi-e slăbiciunea, repară-l, descântă-l, fă-l ce-oi știi, ești mai aproape de Ασκελεσ *decât crezi, a debitat el cu mutra de Buddha de Kyoto, ca un avertisment care, de altfel, a urmat imediat, motocentaurii sunt un rău necesar, eu îi controlez, e adevărat, dar nu crezi că l-aș fi putut lăsa pe Valens să te facă? să te radă? nimeni n-ar fi avut nimic de zis...crezi că fără rău și fricțiune , ar mai exista ceva? - doar o imensă plictiseală, l-ai răspuns și el a dat din cap....mda, o lungă lehamite,*

(iar tu ești mai încrezut decât un borfet minor care o la în toate găurile deodată dacă îți imaginezi că te-a salvat doar ca să-l controleze, după cum spunea....)

Yggdrasil creştea în tine, se contopea cu orgasmul tău nesemnat, de fapt lansaseşi descântecul, ştiai că

(nu? ştiai că şi cu tine mort)

◎ şi Kogaionul şi Gaeea s-ar mai fi rotit şi Pasiphae tot ar fi luat-o sub coccis de la Minotaur, chiar cu tine mort, Claudille Schiffer tot i-ar fi lăsat pe Peterii Gabriel pentru nişte Copperfielzi care să le facă să râdă scoţând orgasm după orgasm din jobenul-scrot, cert e că: dacă descânţi, te apropii de Ασκελεσ...

***

2) ***"Sabazios şi Lycurg, ajutaţi-mi! Descompune-mă , Zamolxis, Doamne, în microi Să intru, Isuso, şi tu Bendis, în măruntaiele astea pe care tot voi le-aţi creat!"***

Cobor prin cascada răcoroasă a microcurenţilor care îmi aminteşte de Kogaion, semn că sunt pe un drum bine ales. Mă ciocnesc de o amibă amorfă. Nu e pentru mine, dar nu mă pot împiedica să nu mă relocaţionez cu câteva rutine mai departe, aşa de cleios de libidinoasă e!

„Sabazios, Mama-mamelori Diluează-mă printre toţi biobiţii ăştia cu miros de feromoni! Ajută-mă, Ahura - Mazda, să descompun datele astea!"

Fenrir pândeşte după un colţ şi-îmi face cu ochiul. E tot acolo unde l-am lansat în sistem, păzindu-mi spatele, gata să mă anunţe. Un lup bine dresat, Fenrir ăsta! Un lup de treabă, care e-n stare să se bage şi în apă, într-un costum de scafandru, împreună cu mine. E încă bine, dar simt un sfârâit de AMIBE (ca zăpada răscolită de snowboard-ul Andvarei) undeva la stânga mea. Şi AMIBE-le stau la pândă, decise să...decise să ce? Pe ele cine le controlează? Tot Arrghus?

Am o primă imagine de ansamblu a sistemelor, ca şi cum aş fura o privire ultrarapidă unui cuplu ce se tăvăleşte transpirat printre cearceafuri şi plase. Mă simt ca Thor care a prins-o pe Afrodita cu Tezcatlipoca sub năvod. Dar sistemele pocnesc liniştitor ca un foc de tabără de pe Kogaion, care dă să se stingă.

„ Ajută-mă Doamne, Tu, Yahweh! Ajută-mă să subîmpart logic!"

AMIBE-le forfotesc pe undeva, dar eu nu le văd. Ameninţătoare precum şerpii gorgonali din Atlas, dar pe ăia, ca şi pe şerpii vaginali ai Andvarei, i-am dovedit de mult, pe cînd eram Perseu (în prima situaţie) şi pe cînd eram eu însumi (în a doua).

EU ÎNSUMI... mi se aprind bioledurile şi ecranele de pe piept. Ecranele care mi-au înflorit pe piept când plecam din Singidunum, la bordul *Titanic*-ului, împreună cu Benløs Ασκελεσ... Se apropia anul Cilindrilor de Cupru, iar eu fugeam pe atunci, lăsând o dâră de pestă computerizată în urma mea. EU ÎNSUMI - afişez ca o iluminare, iluminând structura luminoasă a sistemelor şi mă rog lui Mithra:

„fă-mă să strălucesc, fă-mă să strălucesc!"

- instantaneu mă aprind ca şi cum aş fi curcubeul peste care trece Thor, văd sistemele, realizez că Arrghus Compozitul sunt tot eu, care m-a ajutat să scap de Valens şi văd masa dizolvantă a AMIBE-lor care se năpusteşte printre informaţii. Toate astea se petrec deodată şi-mi zic: ***„Andvarei Andvare e şi ea pe undeva pe aici! Andvare m-a duplicat pe undeva pe aici, în reţeaua ◎ ca să-mi fiu de folos!"***

Adrian CANCER

EU ÎNSUMI se azvârle cu trei baze de gestiune mai jos, în măruntaiele sistemului, care mă primeşte ca un uter cald, protector. Mă încarc cu informaţie cât de repede pot şi cauterizez zonele din jur. AMIBE-le nu pierd timpul nici ele şi se strecoară sfârâind ca nişte bombe fuzionate printre biobiţi. **Ouponat,** pe care nu-l văzusem de datele arborescente,

(ca nişte ferigi de carbonifer)

tresare, şi schelălăie neputincios. AMIBE-le aproape că mă ating, dar şi eu ştiu să mă dizolv şi mă scurg, hiperfragmentat ca un Gange transformat în cascade de Chomolungma, până în hard.

Şi aici, am un răgaz...

....şi aici am un răgaz, orice imbecil ştie că în hard, pînă şi AMIBE-le se mişcă mai greu, şi EU ÎNSUMI chiar ai un răgaz, nu-i aşa EU

AMURGUL ZEILOR - UN ÎNCEPUT?

"RAGNARÖK" reprezintă, simultan, un summum, o culme şi un moment crucial.

Un summum, pentru că întruchipează însumarea tuturor calităţilor prozei generaţiei '90. O culme, pentru că depăşeşte fiecare realizare anterioară în parte. Un moment crucial, pentru că descoperă o posibilă nouă orientare.

Proza generaţiei '90, indiferent de orientarea autorilor, este caracterizată printr-o atenţie deosebită acordată stilului. Textul curge, fluent şi tulburător, ca o melodie vrăjită ce te absoarbe, te cuprinde, te tîrăşte cu ea, încît de la un moment dat nici nu mai dai atenţie poveştii, exprimarea în sine fiind chiar povestea. Stilul, elaborat şi plin de efecte, devine mai important decît intriga (asta nu înseamnă că nu există intrigă. Dimpotrivă, se face o risipă de idei ce te face uneori să bănuieşti o imposibilitate de concentrare). Influenţa gibsoniană, atît cît există, a fost transformată în ceva aparte. Înclinaţia naturală spre poezie, spre romantism, a românilor îşi găseşte exprimarea în această proză cu înclinaţii spre fantastic, spre suprarealism, constituind o formă aparte de SF. Ca să fiu concis, principala preocupare a generaţiei '90 este realizarea estetică.

Din acest punct de vedere, "Ragnarök" constituie un summum. Toate preocupările estetice ale tinerei generaţii se regăsesc aici. Stilul elaborat, cu fraze lungi, sofisticate, pline de comparaţii şi epitete şocante. Scene scandaloase, cu utilizarea frecventă, naturală, a unor termeni consideraţi, multă vreme, neliterari (cînd o să scriu **"Vulgaritatea ca mijloc de exprimare estetică"**?). Monologul interior alternat cu descrieri din *off*. Sexul ca mijloc de exprimare a unor obsesii existenţiale. Construirea unei lumi singulare, în care justificarea tehnică e (de obicei) ignorată sau neimportantă. Trăirea, simţirea, ca mijloace principale de exprimare.

De ce o culme? Pentru că, pe lîngă cele de mai sus, povestirea în cauză geme de o simbolistică elaborată, căutată, ce pare scăpată de sub control. Cele şapte capitole, în ordine descrescîndă, sugerează direct anti-Geneza. Şapte e un număr sacru: cei şapte stîlpi ai înţelepciunii, cele şapte braţe ale candelabrului templului din Ierusalim...

Textul începe cu un pătrat negru. Ulterior ne lămurim că înseamnă o cutie neagră, apropo de spaţiul virtual. (Dacă tot pomenim de estetică şi simbolism, să menţionăm că textul îmbină, în mod interesant, cuvîntul cu grafica). Numai că pătratul e şi simbolul pămîntului, al stabilităţii, al lucrului definit, definitivat...

Un personaj, Benlos Askeles, sugerează legături cu numele Artemisei trace şi al lui Esculap.

Această simbolistică sofisticată, din care am selectat doar cîteva exemple (la urma urmei, mai căutaţi şi singuri, textul e plin) împănată de referiri la tot felul de mituri şi religii europene, asiatice, amerindiene, implică un nivel cultural deosebit de interesant şi subtil, jonglînd cu acţiuni în mediul nostru şi în spaţiul virtual. O observaţie: ucronia nu poate fi înţeleasă în totalitate, ci doar bănuită, de cei care nu cunosc amănunte despre imperiul trac-indic. (ar trebui să apară odată antologia aia...)

De ce un punct de răscruce? Pentru că, în sfîrşit, generaţia '90 a descoperit că numai exprimarea frumoasă nu-i de ajuns. Estetica pe care şi-a construit-o constituie doar baza. Urmează construcţia propriu-zisă. "Ragnarok" dovedeşte că autorii tineri ştiu să construiască. Şi încă bine! O intrigă interesantă, bine dirijată, cu sensuri profunde, atacînd probleme fundamentale. O manieră de exprimare convingătoare. Şi, mai ales, spune ceva. Nu doar o simplă trăire, o senzaţie. Textul are mesaj. Bine cifrat, ascuns, dar are. Sau cel puţin, eu am descoperit unul. Poate fiecare cititor va descoperi altul, ceea ce ar fi grozav!

Să nu ne rezumăm doar la laude (deşi textul mi-a produs, efectiv, bucurie). Ce reproşuri i se pot aduce? În primul rînd, înclinaţia exagerată spre obscen şi violenţă verbală (o boală a întregii generaţii. Nu-i nimic, trece cu timpul. Marii cîntăreţi de rock cîntă, la bătrîneţe, country, balade...) care va îndepărta o parte din cititorii mai sensibili. În al doilea rînd, simbolistica prea elaborată limitează numărul celor ce pot percepe, în totalitate, intenţia autorilor. Imaginaţia nu exclude simplitatea. Care, uneori, e foarte dificilă...

Chiar dacă facem abstracţie de tot ce-am spus mai sus, rămîne oricum un lucru: "Ragnarök" nu se joacă deloc cu mituri, nu construieşte doar o mitologie proprie. De undeva, din străfunduri, răzbate un simţ real al miticului, chiar al misticului... Un început de drum

Liviu RADU

ÎNSUMI că ai un răgaz? asta se cheamă resetarea lui ***Iş-khalbi lamh-fhâda****, îţi zici şi te miri că ideile se concretizează atât de prompt în magma asta de siliciu şi crom şi cupru staniolat.*

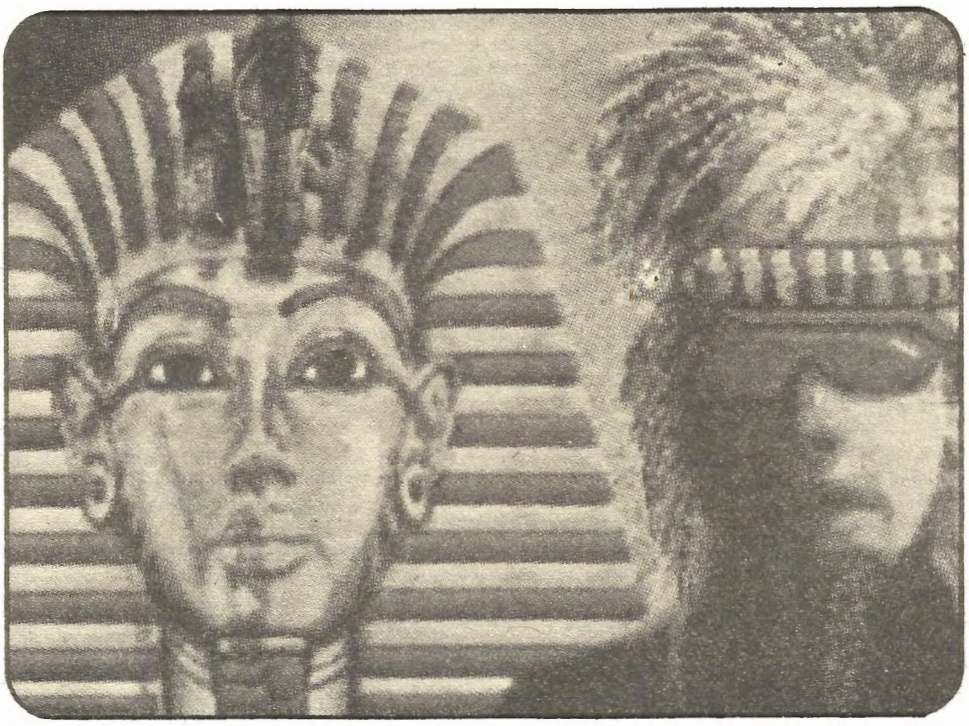

Ahahaa - nu-ţi revii când te vezi gata vitriolat de AMIBĂ! E pe tine, ca un vagin mărit la scară, storşindu-ţi ecranele care afişează, sufocate: EU ÎNSUMI, EU ÎNSUMI.... te umple de sucuri AMIBA asta, nici

(n-aş)

(n-ai)

fi crezut că prin sisteme e cineva în stare să secrete lichide care să-ţi amintească de ***Andvaremadiamaniyamarla****.*

Sau de Claudia Schiffer.

„Morţii mă-tii! Morţii mă-tii!" *ii spui dobitocului de Arrghus care te-a băgat în căcatul ăsta amestecat cu dejecţii şi cu secreţiil îl înjuri pe el? adică te înjuri pe tine şi pe toţi progenitorii tăi, îţi zici*

(îţi zice)

n-ai ajuns niciodată la concluzia că Arrghus eşti tu? Că Thor, Vishnu, Hebe, Sirona şi alţi zei minori, sînt toţi tu? - ba da! ba dal îţi zici numai că acum toată gaşca asta de zei minori este captivă, ***penis captivus****, într-o AMIBĂ înţeleaptă, care ştie să mişte inteligent din pseudopode, ca o hierodulă care face Kama Sutra prin burta burţilor mă-sii, fir-ar ea a dracului să fie de vită nenorocită...pereţii vaginului imens în care s-a concretizat AMIBA încep să se clatine ritmic, ca un sughiţ, ca un hohot de râs, ca o amintire - asta ai zis-o tu sau a spus-o chiar AMIBA? cine naiba vorbeşte?*

(NEVERLY HILLS ?)

Arrghus?

Arrghus, în ce m-ai băgat!... m-ai adus atât de departe şi acum mă laşi, m-ai ajutat atât de mult, m-ai salvat ca şi cum ai fi fost posesorul Salvconductului Absolut, l-ai gonit pe Valens Melampus, şi acum mă laşi? strigi la tine însuţi din ţesătura mai mult decât dură a hardului, deşi ştii că el nu te poate auzi, a părăsit de mult Ineiul... şi chiar atunci realizezi că nu tu ai strigat, că nu tu ai cerut să nu fii lăsat aici, că nu tu ai cerut ajutorul şi că, de când te soarbe vaginul ăsta uriaş, nu faci altceva decât să asculţi tânguirea

(melopeea patetică)

altculva... în care din când în când

(adevăr vă zic vouă!)

îţi mai pulsau şi gândurile tale neformate/neformulate clar...

(ca şi cum ar fi fost în ziua aceea cu Andvare când Andvare se decisese în sfârşit să se apropie şi corporal de ei, care Andvare stătuse cu ei mai tot timpul povestindu-i despre desfrânata de Bendis care o făcea cu Zamolxes şi ca.....şi ca.....şi ca Andvare care plecase lăsându-i baltă pe ăla cu snowboard-ul; zicea ea că trebuie să-şi înceapă, în fine, misiunea pentru care o pregătiseră, trimiţând-o chiar şi la tabăra de standardizare din Tibet, de la poalele Chomolungmei, şi pomise în pelerinaj, deşi, erai sigur că profita de coborârea ta de pe Kogaion, ca să vină cu tine -

pe vremea aia, oamenii uitaseră că inventaseră avioanele şi automobilele şi vapoarele, mai ştiau doar de trenuri

- şi, bineînţeles că tu şi

Media?

Maniya?

ÎN LOC DE POSTFAŢĂ SAU DE CE AM SCRIS "RAGNARÖK" AŞA SAU VERBA VOLANT, SCRIPTA MANENT

Maria?

Iuaserăţi un tren cu aburi care nu se asorta cu gara de la poalele Kogalonului, un tren pe care scria WELL'S FARGO, *ce dracu făcea trenu' ăla pe acolo, prin imperiul tracind? oricum, Andvare, pe care doar îţi imaginaseşi c-o regulezi, şi asta nu doar din cauză că te simţeai atras sexual de ea, ci pentru că ştiai că aşa e regula, că*

(iubita înamorată
diva păpuşă
cleopatra virgo
cadra îndrăgostită
perplexa)

era regula deci s-o şi regulezi, pentru ca totul să fie cum trebuie.... cum-necum eraţi în tren, fiecare pretextând că-şi începe misiunea religioasă, când de fapt, aveaţi doar chef să mai staţi odată de vorbă ca să....

Madla?
(Maniya?
Maria?)

s-a prefăcut că-i intră ceva în ochi şi, cum pe vremea aia oamenii ultaseră că inventaseră batiste, ai luat colţul minteanului de preot ucenic al lui Zamolxes şi ai şters-o pe faţă şi ai ştiut că era momentul să îţi mâna ceva mai mult în părul ei

(partea stângă a feţei)

după cum rămăsese imaginea în daguerrotyp-*ul argintatei Bendis, ahtiată după* romance-*uri (deşi, oamenii ultaseră că inventaseră şi* romance-*uri)*

chestia care a urmat se numeşte sărut, pentru că ea nu ţi-a dat mâna la o parte, adică, sărut-i-aţi zis voi, deşi oamenii, în vremea aia a trenurilor cu aburi ( )
fără avioane (✈),
fără automobile ( ),
fără vapoare ( ),
fără batiste,

dar cu snowboarduri, deci oamenii, în vremea aia bizară, nu se sărutau, în schimb tumau copii cu nemiluita, se futeau pe rupte adică...., Andvare a zis că nu trebuia tu ai zis dar ai vrut, nu? ea a zis că da, am vrut, dar am o misiune de îndeplinit, undeva în Iudeea, Samaria, Nazareth, sau în fâşia Ghaza, dracu' ştie ce trebuie să facă o ucenică pregătită de Bendis pe acolo.... mai e vole odată? ai întrebat-o în mirosul ăla de cărbuni arşi de locomotivă şi ea a zis că da, a mai zis că: aş fi în stare să inventez şi şalteaua cu apă ca să mă dau în bărci cu tine, numai că oamenii nu erau pregătiţi pentru o asemenea nebunie, snowboard-ul le ajungea, deja Thor

(care o făcuse şi ca ..... şi ca..... şi ca.....)

fusese nevoit să retragă din mintea îndivizilor automobilele din cauza mortalităţii exagerate pe autostrăzi - „chiar şi pe Via Appia - chiar şi acolo avuseseră loc numeroase accidente rutiere, dacă era posibil aşa ceva, tu te-ai enervat că Thor nu pierise dracului şi ei într-o asemenea coliziune şi că o lăsase pe Andvare

(Maniya?)

cu atîtea probleme pe cap.... şi cu misiunea de care îţi tot vorbea când de fapt

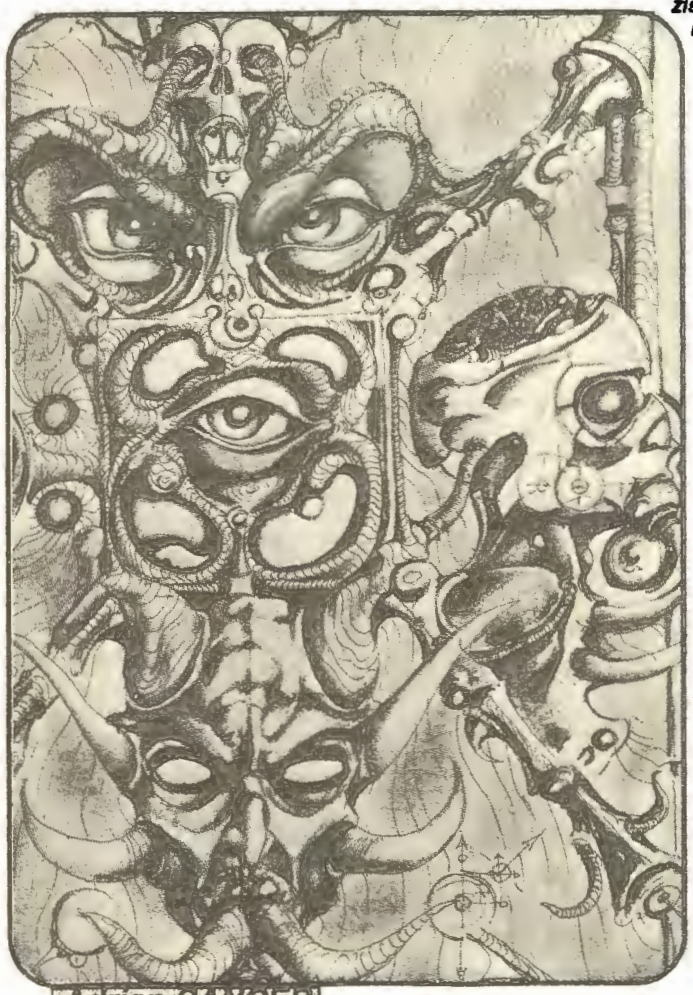

Adrian CANCER

când de fapt tu încă îţi imaginai că trebuie să concurezi la concursul organizat pentru ocuparea unui post de postire în deşertul Neghev, pentru 40 de zile ; ca să nu mai vorbim că pe vremea aia

(era doar anul Covorului de Mătase)

Cenaclurile în care lucrările sînt citite cu voce tare sînt apanajul secolului XIX. Sau, al sărăciei. A recita o proză destinată tiparului este un lucru lipsit de sens. Cei care scrieţi, mai mult ca sigur că aţi constatat diferenţele care există la lectură între textul scris de mînă, cel bătut la maşină şi cel tipărit. Fiecare dintre aceste moduri de "afişare" a cuvîntului impune un anumit ritm de percepţie al mesajului literar.

Diferenţa este cu atît mai marcantă cînd propui urechii un mesaj destinat decriptării optice. Îmi permit chiar să vă întreb: cîte pagini dactilo încasaţi auditiv, cu maximum de atenţie? Cîte pagini vocalizate puteţi suporta înainte de a sucomba în faţa dorinţei irepresibile de a căsca, indiferent cît de bun este textul pe care îl ascultaţi? Şi cît de pertinente vi se par discuţiile purtate pe marginea unei lucrări pe care aţi absorbit-o în acest mod?

Pe vremuri, oamenii se întîlneau prin jurul focurilor de tabără sau prin case încălzite şi începeau să-şi spună poveşti. Pentru a facilita comunicarea între expozant şi auditoriu, aceiaşi oameni au

inventat rimele şi ritmul. Aşa s-au născut **ILIADA, ODISEEA, CÎNTECUL LUI ROLAND**, o avalanşă de balade medievale, poeme şi tot restul...

Chestia asta a durat până la inventarea tiparului. Moment din care manipularea mesajului prin cuvînt s-a modificat treptat, literatura supunîndu-se obligaţiilor care decurgeau din decriptarea optică a mesajelor.

Pe alocuri însă, s-a menţinut modul auditiv de prezentare al lucrărilor. Se emit opinii asupra textelor ascultate pe sfert, se comentează frazări auzite, se fac eforturi de memorizare, se notează greşelile (autorii trebuie criticaţi, nu-i aşa? Nu aceasta este motivul pentru care se supun lecturii?) şi se emit concluzii. Textul e bun. Sau e rău. Sau, "merge".

După care i se dă drumul la tipar. În fanzine, în reviste, sau în antologii. Timp în care autorul bea foarte multă apă, dacă a citit cumva un text care depăşeşte 10 pagini.

Să ne reamintim. Baladele şi epopeile erau caracterizate de locuţiuni ca: *intens fior liric, sublimă retorică, sentimente general umane*; nu? Parcă aşa se spunea. Şi cinstit vorbind, aceste genuri literare erau pline de consideraţii personale didactice, de învăţăminte ş.a.m.d.

Aşa se scria şi aşa se vorbea în anii în care oamenii se adunau în jurul focurilor de tabără, sau în casele încălzite, în timpul iernii, ca să le treacă plictisul.

Între timp, eu unul m-am cam saturat de lirism, retorică, învăţăminte şi didacticism. Vreau să spun că mă interesează acele lucrări

încă nu lansaseşi ciuma în computere şi speral să stai ani mulţi şi buni cu Maniya, porecilă în secret şi Mahdia, şi Maria, ba chiar şi Claudia Schiffer

sau încurcaseşi, dracului, cronologia de tot, şi lucrurile nu s-au petrecut în succesiunea asta?

ce-o să facem? ce-o să facem acum? *- ea a zis că o să coboare la Naupactos, că de acolo o să la un tren cu aburi*

(CUNARD LINE)

până la Novgorod, pe urmă o s-o la cu sania trasă de câini până în Urali şi de acolo cu snowboardul şi cu drakkarul, la vale, spre Caucaz. Pe urmă, cu cămilele până în fâşia Ghaza, unde începea cu adevărat treaba ei. „Deci pleci într-adevăr, în misionariat, ai întrebat-o.

(Era clar că încurcaseşi ordinea lucrurilor - ea fusese deja în tabăra aia din Tibet, deşi tu nu fugiseşi încă, Doamne! Doamne, până unde mă încerci? până unde vrei să mă duci, Doamne, cu toată ambuscada asta temporală? cu toată putrefacţia asta temporală?)

„Mda. Aştept acolo să văd ce-o să lasă când o să scoată Amaterasu şi Masna Piya cipurile şi

semiconductorii şi băncile de date şi modemurile şi consolele şi biţii şi biobiţii..." „Doamne, cât o să ai de aşteptat!" „Fii serios dacă lucrurile merg aşa cum trebuie, Thor,

(Iar jigodia asta care o..... pe când tu doar ţi-o imaginai în feriga carboniferului pe care lumea n-apucase să-i uite, să-i inventeze sau să scape de ei, ţi-o imaginai în lumina oblică a Kogaionului în timp ce Thor era cu cinci minute mai deştept)

o să-i facă să-şi amintească de autostrăzi şi automobile. De aici şi până la computere nu-i decât un pas" aşa ţi-a zis, şi ţi-a mai zis că abia aşteaptă să vadă cum o să naşti virusul, cum o să-i lansezi în sisteme şi a zis că o să te urmărească cum o să le spulberi chestia aia de care oamenii nu erau siguri că există cu adevărat.... se referea la

ordinatoare

calculatoare

computere

bineînţeles, şi tu i-ai spus

(îi explică Ασκελεσ)

tu i-ai spus că cel mai bine ar fi să te urmărească în timp ce faci sky-surfing, aruncându-te dintr-un biplan deasupra Olimpului, cu condiţia să nu-i conducă japiţa de Thor.... mda, aşa am să fac, dar nu trebuia să vorbeşti aşa despre Thor, oricum, n-am să mai dau ochii cu ei o vreme,... mă duc să mă fut pe rupte în fâşia Ghaza...

...

1) **„Singur ţi-ai spus că eşti la doi paşi de mine."** a spus AMIBA descolăcindu-se din jurul lui Nemo **Iş-kaibi** lamh-fhâda. îl lăsase ca pe o murătură, sufocat, umed şi excitat. Ouponat s-a gudurat, metalic, bine lubrifiat, de ecranele pectorale care continuau să afişeze EU ÎNSUMI. **„m-ai găsit plecat de..."** amiba Ασκελεσ n-a catadixit să termine propoziţia. secunde? ore? ani? milenii? eoni? - un clipit al şarpelui Vrtra, asta era. dar, dacă Vrtra erau chiar ei? sau: dacă Vrtra era ◎?

Amibele aşteptau undeva printre podelele de biobiţi, pregătite să-i absoarbă. dar **Iş-khaibi** l-a văzut pe Fenrir cu coada ochiului. se târa, complice printre pachetele de date, cerber tracind păzindu-şi stăpânul. ecranele de pe braţe s-au aprins, iar jack-urile au început să-i joace haotic, amintindu-i de părul gorgonic şi de

„Am interconectat tot ce e logic în inel pentru a ajunge la tine." a început **Iş-kaibi**, întrebându-se cu o porţiune defazată a mentalului: ce face Arrghus acum? ce face? a ajuns la Gaeea?

„Adică ai parcurs ◎?"

„Trei sute şaizeci de grade." a admis Devadatta. „I-am străbătut pe tot, iar ei mi-au pierdut urma. motocentauri, minotauri, şerpi de Pataliputra, sirmhuşi babilonieni şi tot ce mai era paznic în sisteme şi în afara sistemelor. e bine că eşti aici, trebuia să vorbesc cu tine înainte să declanşez bubulala."

Vrtra care stătea în jurul casei. ◎ care înconjura sistemul solar. Ouroboros. ecranele lui Iş-kalbi au început să pâlpâie, iar ochiul de lup s-a iţit dintre plăcile de mercurocrom. un phallus care putea să examineze, care ştia să se învârtă în jurul ecranelor lui de preot decăzut, ca şarpele Vrtra.

Nu mai era nevoie de cuvinte. Ασκελεσ putea citi totul pe pe ecrane şi pe tatuajele care rulau într-o sarabandă lubrică pe phallus-ul purpuriu - traductorul aflat în ochiul-de-lup. sistemele care alcătuiau ◎ - interconectate; informaţiile - supuse unei mişcări de translaţie, conform preceptelor Kogaionului; biobiţii - ordonaţi în pachete care se susţineau unele pe altele. domino. origami. marocco.

Totul era vizibil în ochiul de lup şi pe ecrane. ochiul care ştia să vadă şi care acum se lăsa văzut, reflectînd lucirile displayurilor epoxidice ale plăcilor de aur coloidal care, împreună, concertat, ca sub bagheta lui Pitagora, învăţătorul lui Zamolxes, se deschideau, totuşi, gata să-l rătăcească pe Iş-kalbi în sistem. să-l spulbere în întinsul Inelului conglomerat, devenit Unul. Unic. plin de απειρον.

AMIBA s-a cutremurat, ca un frison, ca un raptus care urma ingestiei de haoma. „eşti sigur?" l-a întrebat. „sunt Ασκελεσ, prietenul şi profetul şi mentorul tău. asta vrei? să-l dai viaţă?"

Se referise la ◎. Parcurs, devenit unic. Îi mai lipsea doar jertfa lui Iş-kalbi pentru a deveni autoconştient. Dumnezeul care se pregătea să-şi şteargă picioarele, asta era ◎, să-şi şteargă picioarele în schimbul vieţii pe care Iş-kalbi era gata s-o ameneteze. un Dumnezeu autoconştient.

„Aici sînt toate amibeiele. oameni, eroi, zei, profeţi şi toată şleahta de găinari, toţi sunt în ◎. merită să-i transformăm în D-zeu. merită să-i dau viaţă sacrificându-mă." a afişat Iş-kalbi. „e bine. pentru că şi tu eşti mort. şi tu ai deveni parte din D-zeu. şi eu la fel...." ecranele au părut că i se umplu cu paraziţi. „şi odată cu noi, ar intra în EL şi motocentaurii care m-au ucis când le-am descoperit mişmaşurile".

Ochiul de lup s-a telescopat printre interstiţiile vaginale ale AMIBEI, adulmecând-o. feromonii mixaţi cu malţ şi cu mirosul de fân cosit de pe coastele Kogaionului. trecuseră secunde, ore, ani, milenii sau eoni, de când Ασκελεσ descoperise traficul motocentaurilor? toţi echo care plecau spre Inel: ucişi, raşi, jupuiţi şi azvârliţi, sub formă de AMIBE în punctul terminus pe care se pregătea să-l ofere autoconştientului. toţi morţii ăla privegheaţi de Ασκελεσ, toate uciderile alea provocate cu artă - îl condamnaseră pe Ασκελεσ la moarte. o AMIBĂ azvârlită în Împărăţia Cerurilor, în purgatoriul pe care Iş-kalbi era gata să-l ofere ca substitut imbecililor care îşi imaginau.

Chiar şi aşa merita, dacă Andvare ar fi fost şi ea printre AMIBE.

Numai că ochiul-phallus a văzut.

Madia

(Maniya? Maria?)

din Mangala se futuse pe rupte şi cu motocentaurii ăştia. Pasiphae care se regulase cu ucigaşii tuturor

(echo)

pentru că aşa făcuse mereu pentru că aşa învăţase pe Kogaion pentru că aşa făcuse în Nazareth şi pentru că Unul îi spusese: „TE iert pentru că ai iubit mult."

Maniya din Mandalah - aşa trebuia să-i zică. o iertase pentru că iubise mult. pe cine dracu'? şi oricum nu se afla printre AMIBE. probabil că şi acum zăcea pe vreo saltea cu apă, într-un bordel cuib de motocentauri, cu vaginul autostradă, fiind sigură că ◎ o va absolvi de păcate.

Ca şi El.

Iş-kalbi s-a destrămat în Van der Waals electroni quarci şi s-a răspândit în ◎ molecule atomi şi cuante. Nejertfit. Arrghus era viu şi îl aştepta între pereţii de biolit. dispus să-l primească pe EU ÎNSUMI înapoi în el însuşi. ca pe toţi ceilalţi.

Iş-kalbi a văzut că era bine. pentru că toate fiinţele din ◎ s-au transformat în fragmentele unui puzzle care se schimba continuu. iar Maniya din Mandalah, care trăia într-o lume din care echo uitaseră că inventaseră sky-boardul, va mai avea prilejul să-l urmărească. EL făcând sky-board, dezvirginând cerul în sensul ăsta, lansat dintr-un biplan condus de Manfred von Richthofen, Baronul Roşu, lord al tuturor ◎, pe care îl vor fi lansat, demential de minunat şi de Mântuitor, la Verdun, peste liniile Primului Mare Război. dintr-un MITSUBISHI MAHESH YOGI, de sub aburii păroşi ai lui Thor, dintre coapsele de andezit ale Maniyei din Mand

allah

Şi a fost prima zi.

0) αρχη

_-_- _-_- _-_- _-_- _-_- _-_- _-_-

.....

.....

.....

destinate decriptării optice, lucrări în care "văd" personaje şi locaţii, lucrări în care "miros" aerul pe care-l respiră eroii (scuze pentru ultimul cuvânt), lucrări în care deduc cam ce gândesc eroii.

Eu sînt cititorul obişnuit care aşteaptă un text care să-i ia pe sus. Numai că mă întorc de colo-colo şi dau peste multe lucrări despre care îmi dau seama că au fost citite cu glas tare, că au fost corectate pe baza observaţiilor făcute în acelaşi fel şi că, în general, asist la prelungirea artificială a unui mod de lucru antic sau, în cel mai fericit caz, medieval. Un mod de lucru ce apelează la filiera şi semantica auditivă...

Sînt cititorul obişnuit care se întreabă de ce naiba au discutaţi pe la cenacluri despre lucrări gata publicate, sau despre idei, sau despre personaje şi pieţuri? Şi mă mai întreb: de ce nu vă corectaţi lucrările acasă, singuri, variantă după variantă, preferînd să pierdeţi timpul în grup ca să le lecturaţi? Îmi amintesc de o discuţie recentă cu Florin Ptica. Spunea el: "Îmi corectez textele până îmi sună mie bine! Şi după aia, le dau unuia mai deştept ca să le citească, şi să-mi spună cîte parale fac!"

Vă întreb: voi de ce nu faceţi aşa? Pentru că eu unul, m-am cam săturat de floricele şi păpădii şi vieri care se aud în fundal. Vreau texte care să-i fi stors pe autori. Şi cînd le-au scris, şi cînd au dat ochii cu editorii...

Sebastian CORN

BRUCE STERLING

Procreînd simulacre de dragul distracţiei şi al profitului

Acest eseu descrie explorările mele timp de doi ani în căutarea hinterlandului teoriei literare contemporane. Am întreprins această expediţie cu fudulie obraznică şi cu inima neînfricată, dar din odată falnica-mi navă au rămas doar zdrenţe din velatură şi lemne din bordaj. Redus aproape la nebunie de privaţiuni şi suferinţe, acum mă agăţ de mînecile oamenilor asemenea bătrînului marinar ca să le spun povestea-mi tristă.

În tinereţea mea năvalnică am rîs pe înfundate de „academicieni" – spre ruşinea mea, odată chiar mi-am bătut joc în public de Ursula K. Le Guin pentru faptul că îndrăznea să folosească termenul de „semiotică"! Cît de puţine ştiam!

În 1988 „Mississippi Review" a conceput şi a publicat un număr special „Controversa cyberpunk". De fapt acesta a fost primul meu contact cu teoria postmodernistă. Nu era pentru prima dată cînd auzeam despre această noţiune, dar în mod sigur a fost pentru prima dată cînd mi s-a părut că trebuie să-i dau atenţie.

Am avut trei motive de bază pentru această expediţie literară. Primul a fost părerea mea absurd de autosatisfăcută că academicienii există doar ca să privească cu interes veritabil tot ceea ce spuneam sau gîndeam. Al doilea a fost gîndul meu vag că tipii ăştia postmodernişti sunt categoric opuşi literaţilor academici în care eu n-am avut niciodată încredere – că ei sunt duşmanii duşmanilor şi deci ar putea fi o sursă folositoare de atacuri ideologice. Şi, în cele din urmă, am sperat să învăţ ceva din această teorie care să poată avea o aplicaţie practică în meseria mea – scrisul de science fiction.

Niciodată n-am avut încredere în standardele criticii literare mainstream pe care vor să le impună SF-ului – acel "miez" de convingeri pe care generaţia mea îl numeşte cu neglijenţă „umanism" – căci mi s-a părut că interferează cu hotarele legitime ale SF-ului. O mare parte din această stînjeneală era de fapt o simplă ignoranţă din partea mea. Şi nu era neamestecată cu atitudinile tradiţionale ale SF-ului vizavi de „mainstream": defensiva belicoasă, complexe de inferioritate tăinuite, mîndrie nerealistă, **und so weiter**. Odată cu trecerea timpului şi cercetînd mult şi deliberat obiectele aversiunii mele, am început să văd critica literară mainstream ca un soi de tigru de hîrtie. Pare să nu mai fie prea multă autoritate solemnă, mandarină, în criticismul mainstream, căci ficţiunile moderne sunt mult mai eclectice şi mai descentralizate în zilele noastre. Astăzi, cînd sunt îngrijorat de demonii care ar putea dori să arunce iarăşi SF-ul în ghetou, îmi direcţionez paranoia în special înspre megaedituri şi reţele de librari.

Dar încă – cu toate că sunt gata să folosesc orice unealtă literară care îmi va servi scopurilor şi vreau destul de mult să şterpelesc hainele „umaniştilor" şi să le pun în sprijinul cyberpunkului – catehismul meu literar de bază rămîne ferm. Dogma mea centrală este aceea că SF-ul nu este prin natură un „gen" – nu este o categorie delimitată care să poată fi cu uşurinţă pusă într-un loc umbrit sub arborele literaturii. În schimb, SF-ul este, şi trebuie să fie, ceva profanator şi monstruos. SF-ul este o rupere violentă cu moştenirea culturală a literaturii occidentale – chiar şi a celei populare.

SF-ul nu este un mod „să spui povestiri". SF-ul este un mod prin care să se discute despre şuvoiul de violenţă dezlănţuită ce a apărut în cultura noastră din cauza avansului tehnologic şi despre adevărurile pe care le-am înţeles prin metode ştiinţifice. SF-ul există în abisul dintre meterezele culturii literare şi cele ale culturii ştiinţifice. Adevăratul SF, care poate fi scris cu claritate şi eleganţă, trebuie să aibă ceva dintr-o monografie. Să fie didactic. Întotdeauna SF-ul poartă o cocoaşă quasimodo a unui program ascuns.

Una dintre cele mai atractive aspecte ale criticii deconstructive este proclamaţia obraznică că toate formele de scris poartă un program ascuns. Aceasta nivelează terenul de întrecere pentru SF şi face din el, la fel ca din alte forme de proză, o simplă specie de „text". Îmi place foarte mult această noţiune crudă de „text" şi o găsesc foarte folositoare în provocarea unor spasme panicate de negare reflexivă altor autori. Este adevărat că această răutate nu poate face SF-ul mai citit. De fapt este acelaşi vechi argument „Bine, eşti altul" împopoţonat cu un jargon intimidant. Dar postează buldozere în faţa meterezelor înaltului turn de fildeş şi îi trezeşte pe locuitorii acestuia din somnul dogmatic. Şi noţiunea de „text", opusă, să zicem, celei de „povestire" sau „naraţiune", a extins propriile mele idei relativ la ce este posibil şi îndreptăţit în SF.

Odată cu „textul" vine şi folositoarea noţiune de „subtext", un termen ceva cam vag şi cam ambiguu prin care eu înţeleg miezul de convingeri sociale exprimate în povestire (oh, pardon, „text"). Subtextul (după cum a fost explicat de cei care au inventat termenul) aproape întotdeauna are de-a face cu relaţiile de putere. Politica, economia, sexuala „luptă de clasă" este motivul favorit de vreme ce aceşti critici sunt în general marxişti sau cel puţin le-au furat hainele acestora.

Examinarea relaţiilor de putere din interiorul unui text poate fi o tehnică SF folositoare. Centrii puterii se schimbă odată cu schimbarea societăţii: mijloacele de producţie, mijloacele de informare, semnele legitimităţii politice, arbitrii stilului şi etichetei se schimbă. Să pierzi din vedere asta înseamnă să rămîi superficial înfipt în popria-ţi epocă, să

accepți accidentele istorice locale ca ordine naturală a universului. Deschideți un număr la întîmplare din „Asimov's" și contabilizați numărul de protagoniști care sunt „artiștii" unor descrieri, amenințați de forțe mecanice fără suflet care atentează chiar și la nișa lor minoră din **status quo**. În „Analog" contabilizați jockey-i de rachete și Oamenii Competenți, la fel de zăpăciți, dar identificați într-un extaz degradant cu puterea tehnologică dezlănțuită și de neexplicat.

Neajunsul acestei tehnici este acela că obsesia puterii poate deveni o paranoia clinică. Căutarea continuă a traseului banilor, unde au fost îngropate cadavrele, cine-i sus și cine-i jos, face ca orice coincidență sau remarcă neatentă să pară un plan întunecat al patriarhalei clase conducătoare a capitalismului opresiv. În termeni literari este o cacialma, în termeni politici este contraproductiv sau chiar periculos. Societățile marxiste sunt societăți paranoice, ele au clase conducătoare opresive și conspiratoare; ele creează toate lucrurile de care la origine s-au temut. Somnul marxist al rațiunii pare să nască monștri.

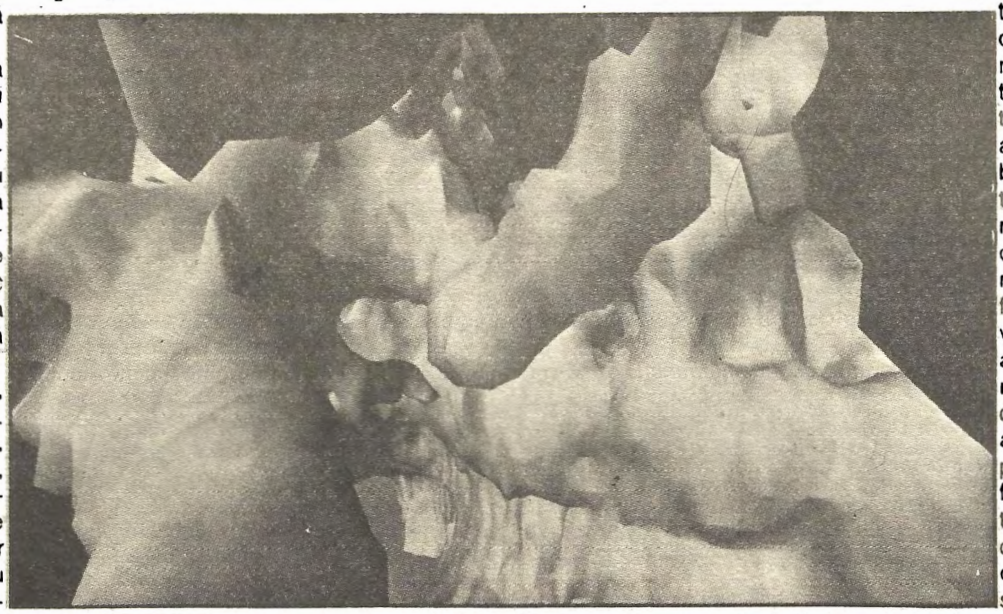

Critica literară a secolului al XX-lea este un tărîm foarte sălbatic. La fel ca și SF-ul, de afară pare să fie monolitică, dar odată ce ajungi în ceașca de ceai îți dai seama că este o furtună constantă. Structuraliști, poststructuraliști, moderniști, deconstrucționaliști, semioți, hermeneuți. Oameni pe care outsiderii nu i-ar putea diferența cu un spectroscop și-au construit cariere atacîndu-se și negîndu-se unul pe altul. Mulți dintre ei sunt chiar un pic țăcăniți.

De exemplu, tipul ăsta, **Ferdinand de Saussure** (1857-1913). A fost lingvist elvețian și pare să fi fost, mai mult sau mai puțin, întemeietorul „semioticii". Nu pot să spun că oferă prea mult în sensul jafurilor obișnuite pentru un scriitor de SF. Contribuția majoră a lui Saussure pare să fie aceea că el a descoperit că cuvintele nu au o relație tangibilă cu obiectele – „referenți" – pe care trebuiau să le descrie. În schimb cuvintele – „semne" – intră în relație cu alte „semne" ce plutesc ca un soi de alge verbale încolăcite deasupra adîncurilor de nepătruns a ceea ce înseamnă „realitatea". Multe mii de cuvinte (oh, pardon, „semne") au fost dedicate explorării acestor „semne", iar rezultatul este un jargon de o impermeabilitate surprinzătoare.

Saussure, pe la sfîrșitul carierei, a devenit obsedat de anagrame și a răscolit poezia renascentistă vocală cu vocală ca să releve ce voiau să spună cu adevărat tipi ca Dante. Discipolii mai curajoși ai lui Saussure (și bineînțeles majoritatea inamicilor lui) vor încuviința că în acest moment bătrînul băiat se țăcănise.

Michel Foucault, o figură majoră a gîndirii franceze moderne, s-a împărțit între Freud, Marx și studiul nebuniei. Unii spun că Foucault se apropiase un pic prea mult de materialul lui didactic. Opera lui este destul de bună, dar **Jean Baudrillard**, un tip care este cu adevărat interesant pentru scriitorii de SF, a scris o carte numită „Forget Foucault", așa că mi-am închipuit că voi economisi o mulțime de chinuri și de energie dacă nu-l voi citi pe Foucault direct de la sursă. Ptiu!

Roland Barthes a scris o mulțime de chestii despre semiotică și despre Japonia și a proclamat „moartea autorului". A fost călcat de camionul unei spălătorii. **Terry Eagleton**, un poet-Althusserian care obișnuia să-și piardă mult timp la televiziunea britanică lansînd atacuri de stînga la adresa lui Margaret Thatcher, a scris „Miths of Power: A Marxist Study of the Brontes". Poate că sunt un troglodit fără speranță, dar ăsta mi se pare un titlu mult prea hilar. **Jacques Lacan** a intrat în acest „subiect controversat" și a sfîrșit scriind „texte în controversă", în care două coloane separate de text hoinăresc în josul paginii certîndu-se una cu cealaltă. Dar stai – nu era altcineva? Nu Jacques Lacan? Creierul începe să-mi vibreze din nou. Nu pot începe să discut cu voi despre cît de sufocante pot fi chestiile astea. Poate că un citat la întîmplare din decanul postmodernismului, **Frederic Jameson**, va reuși:

„Aserțiunea unei inconștiențe politice presupune doar că noi am realizat o astfel de analiză finală și am explorat multiplele cărări care conduc la demascarea artefactelor culturale ca fiind acte sociale simbolice. Proiectează o hermeneutică rivală acelora deja enumerate, dar o face, așa cum vom vedea, nu atît de mult prin repudierea descoperirilor lor, ci argumentînd prioritățile finale filozofice și metodologice dincolo de codurile de interpretare specializate ale căror intuiții sunt strategic limitate la fel de mult de propriile lor origini situaționale cît și de căile înguste sau locale în care ei interpretează sau își construiesc obiectele lor de studiu."

– ***„On Interpretation: Literature as a Socially Symbolic Act"***.

Mai sunteți cu mine? Ridicați-vă dacă doriți, plimbați-vă un pic prin cameră, respirați adînc. Și asta a fost marfa odihnitoare a bunului Frederic Jameson, un american get-beget, un tip a cărui primă limbă a fost semnificativa engleză, un profesor la Duke care a scris destul de interesantul și de folositorul (toți de o legendară greutate la citit) tratat „Postmodernism, or the Cultural Logic of Late Capitalism". Există și lucruri mult mai rele.

Nu pot pretinde că înțeleg chestiile astea. Am dibuit prin jur căutînd ferestre și uși neînchise, dar creierul mi se bășică repede. Poate că tu, cititorul meu, înțelegi. Dacă da, te rog nu încerca să-mi luminezi ignoranța, scutește-mă. Singurul mod ca să explici chestiile astea satisfăcător este să te folosești de tonul lor retoric și să înveți să vorbești ca în ele – un lucru care de fapt începe să se producă după o vreme, în ciuda celor mai bune intenții, și efectele în proză sunt înspăimîntătoare. Sincer, dacă am avut vreo intenție, să zicem, să stăpînesc labirintul marxismului post-althusserian, am abandonat-o de mult. Acum pur și simplu mă plimb cu roaba și cu ranga la îndemînă căutînd chestii netocite.

Scrisul criticilor anilor '50 și '60, ca Barthes, Derrida și de Man, a aspirat la un fel de hipnoză prin monotonie. Dar limbajul criticilor „postmoderniști" – Baudrillard,

Arthur Kroker, Paul Virilio – aspira de-a dreptul la condiția de halucinatoriu. Găsesc asta intrigant și abia pot să-mi croiesc drum printr-un eseu al lui Baudrillard în cîteva ore.

Dispărînd cu ani în urmă într-o harababură impenetrabilă, teoria postmodernistă țîșnește acum la lumină ca un lucru monstruos, aproape complet rupt de intențiile de a face ceva rațional. De fapt, această teorie nu are nici măcar un domeniu definit de cercetare: nu este nici antropologie, nici psihologie, nici știință politică, nici critică literară; are elemente din toate astea și încă din altele, dar în cea mai mare parte este doar o „teorie". Opera lui Baudrillard are structura de bază a unei dureri acide, un fel de asociație halucinatorie unde dubla amenințare/promisiune a groazei adînci și a intuiției sublime fornăie la ușile percepției.

Teza centrală a lui Baudrillard, ca și cea a „postmodernismului" în general, este aceea că s-a produs o ruptură, că lucrurile au devenit teribil și ireversibil diferite. Modernitatea s-a sfîrșit; capitalismul clasic este mort, înlocuit de un turbocapitalism informatic apăsător care comercializează date și reprezentări, nu doar produse fizice. Societatea noastră învîrte acum imagini goale într-un limbo giroscopic ametitor, într-un proces pe care Baudrillard îl numește „precedarea simulacrelor".

Baudrillard predă sociologia la universitatea Nanterre în 1968, anul cînd Parisul s-a ridicat și asemenea multora din generația sa nu și-a mai putut reveni niciodată. Greil Marcus descrie excelent acest sindrom în recenta lui carte „Lipstick Traces"; senzația că ai fost atins sau că ai fost martorul unui fel de potențial scabros teribil care subminează psihicul omului permanent, chiar dacă coaja de ou a vieții normale este reconstituită cu succes. Citindu-l pe Baudrillard, cineva poate trage concluzia că civilizația vestică ca ansamblu social viabil a murit în vara lui '68 și oribilul lucru care a înlocuit-o trebuie să fie pentru totdeauna un soi de fraudă dezgustătoare și imponderabilă. Nu „reală", ci, în faimoșii termeni ai lui Baudrillard, „hiper-reală". Sălășluim în sînul unei fantome informaționale, divorțați definitiv de fizic. Aceste „simulacre" nu sunt nici măcar rămășițele unei existențe de odinioară, ci stafii autogenerate care se multiplică de capul lor, specii cețoase de

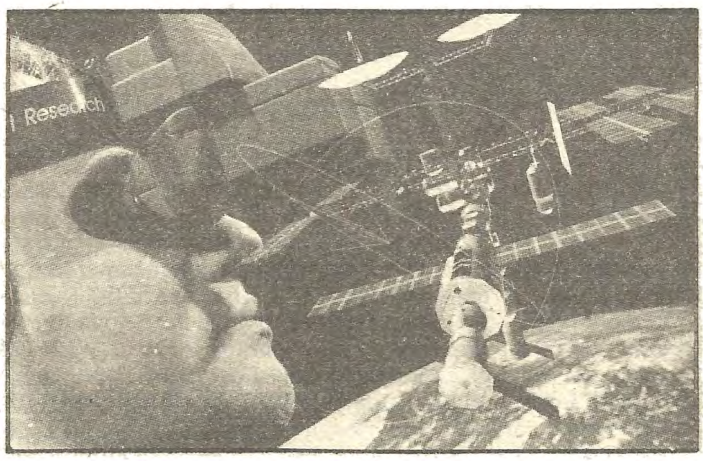

ficțiuni autoreplicante, un coridor fără de sfîrșit cu oglinzi intangibile unde „imaginea" înseamnă mai mult decît realitatea. Este de fapt o viziune de coșmar, lovecraftiană prin intensitate.

Baudrillard este o adevărată voce a anilor 1980. Spre deosebire de greoiul Fredric Jameson, el este și un excelent scriitor; ceva din sminteala-i înaripată transpare chiar și în versiunea în engleză. Iată cum descrie Baudrillard un zgîrienori cu geamuri oglindă:

„Fațadele de sticlă nu fac decît să reflecte mediul, trimițîndu-i înapoi propria-i imagine. Asta le face mult mai formidabile decît orice zid de piatră. La fel ca și cu oamenii care poartă ochelari închiși la culoare. Ochii le sunt ascunși și ceilalți nu-și văd decît propria reflecție. Oriunde, transparența interfețetelor sfîrșește într-o refracție internă. Orice lucru numit pretențios „comunicare" sau „interacțiune" – walkman-ul Sony, ochelarii întunecați; aplicațiile casnice automatice, mașinile hi-tech, chiar și dialogul perpetuu cu computerul – sfîrșește cu fiecare monadă retrăgîndu-se în umbra propriei forme, în colțișorul ei calm și-n imunitatea ei artificială.

La fel și în exterior.

Un individ cu nasul coroiat, pene și cagulă galbenă, un nebun în haine fistichii, hoinărește în lungul trotuarului și nimeni, dar nimeni, nu se uită la el. Aici nici un om nu se uită la alții. Sunt prea înfricoșați că se vor ține după ei cu propuneri sexuale inacceptabile, cereri de bani sau de atenție. Totul este încărcat cu o violență somnabulică și trebuie să eviți contactele ca să scapi de explozia ei potențială. Acum că nebunul fusese eliberat din sanatoriu, fiecare este văzut ca un potențial nebun." ***Jean Baudrillard, America.***

Această litanie specială de cuvinte: umbrele oglinzilor, nebuni, computere și walkmanuri, o vagă teroare/ranchiună din partea misterioaselor entități comerciale ce viețuiesc în zgîrienorii gigantici, interesul intens, dar înghețat pentru mizerabilii anemici ce bîntuie pe străzi, o lume unde comunitatea s-a dezintegrat în mijlocul unei constante, subliminale amenințări a violenței – această litanie explică foarte clar de ce critici precum Larry McCaffery consideră „cyberpunkul" o „apoteoză a postmodernismului".

Baudrillard și călătorii lui se distrează în mod desebit cînd discută despre o altă obsesie a cyberpunkului, mass-media. Ca și în cazul susținătorilor lui Mareshall McLuhan, „noțiunile lor de bază pot fi suspectate; dar ei sunt printre puținii critici ai culturii care doresc să vorbească despre mass-media în termeni la fel de sălbatici cum este ea de fapt". Iată cum Baudrillard discută despre televiziunea americană:

„...televiziunea cu programele ei 24 de ore din 24, adesea poate fi văzută funcționînd ca o halucinație în camerele goale ale caselor sau în cele vacante ale hotelurilor... Nu există nimic mai misterios decît un televizor lăsat aprins într-o cameră goală... Este ca și cum o altă planetă ar comunica cu tine. Brusc televiziunea își relevă ei însăși pentru ce există cu adevărat: o imagine video a altei lumi, la urma urmei neadresată nimănui, livrînd imaginile indiferente, indiferența la propriile ei mesaje (ți-o poți închipui cu ușurință funcționînd chiar după ce umanitatea a dispărut)."

Există un pic de superficialitate retorică din partea lui Baudrillard de vreme ce o astfel de halucinație grozavă nu este deloc „ușor de închipuit"; ai nevoie de un har real ca să-ți poți imagina astfel de lucruri; ai nevoie de un har science-fictional. Adesea Baudrillard își susține argumentele cu parabole din SF. SF-ul este de fapt preliteratura lumii în viziunea lui Baudrillard. SF-ul este forma de literatură care oferă portretul unei lumi pe care avansul tehnologic a transformat-o într-un mod suprarealist. Se pot cîștiga multe citindu-l pe Baudrillard; de fapt el scrie un science-fiction care este cu totul „cocoașa quasimodo", eseuri SF fără conflict, personaje, deznodămînt sau interes uman. Baudrillard este sălbatic și hilar, iar scrisul său original și adesea izbitor de frumos.

Și, asemenea unui scriitor de SF imaginînd viitorul, Baudrillard nu poate evada cu adevărat din momentul istoric în care este implantat. Suprarealismul lui accentuat și detașarea lui scrutătoare face din el un adevărat artefact cultural al anilor '80. Să declari că „modernitatea" a murit în convulsii te îngheață chiar în momentul în care ai făcut această declarație. Și odată cu trecerea timpului te face de rîs. Societatea poate că a suferit o schimbare majoră, dar rasa umană nu s-a stins; copiii încă se nasc, noi încă mîncăm; evoluțiile care au înflăcărat mintea ultimei generații s-au transformat în slogane false pentru tineret. Și, bineînțeles, occidentul

postindustrializat nu-i toată povestea; pentru marea majoritate a populaţiei lumii intuiţiile lui Baudrillard au prea puţină relevanţă. Lucrurile sunt încă lucruri. Oamenii sunt încă oameni. (De fapt, sunt un pic mai puţin „oameni" datorită transplanturilor, protezelor, retinelor artificiale, hormonilor de creştere ai multor altora; dar cele mai multe dintre vechile pofte şi reflexe încă ne animă).

Bănuiesc că tonul cultural al anilor '90 va diferi considerabil de fiorii halucinatorii ai postmoderniştilor anilor '80. Ei au cu siguranţă dreptate să fie interesaţi de subiectele pe care le atacă, dar fervoarea lor are o atracţie limitată. Mulţi dintre oamenii anilor '90 – în America, cel puţin – vor trăi cu convingerea că Petrecerea s-a terminat. Vor surveni zguduitoare transformări socio-tehnologice; gene umane vor fi transplantate în animale, bacterii sau în alţi oameni; insultele înfiorătoare la adresa mediului înconjurător se vor multiplica avînd ca efect deşerturi din ce în ce mai mari şi deteriorări ale climei; dezastrele vor omorî milioane de oameni, iar SIDA zeci de milioane; definiţia noastră pentru „uman" va suferi modificări de vreme ce computerele vor administra din ce în ce mai mult proprietăţile noastre şi noi vom învăţa cum să umblăm prin creierul şi sistemul nervos uman; dar reacţiile la aceste schimbări vor fi destul de tăcute. Cei mai mulţi dintre oameni nu se deranjează să definească „umanul"; lasă genul ăsta de discuţii pe seama scriitorilor de SF, fanaticilor avortului şi intelectualilor cu capul mare. La o adică, ce mare scofală? Să funcţioneze, omule.

Este probabil ca anomaliile culturale pe care Baudrillard şi Jameson le-au indicat cu atît de mult dispreţ fascinant să se producă şi să se intensifice, dar foarte puţini se vor simţi entuziaşti din cauza asta. În anii '90 majoritatea demografică a plebei din America se va afla la o vîrstă mijlocie şi va fi falimentată şi extenuată de muncă; ocupaţi cu grija zilei de mîine, cu chiriile şi cu alte lucruri d-astea, prea ocupaţi ca să observe că, la fel ca în „Neuromancer", o poznaşă inteligenţă artificială a preluat controlul lumii. Şi ce dacă? Ăsta-i progresul. Vor urma demisiile pragmatice, non-ideologice. Modernitatea e soarta. Istoria mărşăluieşte înainte.

Oricum, aşa îmi închipuiam eu. Cu siguranţă că nu aşa obişnuiam să gîndesc, să vorbesc şi să scriu acum doi ani; aşa că, poate, am învăţat ceva folositor. Mi-ar place să cred că explorările mele autodidacte mi-au lărgit limitele ca scriitor, că acum sunt mai puţin îngust şi pătimaş, mai sofisticat. Poate. Sau poate doar mă autoflatez. Dovada se va găsi nu în retorica elaborată a teoretizărilor mele literare – nu în eseuri ca acesta – ci în operele mele science fiction. SF-ul pe care l-am scris în ultimii zece ani a fost, dintr-o inocenţă totală, o „apoteoză" a ceva în care eram profund implicat, dar doar parţial puteam vedea. Dacă voi mai glorifica vreodată ceva, sper s-o fac cu un pachet întreg – de cărţi de joc furate.

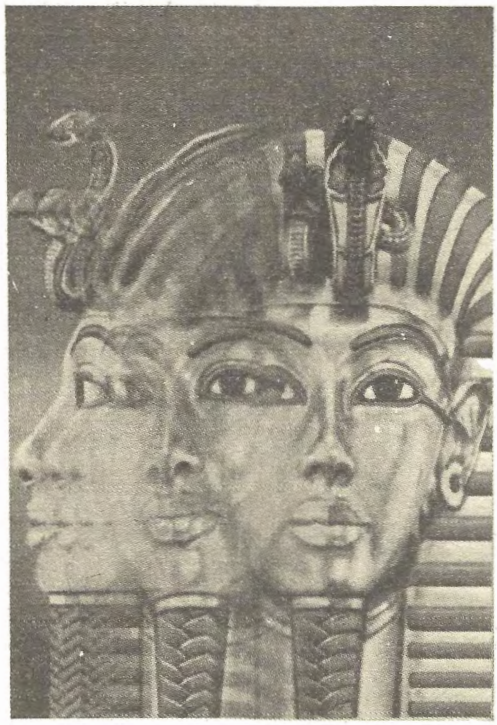

Bibliografie

„America" de Jean Baudrillard, Chris Turner. Verso, 1988

„Simulation and Simulacra" de Jean Baudrillard, Semiotext(e), 1983

„Selected Writings" de Jean Baudrillard, Polity Press, Oxford, 1988

„Postmodernist Culture: An Introduction to Theories of the Contemporary" de Steven Connor, Blackwell, 1989

„Postmodernist Fiction" de Brian McHale, Methuen, 1987

„The Panic Encyclopedia" de Arthur Kroker şi Marilouise Kroker, St. Martin's, 1989

„Lipstick Traces: A Secret History of the Twentieth Century" de Greil Marcus, Harvard, 1989

„Critical Practice" de Catherine Belsey, Menthuen, 1980

„Hidding in the Light: On Images and Things" de Dick Hedblige, Routledge, 1988

„Semiotext(e) SF", Rudy Rucker, Peter Lamborn Wilson şi Robert Anton Wilson, ed. Autonomedia, 1989

„Across the Wounded Galaxies: interviews with Contemporary Science Fiction Writers", Larry McCaffery, ed. University of Illinois Press, 1990

„Deconstructing the Starships" de Gwyneth Jones, New York Review of Science Fiction, iulie 1989

„Postmodernism, or the Cultural Logic of Late Capitalism" de Frederic Jameson, New Left Review nr.146(1984)

Note

1. Joc de cuvinte între to process=a a preceda şi to process=a fabrica, a prepara, a pregăti etc.; o explicaţie a sintagmei (chiar dacă indirectă) apare în text.

2. Louis Althusser (1918-1990) – filozof francez. Studii de reinterpretare a textelor întemeietorilor materialismului dialectic, în încercarea de elaborare a marxismului structuralist („Citindu-l pe Marx"). A elaborat categorii filozofice noi: „temporalitatea istorică", „supradeterminarea", „cauzalitatea temporală".

3. Monada – termen care desemnează la diverşi filozofi unităţile simple, materiale sau spirituale, din care este alcătuită lumea.

4. Herbert Marshall McLuhan (n.1911) – istoric literar, filozof şi sociolog canadian. Prof.univ. la Toronto. În cadrul studiilor de istoria civilizaţiei şi a culturii, şi-a îndreptat atenţia spre cercetarea rolului mijloacelor de comunicare în masă – „medium"-urile („Galaxia Gutenberg", „Mediumul este mesajul").

Traducere de **Cătălin TENIŢĂ**

Ovidiu BUFNILĂ

CADAVRE DE LUX

urmare din numărul 80

Douăzeci şi unu

Blip, blop

Morţii se treziră din nou la circ. Fanfaragiii atacară un marş funebru bubuitor. Clovnii făcură tumbe. Panglicile de mătase se unduiră aidoma unor sirene. Fulgere globulare căzură de nicăieri arzînd aerul sălciu.

O uriaşă bulă luminoasă pătrunse vîjîind prin cupola circului aducînd cu ea o grămadă de cadavre care se-mbrînceau şi înjurau în fel şi chip. Care se-nghionteau. Şi se-mpingeau cu scăfîrliile lor însîngerate în pieliţa aurie ce le ţinea prizoniere.

Mefisto ţîşni dintr-un fulger globular. Se dădu peste cap aruncînd nori de pucioasă. Îi salută rînjind pe morţii care nici nu mai scoteau vreo vorbuliţă. Îi întrebă, aşa, în treacăt, de soarta nebunului de Moreau. Ei, şi?! S-a dus în Marele Nimic?! L-a luat valul temporal care-a surpat cele şapte planuri ale realităţii virtuale?! Nici o pagubă!

Sigur că da! Mai fabrica Mefisto vreun ţăcănit. Unul gata să-i transforme pe bieţii morţi în rîme, în gîndaci sau în crocodili somnoroşi! Găsea el un personaj greţos gata, gata să-i smulgă pe bieţii aspiranţi la cea de-a doua viaţă de pe băncile lor proaspăt geluite! Eheu!

Dar cine erau cei aduşi cu ultimu' transport?! Cîţiva care muriseră-n timpul furtunii cosmice!

Un hamal decapitat de-o parîmă de oţel în docuri.

Echipajul unui elicopter care încercase să salveze cîţiva marinari de pe un cargou eşuat în apropierea farului genovez.

Un docher al cărui gîtlej fusese străpuns de bastonul smuls din prova unui velier.

Mai mulţi muncitori stîlciţi de roţile unor ambulanţe.

Un renumit reporter ars de viu chiar în faţa luxosului hotel „Central".

Un poliţist al cărui cap fusese strivit de chiulasa motorului unui automobil.

O mulţime de bărbaţi şi femei care se aruncaseră pe geam încercînd să se salveze din marea de flăcări stîrnită de un pumn de meteoriţi căzuţi prin hornurile caselor.

Două echipe de intervenţie care muriseră-n chinuri groaznice fiind opărite de-un puternic jet de apă fierbinte ţîşnit dintr-o conductă spartă.

Un inspector de poliţie a cărui beregată fusese tăiată-n două de cioburile unei vitrine.

Două femei strivite de-un autobuz.

Cîţiva lucrători feroviari loviţi de suflul unor explozii.

Mai mulţi călători care sfîrşiseră sufocaţi de-un nor de var care plutise pe deasupra gării.

Echipajul şi pasagerii unui avion pe care-l traversase un fulger globular topindu-l ca pe o bucată de ceară.

Toţi fluierînd îndrăciţi. Hăhălind ca nişte bezmetici. Viermuind fără pic de odihnă prin bula luminoasă. Rostogolindu-se unii

peste alţii. Mînjind pieliţa aurie cu sîngele lor puturos. Certîndu-se din te miri ce. Sigur că urlau ca nişte descreieraţi şi se dădeau de ceasul morţii. Că tocmai înviaseră. Că încă se mai simţeau cadavre. Că erau uimiţi atît de moartea lor neaşteptată şi de reînvierea absolut fenomenală.

Sigur că le plăcea. Sigur că-l şi luară peste picior pe Mefisto porcăindu-l în fel şi chip. Sigur că se arătară nerăbdători să înceapă circăreala. Să-şi aleagă un reprezentant. Gata, gata să-şi revendice un loc ceva mai în faţă pe băncile proaspăt geluite.

Buni comentatori. La obiect. Le ştiau ei pe toate. Aduseseră cu ei noi zvonuri. Noi bîrfe. Can-can-uri!

Tari, dom'le, morţii din noua generaţie!

Ce să le faci?!

Sigur că Fifi Baston, comis-voiajorul Balthazar Balthazarian, primarul Iamandi, judecătorul Leon, spiţerul Fabian, Spiridon Iordache, vidanjorul şef, Lăscărică, domnişoara Margareta, scriitorul Tiberiu, Elvira şi mătuşă-sa, madam Elefterescu, Genoveva Grigoriu, Eleonora Ochean, avocatul Luigi, Patricia Protopopescu şi toţi ceilalţi nu-i priviră cu ochi buni. Ăştia noi erau cam obraznici, cam înfumuraţi. Proaspeţi, dom'le, ce vrei?!

Făceau pe nebunii. Că toată tevatura cu Diavolu' şi fiinţa cosmică de rangul II era, aşa, o joacă de copii. Că lucrurile erau mult mai grave. Că ei aveau date concrete şi nu se jucau. Că făceau parte dintr-o reţea care lucra în regim secret şi era alcătuită numai şi numai din profesionişti. Auzi!

Hamalul cel decapitat afirmă că era colonel în serviciile secrete. Docherul că era căpitan. Printre cei care se aruncaseră pe geam se aflau cîţiva luptători antiterorişti. Inspectorul de poliţie, cel cu beregata tăiată de cioburile unei vitrine era, cică, specialist în cîmpuri informaţionale şi temporale. Şi aşa mai departe.

Ce să mai zici?! Judecătorul Leon înjură cu năduf. Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian scuipă un ghemotoc de viermi roşiatici şi dădu din umeri sastisit. Spiridon Iordache îl privi cu ochi mici şi răi pe aşa-zisul inspector de poliţie.

Cam aşa stăteau lucrurile.

Adevărul e că Mefisto o cam lălăia. Se pare că-şi dădea seama că fusese prins în corzi. Înşelat de serviciile secrete şi pus în cofă cu ajutorul sistemului GORT.

– Doamne, ce înseamnă cuvîntul ăsta?! răcni Spiridon Iordache.

Cine să-i răspundă?! Seara se sleise. Fanfaragii o cam sfecliseră şi ei. Lîncezea circăreala. Circulau tot felul de zvonuri contradictorii. Cine să mai înţeleagă şi ce să mai înţeleagă?!

Ăştia noi aveau un aplomb, mamă, mamă! Nu se-ncurcau. Cum ieşiră din bula luminoasă se puseră pe treabă. Îl îmbrobodiră pe Mefisto. Începură să aranjeze într-un mod anume reflectoarele. Îi cerură Elvirei să părăsească arena. O ameninţară pe madam Elefterescu. Să stea liniştită pe banca ei proaspăt geluită şi să nu mai scuipe, să nu mai înjure şi să nu mai ţipe ca la casa cu nebuni.

Cu fiecare clipă, Mefisto părea că-şi pierde roşul din obraji. Fifi Baston se sperie. Aproape că se îndrăgostise de aşa-zisa înfăţişare diavolească. Da, da! Îi era drag. Şi nu-i cădea bine că nesimţiţii care tocmai le picaseră-n cîrcă îşi făceau de cap! Ce prostie făcuse Mefisto! Era din ce în ce mai clar că şi el, săracu', fusese manipulat! I-o coceau de mult timp serviciile secrete!

Chiar şi avocátul Luigi simţi un fel de sfîrşeală-n suflet. În fond se distraseră un pic, nu?! Şi profesorul Pierronnax şi doctorul Moreau erau nişte personaje pitoreşti. Ei, o mai dădeau ei pe-alături, nu?! Dar morţii le cunoşteau chichirezu' pe de rost! S-ar fi jucat cu ei uite-aşa!

Şi spiţerul Fabian se dezumflă. Nu-i mai dădea mîna să răcnească. Privea mirat. Nu-i venea să creadă. Morţii ăştia noi făceau ordine cu toată lumea. Vociferau. Atenţionau. Îi luaseră la refec pe clovni. Măturaseră talaşul. Nu mai păreau atît de disperaţi ca-n clipa-n care pluteau în bula luminoasă. Ce-aveau de gînd?! Şi Diavolu'?! Doamne, ce impostor! Malagambist! Bonjurist!

– Dom'le, cine sunteţi şi de ce mama dracului vă daţi aşa în stambă?! urlă domnişoara Margareta.

– Auzi, gagico?! se răsti hamalul. Eu sunt colonelul Cutare de la serviciile secrete. Stai cuminte pe banca aia proaspăt geluită şi nu ne strica treaba! Şi toată lumea să facă la fel! Nu-i nimic de explicat. Vreau ordine şi disciplină. Dintr-o clipă într-alta o să vină un tip din Viitor. Are de gînd să distrugă întreg Sistemul Solar. Îi urmărim mişcările de ani de zile. Voi faceţi parte din scenariul pe care l-am pus la punct încă din '57. Staţi dracului cuminţi că dacă mă-nfurii o să fie vai şi-amar de pielea voastră aşa putredă cum e ea!

Douăzeci şi doi

Asta era. Se sfîrşise totul. Se dăduseră cărţile pe faţă, se lămurise treaba. Morţii-şi dădeau coate. Mefisto umbla de colo, colo fără rost. Se vedea de la o poştă că ştiuse scenariul încă de la început. Sigur că intrase-n joc. Îl aveau cu ceva la mînă.

Da, da, jocul era jucat.

Şi-acum?! Cine trebuia să vină din Viitor?! Cine fusese momit cu teribila furtună cosmică?! Cine fusese prins în laţ cu tot bîlciul reînvierii morţilor?! Care era smintitul ce urmărea să dea peste cap întreg Sistemul Solar?!

Fără să-i mai ia în seamă pe noii veniţi, Spiridon Iordache strigă nestăpînit:

– Dom'le, mă credeţi sau nu mă credeţi, asta-i Marea Restaurație!

Bineînţeles că nimeni nu l-a mai luat în seamă. Madam Elefterescu plîngea în pumni. Se dusese pe apa sîmbetei Cel Mai Mare Mare Premiu. Elvira stătea şi ea-ntr-un colţ cuprinsă de tristeţe. Nu se dăduse-n stambă. Tăcuse tot timpul. Dar i-ar fi plăcut să fie un concurs adevărat. Şi cînd colo!

Cerşetorul Lăscărică plîngea şi el de mama focului. Îi era frică c-o să intre-n clenciuri cu poliţia. Păi nu el îl sunase pe comisar?! Nu el dăduse-n vileag reînvierea morţilor?! Să vezi c-or să-l bată la tălpi. Or să-i smulgă unghiile. Şi-l vor şterge şi de pe lista pentru supa săracilor.

Judecătorul Leon nu mai zicea nici el nimic. Era dominat de sentimente confuze. Bombănea în sinea lui. Se bîţîia pe banca-i proaspăt geluită. Privea în gol. Şi-atît.

Fifi Baston încerca să-l consoleze pe primarul Iamandi care-o iubea nebuneşte. Se tot pupau ca nişte neruşinaţi. Mai, mai să se-mbîrlige, aşa, în public!

Şi toţi ceilalţi, abulici, aerieni, duşi. Oftînd. Plescăind şi mormăind. Înghesuiţi unii-ntr-alţii. Aşteptînd. Să vină tipul ăla din Viitor. Să cadă-n cursă. Să-şi piardă viaţa. Sau cîmpul informaţional. După caz.

Nu ştiu care ţipă nu ştiu ce. Colonelul Cutare îl luă la ochi. Îl binoclă. Îl ameninţă cu degetul. Apoi spuse pe-un ton grav:

– Toată nebunia asta ne-a costat o grămadă de bani. Sunteţi nişte cadavre de lux. Ne-am bătut capul să vă scoatem din groapă şi să punem la cale toată tevatura! E-un fapt unic în Istorie. Vă rog să cooperaţi. Pe urmă om vedea ce vom face cu voi. Părerea mea contează prea puţin. Nu vă puneţi speranţe-n mine. Eu primesc ordine de undeva de mai sus. Vă avertizez! Totul e pe caz real! S-ar putea să murim cu toţii! Eu sunt conştient de riscurile pe care mi le-am asumat. Sper s-o putem scoate la capăt.

Bineînţeles că bietul colonel Cutare nu ştie nici el adevărul. Marele Adevăr. Ce-i drept, poate că şi l-o fi închipuit de-a lungul timpului. Într-un anume fel, colonelul Cutare era un profesionist. Şi un bun profesionist ştie că albul şi negrul sunt două culori imposibil de găsit în stare pură în lunga şi zbuciumata Istorie. Probabil că şi el şi-a spus de nenumărate ori că marile cuvinte nu ascundeau Marele Adevăr înlăuntrul lor şi că totul putea fi, pînă la urmă, o superbă ficţiune.

Noii veniţi au reglat cîmpurile informaţionale şi-apoi au cerut să se facă linişte. Dintr-o clipă într-alta, au zis ei, trebuie să-şi facă apariţia personajul numit Superterminatorul. Sigur că, cu puţine minute înaintea groaznicului măcel care a urmat, a circulat printre morţi un zvon. Anume că Superterminatorul nici nu venea din Viitor. Era doar trimis să distrugă toate dovezile legate de operaţiunea de anvergură. Şi asta pentru că cei de sus ar fi ajuns la o înţelegere cu adevăratul personaj din Viitor.

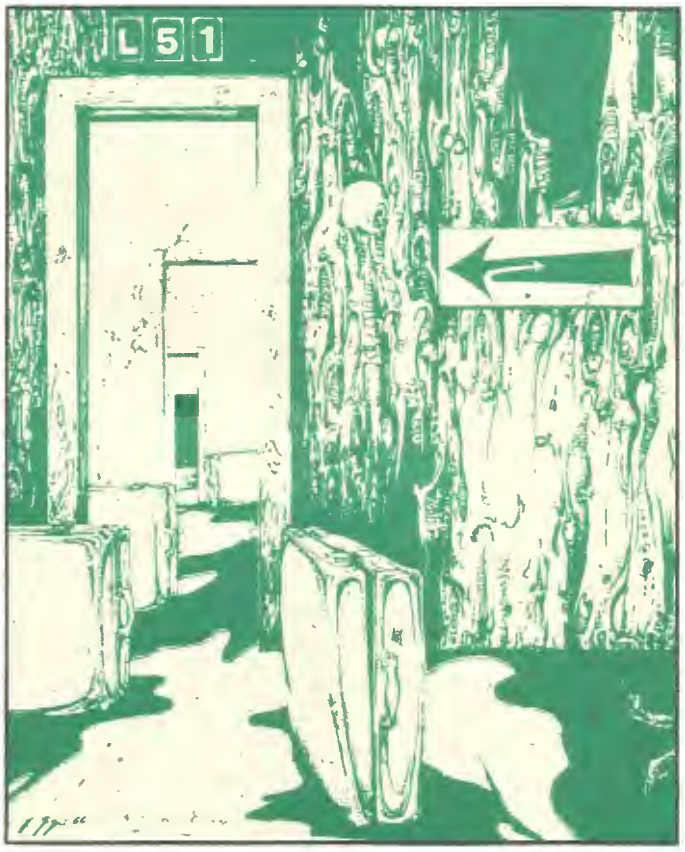

Unii au dat crezare zvonului. Alţii şi-au arătat îndoiala. Cei mai mulţi însă l-au primit cu indiferenţă. Ceva din fiinţa lor le prevestise moartea iminentă.

În sfîrşit, cupola circului s-a cutremurat. Panglicile de mătase s-au învolburat prin aer şi-au căzut peste scăfîrliile însîngerate ale morţilor. Ghirlandele de flori s-au ofilit. Luminile-au pîlpîit. Fanfaragii au încercat s-atace un marş funebru bubuitor dar nu mai aveau nici ei nici un chef. Un trombonist scăpă o notă falsă. Tobaşarul bătu în contratimp.

S-au auzit nişte rafale de mitralieră. Cupola s-a crăpat şi-a apărut Superterminatorul. Într-o armură roşie. Înarmat pînă-n dinţi. Cu ochi strălucitori. Comandaţi de-un computer minuscul implantat sub fruntea groaznicei arătări.

– Reglaţi cîmpurile informaţionale pe zona opt-unu-opt! a mai apucat să strige colonelul Cutare şi-a căzut cu faţa-ntr-o bancă proapsăt geluită plin de sînge.

S-a iscat o vînzoleală teribilă. Strigau cu toţii că nu era tipu' din Viitor, ci un executor. Aşa şi era. Superterminatorul i-a măcelărit pînă la unul. Era o maşinărie perfectă.

O vreme s-a plimbat printre bănci. Cum vedea o mişcare, pac, pac, pac! Îi făcea capu' ţăndări mortului.

Într-un tîrziu, băncile proaspăt geluite s-au rupt sub greutatea atîtor cadavre. Un stîlp s-a prăbuşit. Reflectoarele au luat foc.

Superterminatorul s-a oprit locului la un moment dat. S-a învîrtit pe călcîie. A prins-o în vizor pe domnişoara Margareta care se tîra către cortină.

Superterminatorul a pornit în urmărirea ei aruncînd mitraliera şi scoţîndu-şi pumnalul din teacă. S-a apropiat. S-a apropiat.

Domnişoara Margareta s-a agăţat de răzătoarea prin care fusese dat bietul Pierronnax. Plîngînd înspăimîntată s-a rostogolit spre ea şi-a pus-o în funcţiune.

Într-o singură clipă, Superterminatorul a fost aspirat înăuntru şi făcut tăiţei.

S-a aşternut o tăcere mormîntală. Mirosea cumplit a cadavru şi-a sînge stătut.

Dinspre cortină bătea un vînticel de primăvară. Puternicul cîmp care înconjura circul se autodistrusese. La doar cîşiva paşi, pe domnişoara Margareta o aştepta cea de-a doua viaţă.

Plină de speranţă, femeia s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de cortina înstelată. A ridicat un colţ şi s-a uitat afară. A izbucnit în plîns. S-a întors. A cules de pe jos pumnalul Superterminatorului. Şi-a făcut semnul crucii şi, fără să scoată un ţipăt, şi-a tăiat gîtul.

Sfîrşit

STAR TREK - THE NEXT GENERATION

Fragment din cel de-al treilea volum al seriei aflat în curs de apariţie la editura "OLIMP"

CAPITOLUL 2

ANDREW DEELOR estima că **USS Ferrel** va mai rezista şase minute înainte ca puntea să explodeze, omorîndu-l pe el, pe Ruth şi întregul echipaj. Asta însemna că mai avea numai cinci minute şi încă ceva de trăit. Gîndul morţii atît de apropiate ocupa numai un colţ al minţii lui; atenţia lui era îndreptată asupra aburului albastru translucid care pulsa şi plutea deasupra monitorului principal. Nava galactică era prinsă în gheara unei matrice energetice. Cu fiecare minut, matricea se contracta, asemeni unui pumn care se închide tot mai strîns, strîngînd nava între degete.

Nava se cutremură. Ecranul se întunecă.

În ultima oră, senzorii navei nu mai funcţionară pînă cînd ecranul rămăsese singura sursă de informaţie a lui Deelor. Descrisese în şoaptă tot ce apărea în raza lui vizuală şi înregistrase pe vocoderul pe care-l ţinea strîns în palmă. Fiecare amănunt al navei necunoscute, fiecare detaliu al structurii acesteia, fiecare schimbare de tactică, totul fusese înregistrat. Dar acum, fără monitor era orb, nu mai ştia ce se întîmplă în afara navei sale.

Deelor îşi concentră atenţia la interiorul navei **Ferrel**. Din scaunul lui, aflat în centrul punţii circulare, putea să observe întreaga încăpere. Începu să descrie temperatura în scădere, luminile care începeau să-şi piardă din intensitate, pe măsură ce rezervele de energie ale navei erau îndreptate numai spre scuturile de apărare, într-o luptă pierdută împotriva cîmpului de forţă al străinilor. Descrise fulgii strălucitori de vopsea albă care pluteau în aer asemeni fulgilor de zăpadă, descrise peretele de metal care explodase la staţia de comunicaţii şi îl lovise pe locotenentul Morrissey.

Omul căzu în genunchi, apoi tuşi şi scuipă sînge. Dr. Lewin sări lîngă el, cu trusa în mînă. Gestul i se păru inutil lui Deelor, aşa că nu-l mai incluse în raport. Dacă urmau să fie menţionaţi postum, datele puteau fi luate din jurnalul de bord al căpitanului.

Scrîşnetul metalului comprimat era din ce în ce mai puternic, ameninţînd să acopere comentariul făcut de Deelor. El apropie şi mai mult aparatul de gură, dar vocea îi devenise prea slabă pentru a putea acoperi zgomotul din jur. Închise vocoderul înainte de a-l strecura în buzunarul interior al hainei. Dacă înregistrarea urma să fie găsită, succesorul lui va cunoaşte amănuntele înfrîngerii lor.

Înfrîngerea lui. Deelor regreta acest epitaf mai mult decît îşi regreta moartea. Se întoarse spre femeia care şedea alături de el. Ruthe stătea ghemuită, cu genunchii la gură, cu o pelerină cenuşie înfăşurată strîns în jurul trupului. Îşi îngropase faţa în pînza aspră. Şuviţele negre de păr îi căzuseră peste genunchi.

Se aplecă asupra ei, apropiindu-şi gura de urechea ei.

– O să murim, îi spuse el, nesigur dacă ea îşi dăduse seama de acest lucru. Îmi pare rău.

Ruthe se uită la el. Faţa îi era palidă, dar asta era culoarea ei naturală.

– Mi-e frig. Nu-mi place să-mi fie frig.

– Ştiu.

Încetarea bruscă a activităţii din jurul lor îl alarmă pe Deelor. Echipajul îngheţase la posturi, uitînd de dificultăţile prin care trecea nava. Chipurile oamenilor din echipaj erau întoarse spre partea dinapoi a navei. Îşi îndreptă şi el privirea în partea aceea. Acolo erau căpitanul şi ofiţerul I. Cei doi stăteau unul

lîngă altul, la pupitrul ce controla armamentul. Erau întorşi cu spatele, nu se vedea ce făceau, dar Deelor îşi dădu imediat seama ce voiau să facă. Şi de ce nu trebuiau să facă.

Deelor strigă la Manin să înceteze, dar vocea lui nu reuşi să acopere zgomotul făcut de metalul ce se dezintegra. Se ridică din scaun, dar podeaua ce se ondula îl făcu să cadă în genunchi. N-ar fi reuşit să ajungă la ei la timp. Degetele căutară într-unul din buzunare şi prinseră fazerul.

Trase în cei doi, dar podeaua ce se clătina făcu să nu nimerească ţinta. D'Amelio căzu atunci cînd unda îl atinse, căpitanul era numai uşor rănit. Manin urlă speriat. Cînd observă arma în mîna lui Deelor, uimirea se transformă în furie.

– Omoară-l! Ţipătul nu se auzi, dar cuvintele erau clare. Şi ordinul fu îndeplinit imediat.

Andrew Deelor nu va şti niciodată cine l-a împuşcat.

Trei secole de cunoştinţe în materie de inginerie, eforturile combinate ale celor mai luminate minţi ale Federaţiei Planetelor Unite, s-au întrupat în nava galactică cunoscută sub numele de **Enterprise**. Cele mai uşoare metale şi aliaje, cei mai puternici polimeri, cea mai nouă tehnologie în materie de computere, toate acestea au fost adunate pentru a crea această navă care urma să călătorească spre cele mai îndepărtate colţuri ale galaxiei. Era condusă de cei mai pricepuţi ofiţeri şi oameni de ştiinţă, care doreau să exploreze acele noi spaţii atît de tentante.

Dar, uneori, cercetarea se dovedea inutilă.

Cu scuturile de protecţie ridicate, cu armele în poziţie de tragere, Enterprise micşoră viteza şi, într-un nor de lumină, se îndreptă spre locul unde se dădea lupta.

– Domnule Data, ce părere ai despre aura aceea albastră? întrebă căpitanul, studiind forma care învăluia nava **USS Ferrel** şi pe atacatorul ei.

– Albastră? exclamă Data. Mie mi se pare mai curînd un amestec de culori.

Comentariul îi aminti lui Picard cît de radical transforma vizorul lui Geordi imaginea într-un spectru electromagnetic.

– E un fel de cîmp de forţă fluctuant, spuse Data, în timp ce computerele desfăşurau datele pe monitorul lui. Scopul, necunoscut, dar efectele par să fie limitate.

– Căpitane, nu primesc nici un fel de răspuns de la navă, îl anunţă Yar. Toate canalele de transmisie tac.

– Probabil că **Ferrel** nu poate să răspundă, spuse Data. Sistemele ei de control par să fie inoperante sau nefuncţionale.

– Domnule La Forge, îndreaptă nava spre inamic, ordonă Picard scurt. Dispunea numai cîteva secunde ca să hotărască modul în care va acţiona împotriva navei necunoscute. Exploratorul din el era încîntat la gîndul că s-ar putea face un prim contract, dar prima obligaţie a unui comandant al Flotei Stelare era să apere o navă a Flotei, iar **Ferrel** era în mod clar în pericol.

– Pregătiţi-vă să trageţi la comanda mea! Poate că o schimbare de forţe îl va determina pe atacator să-şi înceteze atacul asupra navei **Ferrel**.

Tasha Yar îi făcu un semn lui Worf, aflat la pupitrul tactic, şi cei doi ofiţeri îşi împărţiră responsabilităţile prin cîteva gesturi telegrafice.

Picard se încordă:

– Trageţi! spuse el.

Locotenentul Worf îşi răsfiră degetele pe suprafaţa pupitrului care comanda armamentul. Fiecare atingere de deget activa unda cîte unui fazer al navei **Enterprise**. Multe dintre explozii se dispersară în

spațiu, fără să atingă pe atacant, dar două dintre ele loviră drept la țintă.

Efectul fu imediat. Ceața care învăluia ambele nave dispăru, dînd la iveală ravagiile provocate de lupta dintre ele. Corpul farfuriei navei galactice de clasă Constellation era deformat. Rama îi era răsucită și smulsă. Foarte aproape de nava **Ferrel**, aparent neatins, era un nor dens de sfere, de o culoare portocalie translucidă. Navele erau de mărime egală. **Enterprise** părea un pitic pe lîngă ele.

– Deschide toate frecvențele, locotenent Yar! ordonă Picard ridicîndu-se din scaunul lui.

– Aici Jean-Luc Picard, căpitanul navei USS **Enterprise**. Identificați-vă!

Apteptă cu nerăbdare, în timp ce secundele treceau. Riker se mută încet la locul lui și tăcerea se păstră netulburată.

– Nici un răspuns, spuse Yar, în cele din urmă.

– Nici un răspuns verbal, spuse Data. Dar reacționează.

Fu primul care detectă o mișcare în roiul de sfere.

Masa neregulată a navei necunoscute nu avea o formă anumită care să marcheze o structură. Dar întregul grup de sfere începu să se rotească încet în jurul unei axe propril. În momentul în care partea din spate a navei se răsuci spre ei, un roșu purpuriu apăru în mijlocul acelei culori portocalii. Rotația se acceleră.

Continuîndu-și rotația, nava începu să plutească spre **Enterprise**.

Picard transmise un nou mesaj.

– Către nava străină! Dacă nu răspundeți, apropierea de noi va fi considerată ca o acțiune ostilă.

Roiul nu își încetini alunecarea.

– Aș fi preferat o încheiere fără violență a acestui conflict, spuse Picard în șoaptă ofițerului I care se afla alături de el. Dar se pare că această formă de viață nu îmi împărtășește punctul de vedere. Așa să fie. Lăsă mîna în jos, ceea ce pentru locotenentul Worf însemnă că trebuie să mai tragă o salvă.

O cascadă de unde se îndreptară spre nava care se apropia.

Suprafața sferelor trosni și scînteie pentru o secundă, atunci cînd unda atingea suprafața sferei. Dar cînd scînteile se stingeau, sferele se dovedeau a rămîne intacte. Worf mai lansă o salvă, dar cu același efect.

– Acțiune de intimidare, ordonă Picard scurt.

Mîinile lui Geordi La Forge începură să danseze pe suprafața pupitrului și **Enterprise** schimbă brusc direcția.

– Ne ajung din urmă, domnule!

– Continuați să trageți!

În ciuda barajului de foc, Data anunță apropierea rapidă a celeilalte nave.

– Zece kilometri, cinci kilometri, un kilometru. Data se opri din psalmodiere... Un kilometru.

– Prea aproape pentru torpilele fotonice, declară Yar. La această distanță, exploziile ar putea avaria și nava noastră.

Dacă ne mai îndepărtăm, Ferrel va fi vulnerabilă în fața unui nou atac, spuse Picard cu amărăciune, în timp ce studia nava străină.

Timpul în care putea să contraatace zbura repede.

Și, brusc, nava dispăru. Intîlnind vreun parametru necunoscut, sfera purpurie dispăru din roiul principal de sfere.

– Se îndreaptă spre noi, anunță Data. Pregătiți-vă pentru impact!

O explozie violentă îi orbi pe membrii echipajului, dar nu avu alte urmări decît un tremur abia perceptibil în console și în puntea aflată sub picioarele lor. Valuri de un albastru deschis inundau pîrîind monitorul principal.

Data citea informațiile transmise de senzorii lui:

– Cîmpul de energie acoperă toată suprafața din jurul farfuriei.

– E o rețea! exclamă Geordi și Picard își dădu seama că descria modul în care vedea el acest cîmp. O matrice țesută din filamente încărcate cu energie. Văd fiecare fir. Și un altul, asemeni unui cordon ombilical, este încă atașat de nava mamă.

Yar studie pupitrul tactic cu multă atenție.

– Scuturile rezistă fără probleme. Energia acestei rețele nu este foarte mare.

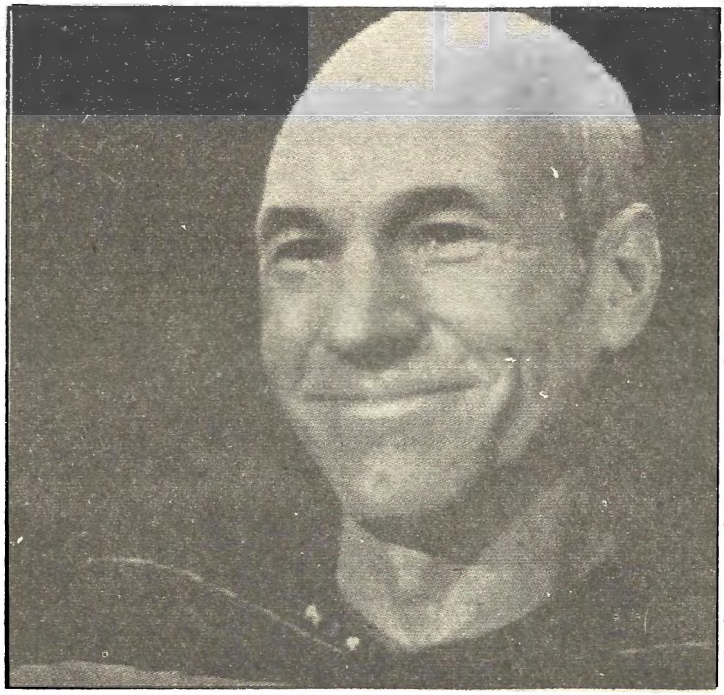

Picard se încruntă:

– Atunci de ce nava **Ferrel** e atît de avariată?

Un zgomot asemeni unui zumzăit se adăugă vibrațiilor.

– Cîmpul se contractă, își mărește presiunea, anunță Data.

Clipi, făcînd rapid un calcul în minte. Presupunînd că media de contracție este constantă, vom suporta efectele între două și șase zile pînă cînd rezervele energetice ale navei se vor epuiza. În acel moment, fără scuturi, vom fi vulnerabili pentru orice fel de avarie structurală.

Riker se îndreptă spre consola monitorului care primea semnale de la fiecare secțiune a navei.

– Căpitane, rapoartele indică scurt circuite minore în sistemele electronice din apropierea învelișului exterior. Nici o avarie majoră.

– Dar pasagerii noștri au suferit traume majore, spuse locotenent Yar. Pupitrul meu a înregistrat cîteva zeci de apeluri de pe puntea unde locuiesc Fermierii, chiar din momentul alarmei roșii.

– Contacteaz-o pe consilier Troi, îi spuse Riker. Spune-i să încerce să-i calmeze. S-ar putea să mai rămînem aici o vreme.

– Dar în nici un caz două zile, spuse Picard, așezîndu-se din nou în scaunul lui. Dacă se poate, nu vom mai rămîne nici două ore. Trebule să existe o cale de a pătrunde în sistemul lor de apărare.

Cu mîinile încleștate de marginea bordului, Riker studia construcția neobișnuită a navei străine. Valuri albastre umbreau nava formată din sfere.

– Sferele astea par să fie o grămadă de baloane. Ne-ar trebui un ac cu care să le spargem pe toate.

– O analogie interesantă, ofițer I, spuse căpitanul aprobator. Hai să încercăm, ce zici?

Worf reprogramă tirul fazerelor conform specificațiilor lui Riker. Împrăștierea focului fazerelor era redusă la minim, așa cum recomanda Flota Stelară. Cu puțin efort și controlînd parametrii, unda era limitată chiar și la mare distanță. Cînd Riker se arătă mulțumit, Yar trase o salvă de testare.

În ciuda intensității reduse, unda se îndreptă drept spre țintă. O singură sferă din partea de sus a roiului explodă, lăsînd să se scurgă în spațiu un glob de materie vîscoasă. Resturile învelișului exterior atîrnau ca niște zdrențe din mijlocul grupului de sfere.

– Dă-i drumul, Worf! exclamă Geordi.

– Mai încercăm o dată! ordonă Picard. Dacă va fi nevoie, vom distruge nava sferă cu sferă.

Era hotărît să continue atacul pînă cînd nava lui avea să fie în afară de orice pericol.

A doua explozie a fost și ultima.

– Cîmpul de energie se împrăștie, anunță Data în momentul în care ecranul monitorului se limpezi. Dușmanul se îndepărtează.

Picard răspunse imediat:

– Undă tractoare, locotenent Worf! Să le dăm să guste din propriul lor medicament!

Bănuia că klingonianul ar fi preferat să tragă în continuare pînă cînd dușmanul ar fi fost anihilat, dar ordinul fu îndeplinit fără nici un comentariu.

– I-am prins, căpitane, spuse Worf, cînd clorchinele de sfere se opri brusc. Dar ne împing cu o putere inimaginabilă.

Picard mai încercă o dată să stabilească legătura prin radio.

– Vă ordon să predați vasul!

Nu prea se aștepta să primească vreun răspuns. Și nici nu primi. Dar, ca și mai înainte, nava străină începu să se transforme.

Sferele începură să se micșoreze, să-și schimbe masa și să se strîngă una în alta. O singură sferă fu împinsă în afară din roi. O alta o urmă imediat apoi o a treia.

Unghiul undei tractoare se lărgi pentru a urmări forma în continuă mișcare. Luminile de pe punte licăriră în momentul în care o cantitate mai mare de energie fu îndreptată spre pupitrul lui Worf. Indicatoarele oscilară atunci cînd sferele se aliniară într-un singur șir.

Riker se întoarse spre căpitan. Fruntea îi era încruntată din cauza furiei și a neputinței.

– În ritmul ăsta va trebui să apelăm la

rezervele energetice pentru stări de urgență. Și nici așa nu cred că le putem reține pentru multă vreme.

– Dușmanul ăsta e, categoric, plin de trucuri. Picard nu-și putea ascunde admirația. Riker fu surprins.

– Nu e nici o rușine să recunoști că un adversar e mai puternic, ofițer I.

Rușinea constă în a pierde. Picard se gîndea ce efect ar avea un alt atac al fazerelor asupra navei străine care încerca să scape.

– Căpitane, strigă Data, senzorii arată că primul înveliș al navei **Ferrel** e grav avariat și manșonul care îi asigură etanșeitatea slăbește în punctele de presiune. S-ar putea rupe în orice clipă.

O mișcare din mînă a căpitanului îi semnaliză lui Worf să oprească unda tractoare. Vocea lui Picard ordonă:

– Yar, toată energia către stațiile transportoare! Începeți imediat teleportarea echipajului de pe nava **Ferrel**. Aduceți la bord tot ce mișcă! Grăbiți-vă!

Întorcîndu-și din nou privirea spre monitor, Picard privi nava străină ce se îndepărta cu viteză tot mai mare, asemeni unui colier de mărgele care s-ar fi rupt de la gîtul persoanei care-l purta.

Bătrînul Ziedorf era surd și dormea încă în urma comoției, dar ceilalți Fermieri se treziseră în paturile lor ciudate în mijlocul luminilor și zgomotelor ca de coșmar. Țipetele și plînsul mamelor și unchilor, care se agățau de copiii sculați din somn, alungau calmul cerut de computerul navei. Fermierii nu voiau să asculte vocea acestuia, mai ales de cînd le ceruse să rămînă în cabinele lor.

Bărbați și femei se revărsau din cabinele de pasageri pe coridoarele de legătură, plîngînd, într-un haos de nedescris.

Un singur bărbat, care aflase cîte ceva despre operațiunea executată de navă, opri intercomunicația pentru a-și auzi mai bine vecinul. Nimeni nu răspunse rugăminților stăruitoare ale ofițerului însărcinat cu securitatea, rugăminți reduse acum la niște biete șoapte.

Copiii care simțiră starea de agitație a mulțimii se eliberară din mîinile celor mari și se îndepărtară fericiți să se poată juca la o oră atît de neobișnuită. Alții, erau la fel de speriați ca și cei mari și se alăturară țipetelor și plînsetelor acestora.

Dnnys își făcu cu greu loc printre cei mari. Unul cîte unul, îl prindeau de umăr sau de mînă și îl întrebau ce crede despre ciudatul comportament al navei. Pentru ei, binecunoscuta lui familiaritate cu unul dintre membrii echipajului îl făcea răspunzător pentru situația în care se afla **Enterprise**. Cu toate acestea era încă un copil, așa că n-avea rost să-i asculte cineva răspunsurile, mai ales atunci cînd el le spunea să se întoarcă în cabine.

Din nou, o mînă îl prinse, dar Dnnys se eliberă. Apoi văzu a cui fusese mîna și se chirci alături de verișoara lui. Părul castaniu deschis era prea creț ca să dea senzația că ea s-ar fi trezit brusc, dar spatele cămășii albastre atîrnau peste pantalonii de lucru.

– Nu pot să intru în camera mamei tale, spuse Mry. Ea, desigur a rămas acolo liniștită, așa cum e firesc. Dar cînd au văzut că nu iese, toți s-au repezit înăuntru, după ea.

Din cei o sută douăzeci de Fermieri, aproape cincizeci s-au îngrămădit în apartament. Ceilalți se învîrteau fără nici un rost pe coridoare.

– Și tu ar fi trebuit să rămîi în camera ta, o certă Dnnys.

– Thomas mi-a zis să ies. Spunea că trebuie s-o apărăm pe mama noastră și pe mama ta care este singură. Mry se încruntă brusc. L-am asigurat că tu ești împreună cu Patrisha, dar acum îmi dau seama că m-am înșelat.

Dnnys nu dădu atenție acestei dojeni. Știa că verișoara lui nu va vorbi nimănui despre lipsa lui.

– Wesley spuse că o alarmă galbenă nu e ceva serios, dar ar trebui...

Sfatul tînărului sublocotenent nu fu auzit. Luminilor galbene le luaseră locul luminile roșii și Fermierii începeau să țipe și mai tare.

Un țipăt strident îi făcu pe oameni să se înghesuie și mai mult unul în altul, în timp ce priveau pe ferestrele care se aliniau pe peretele ce da în afara. Cei care au reușit să vadă au început să povestească celorlalți și descrierea trecu din gură în gură, devenind din ce în ce mai de neînțeles cu cît era povestită de mai multe ori. O singură navă avariată deveni o navă distrusă, apoi un cimitir de nave fantomă sau o flotă de nave pirat, în funcție de persoana care întreba.

Atunci cînd cascada de foc albastru se repezi asupra ferestrelor, mulțimea care se repezise înainte își schimbă direcția. Mry și Dnnys fură luați de valul de mulțime, convinsă acum că trebuie să se întoarcă în cabine.

Pentru oricine e suficient de sensibil, panica ce emana din sectorul pasagerilor era asemeni unei cețl. Panica este molipsitoare. Cu cît se apropia de sediul Fermierilor, consilierul Troi trebuia să lupte împotriva senzației de pericol, înfrîngîndu-și dorința de a se întoarce în siguranța propriei cabine. Căută chipul cuiva cunoscut și cînd îl zări porni în direcția lui.

Dnnys era singur pe coridor, cu fața lipită de geam. Troi alergă spre el și îl trase înapoi.

– Pleacă de aicil

– Nu doare. Îți dă numai o senzație de mîncărime. Dnnys îl făcu demonstrația punînd o mînă pe panoul care bîzîia.

– De unde vine lumina albastră?

– Nu știm ce este, spuse Troi cu o voce tăioasă, încercînd să evite întrebările. Ar putea fi periculoasă.

Era doar un copil, fascinat de necunoscut. Un Fermier adult ar fi trebuit să aibă grijă de el, dar toți adulții păreau să se ascundă prin cabinele lor. Poate că, în spaima lor, vor fi dispuși să vorbească cu ea. Pînă acum, coloniștii respinseseră toate încercările ei de a-i face să se simtă bine. Drept urmare, erau puțini cei pe care îi cunoștea pe nume și ceva despre puține din obiceiurile lor.

– Trebuie să discut cu conducătorii comunității voastre.

Dnnys rîse cînd auzi ce-i cerea.

– Noi nu avem nici un conducător.

– Dar cînd ați urcat prima oară la bord am vorbit cu o femeie care părea să fie mai mare printre voi.

Troi nu întrebase care era rangul femeii, din respect pentru reticența Fermierilor față de o problemă atît de personală.

Cu toate acestea, femeia avea un aer de autoritate ce nu putea să nu fie remarcat.

– Numele ei este Patrisha.

– Te referi la mama mea! Zîmbetul băiatului dispăru. Acum fruntea lui era încruntată. Dar ea nu este un conducător. Nimeni nu e obligat să i se supună.

Troi simți că băiatul e în defensivă.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

Ea căută să găsească o explicație mai puțin pretențioasă pentru a ceea ce dorea să afle.

– Am vrut numai să spun că oamenii păreau să asculte ce spunea ea.

– Oh, asta e cu totul altceva. Oamenii o ascultă întotdeauna pe mama, spuse Dnnys cu mîndrie. Arătă spre o ușă aflată spre capătul coridorului. Intră. Acum e multă lume la ea.

Înainte să intre în cabină, Troi simți o undă de dezamăgire venind dinspre Dnnys. Privi înapoi spre capătul coridorului, acolo unde se afla el.

Lumina albăstruie dispăruse din fața ferestrelor.

Cristian HRISCU

Visul Apocalipsei

Motto:
Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sînt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din isvorul apei vieţii."
Apocalipsa 21, 6

1. Oknanawi simţi girostîcul prinzîndu-i globul ocular şi expulzîndu-i-l din orbită. Laserele bîzîiră scurt, scheletul telescopic, amestec de căblăraie optoelectronică şi MAGoţel, vibrînd.

- Aşa-i cînd ai bani şi ceri intervenţii chirurgicale din plăcere! Sutură. Ţine-l, ce naiba faci? Nu aşa... mai sus... perfect.

Ok Melquos scrîşni:

„Îmi stresezi hipotalamusul, cretinule!"

- Ce tîmpenie, mîrîi doctorul, negul estetic grefat în obraz schimbându-şi culoarea, firele de păr bătându-i în roşu carmin şi verde pal, anestezicele nu se prind pe animalele astea!

Asistenta râse, maleta scurtă abia acoperindu-i sînii.

- Hei, gagico!

Mîna o prinse de gît izbind-o în mocirlă. Faţa bărboasă, cu saliva scurgîndu-i-se printre dinţii, rînji.

-Saltă-ţi cracii „la putita"!

Ursul grohăi încălecînd-o şi durerea o străpunse printre coapse ca un drillhammer.

„Mă-ta e animal, cur pictat!" gîndi RAFNUL, acul cu noua doză de anestezic perforîndu-i SCN-ul.

„Fierbere primordială, rade-o cît mai ai timp!" îşi spuse cu crownerul înfipt în gît şi cuşca liftului vibră în şocul opririi bruşte. Se dezmetici debranşînd motorul şi Kojak se repezi către el. Oknanawi îi strivi mutra aruncîndu-l între uşi, rafonsele de MAGoţel, ejectate din canturi, înfigîndu-se în cap şi zdrobindu-i implantul ZEISS din sprînceană. Scurtcircuitele îi arseseră faţa şi cybraptorii, gunoierii oraşului, microdinozauri biomecanici, apăruţi de după daforduriile canalizării, viermuiră către trupul inert.

-Eşti nou, Melquos! vocea îl făcu să tresară.

Chirurgul îşi scoase mînuşile lăsîndu-l să-şi admire orbitele mărite şi arabescul osos reliefat sub pielea frunţii în oglinda de deasupra.

- Ai prins vreo carte de-a lui K. Dick? întrebă.

- Încă nu, răspunse doctorul.

- Am auzit că nebunii de la Macro Cyber Tehnics i-au dat drumul lui Phill pe străzi, e-adevărat?

-Aşa se zvoneşte. E o tîmpenie, dar piraţii îşi pot permite orice la urma urmei. Federalul încă nu le-a găsit sediul deşi se strofoacă să se scape pe el punîndu-şi curu' la bătaie prin toate tehnolupanarele oraşului.

OK se ridică smulgîndi-şi senzorii de pe tîmple.

- Tehnolupanarele?

- Mda! MCT-ul tocmai aici îşi împinge chestiile de ultimă oră şi, mă rog, deocamdată nu mi-ar surîde o gagică ce juisează byţi prăjindu-mi lujerul.

Melquos îşi masă cvadripceşii:

- Las-o moartă, doctore, Loana e mai bună decît orice erotomeşteră din oraş. Chirurgul şi asistenta se retraseră şi Oknanawi îşi programă casca-inner pe secvenţa nocturnă.

Umezeala îi împăienjeni ochii şi frunze, tulpine, liane, fulgerară pe lîngă el într-o nebunie monocromă. Ghearele pterodactylului îi sfîşiară umerii. Un ţipăt ascuţit, un damf de mormînt deschis şi se prăbuşi. Crengile se curbară pîrîind, mîlul împroşcîndu-l şi rîsul Loanei dansă în semiîntuneric, avalanşa nebună a înaintării umbrei în crepuscul vibrîndu-i pe timpane.

2. Clădirea i se clătină sub tălpi. - Martinez, pe dreaptal Josh, stîngal urlă în zgomotul turbinelor încinse ale Press-Airului. Aerul încărcat de mirosul lubrefianţilor, prishm ars şi oxizi de kriliu îi zgîria gîtul chiar şi prin filtrele măştii. Scările li se scurgeau sub tălpi şi tarantule violete, cu cleşti de titan, jucau pe tablourile lui Giger spînzurate în sîrma ghimpată a uşilor. Amprenta informaţională a umbrei făcea SKEZERELE să ţiuie dement.

O tehnopipiţă, rujată ca dracu, stătea cu ochii dilataţi într-un colţ al nivelului 36, cu gura deschisă într-un urlet mut şi cu braţul întins spre spărtura din tunelul liftului.

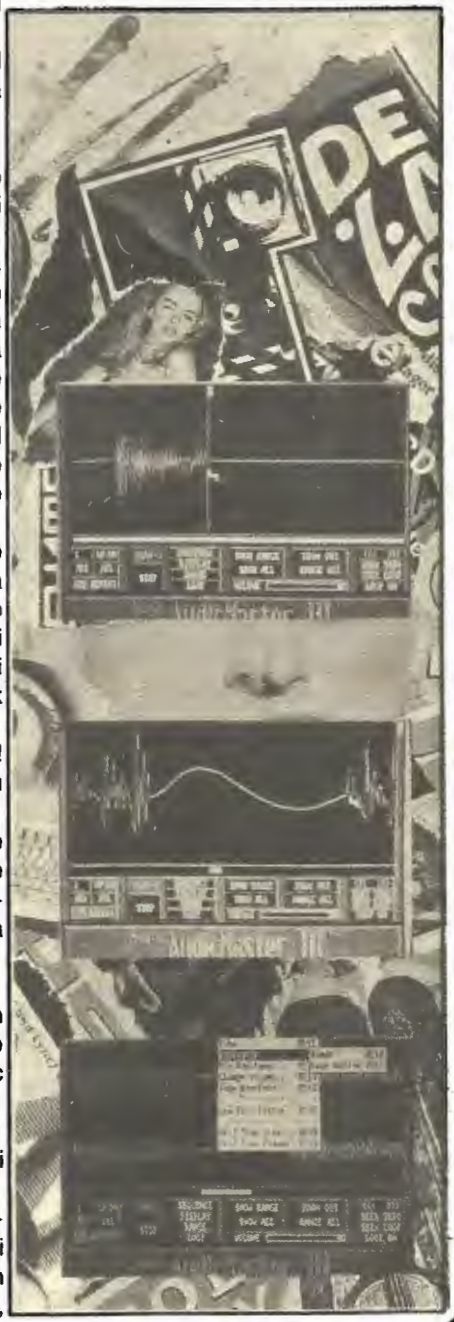

- Unde mă-sa... unde-il? auzi printre paraziţi vocea lui Martinez.

- L-am pierdut, la dracu! zbieră Josh trăgîndu-i un şut în cap curvei. Scăfîrlia scrîşni şi circuitele izbucniră în flame albastre învelişul organic topindu-se stropit parcă de argostin.

- Te-n lambrus de impotent! urlă gagica din gîtul rupt. Sub pumnul ei masca îi plesni în zeci de bucăţi şi Chance Boudroux clipi năucit.

- Gata, ajunge! strigă. Nu mai vreau trecutul!

Da'Lila îl trase de lîngă traductoarele biocodurilor şi RAN-FUL îşi afundă faţa între sînii ei, gîfîind.

- Sînt un idiot.

- Asta nu-i un motiv să-ţi plîngi de milă; idioţii trăiesc mult!

- De ce?

- Pentru că nu-şi fac griji.

Boudroux rîse obosit, transpiraţia ei scurgîndu-i-se în obraji. Îi sărută pieptul,

apoi într-o îmbrăţişare voluptoasă, coate acoperite de jeg, sudoare exhalînd prin toţi porii, o pătrunse încet în ritmul bestial al lui DJ 2 BO.

Holoplanul din tavan le proiectă hologramele trupurilor înlănţuite prin amalgamul de cablaje, farkuri plasmatice şi dreams-makere arse, înălţîndu-i cu respiraţia sacadată în defularea nebună a exploziei orgasmului.

Da'Lila îi dete un ghiont aruncîndu-l pe spate.

- Ah, ce dra...

- Parcă-ai fi un ecumanser chinuit trei ani de libidou şi care cînd a-ntîlnit prima capră...

- A regulat-o pînă i s-a frînt scula! continuă Chance zîmbind.

Coborî din avonpulser aşezîndu-se în lotusul de lumină cu ochii închişi.

- În noaptea asta mi-am propus să-i iert pe toţi şi să mă iert şi pe mine.

Da'Lila îl privi lasciv cu senzorii cyberdeckului pe tîmple. Îl programă pe continuitate în subspaţiu şi viziunile LSD-ului electronic îi invadară mentalul.

3. - Care-i problema, dreams-maker ? Apărut de după zid, Phill îi zîmbi machiat de pudra cocainei. Ledurile implantate în sprîncene îi clipeau furibund trădîndu-i uşoara nervozitate.

„Hm! Mi-ar surîde o scîrboşenie ca asta!" gîndi Oknanawi privindu-i molusca biomecanică de pe ceafa rasă.

- Androizii visează oi electrice iar tu numai cybraptori!

K Dick rîse grotesc, saliva scurgîndu-i -se printre firele bărbii, şi Melquos scrîşni, izbind. Phill se prăbuşi cu cybercomponentele feţei răvăşite, ţeasta bubuindu-i ca un gong sub îmbrăţişarea asfaltului.

- Un droid mic şi cu doi droizi mici fac trei droizi la fel de mari! gîlgîi printre paraziţi. Un dro...

Coastele de nichel îi cedară sub piciorul RANFULUI. Îi smulse molusca de pe ceafă admirînd flipsurile senzoriale bătînd dezordonat aerul.

- Sper că n-o să regret simbioza cu tine! zîmboi aşezînd-o pe ceafă şi filamentele vietăţii îi perforară calota în căutarea centrilor nervoşi.

4. RANFUL ieşi violent din transă şi pereţii tehnolupanarului îi alunecară pe retină cu toate mizeriile scurgîndu-i-se în suflet.

„În mă-sa, să crăpi de nu-ţi vine să fugi ca să te băşeşti sub razele lunii de mînă cu Roger Sands şi Demi Macitta. Să simţi natura învăluindu-ţi sexul, s-o spinteci ca pe-o curvă şi să-ţi laşi toate relele-n ea!"

Scîrba i se încolăci pe şira spinării, şarpele din ea înfigîndu-i colţii în rect, făcîndu-l să geamă de durere.

Molusca îi dăduse clipe de extaz şi întoarcerea la realitate fusese ca un gol în stomac. Muzica îi bubuia în urechi, înaltele râcâindu-i lobul occipital, făcîndu-i maţele noduri, constipîndu-l. Pe scenă, tipele ranforsate, cu tatuaje psihedelice brăzdîndu-le obrajii-prinde-linge-ţîţe-mari - se cabrară şi îşi simţi sîngele pulsîndu-i în sex ca suflul unei tornade. Miros de mizdă prăjită şi cur de găozar. Îşi spusese de-atîtea ori:

„O s-ajungi într-o zi în care sfîrcurile EVEI o să-ţi danseze deasupra iar ţie o să-ţi saliveze lujerul în timp ce-ai să rînjeşti ca un cretin holbîndu-te între cracii interzişi ai reginei oraşului."

Văzu sexul din pieptul blondei grizonate şi îşi simţi propria sculă grefată acolo ca să se încălzească între excrescenţele excitante ale pielii, dansînd printre sfîrcurile rozalii. Bruneta de lîngă ea rîse sudoarea făcîndu-i pubisul ras să lucească. Sasha McLachlan în timpul unei saune o agăţase atîat de bine, încît în aceeaşi noapte exersaseră aproape jumătate din poveştile Kama Sutrei, o ediţie pirat, obţinută de McLachlan după ce i-o îndesase în mufă unui coşolingău din Proxima. Oknanawi clipi obosit. Lîngă el un adolescent acneic se masturba sub masa de VIRPOOL cu dreams-makerul înfipt în mufa tîmplei, cu ochii în extaz şi dinţii rînjiţi la platfotma de plasmoxil.

- Ţi s-a frîn. Melquos, dă-ţi un şut sub cur şi rade-o!

5. Iar noi suntem nişte rahaţi ai unei realităţi de plastic prin care bossii de la Okynagashi Novel Center îşi plimbă cururile întesate de grefe cu gîndul la noile ediţii de lux.

- Mă fut pe ei şi pe tot monopolul lor! Boudroux izbi cu pumnul în trapa de senzometal, aceasta însă nu reacţionă la codul bionenergetic al mîinii lui; nu era membru al clubului. Ce, dacă au drepturi depline asupra întregii literaturi vechi, asta le dă dreptul să se creadă stăpînii lumii?

Îl privi pe Oknanawi în ochi şi îi păru rău că nu avea o moluscă, măcar el putea evada şi altundeva decît în lumea Loanei. „Oare cum o fi cu ea pe ceafă, în junglă?!"

„O să le-o trag, o să le-o trag tuturor găozarilotr din Okynagashi! La ce bun? Ai să urli ca un cîine rîcîind după foile lui Herbert sau Clarke iar ediţiile de lux or să-ţi danseze cu portretul lui K. Dick pe coperţi! Cum altfel într-o lume de drogaţi?

Un jegos cu pleurele pometilor flasce îl privi în treacăt şi Boudroux îl „mirosi".

- Hei, gagiule, îţi spuse confidenţial, am auzit că ai ceva marfă...

-K'qi! întrebă acesta în prando făcînd pe tîmpitul.

- Marfă, marfă! spuse Chance arătîndu-şi ochii şi mîinile. Ştii... am auzit că te ocupi de asta...

Rahat, n-avea nici o treaba cu cretinul.

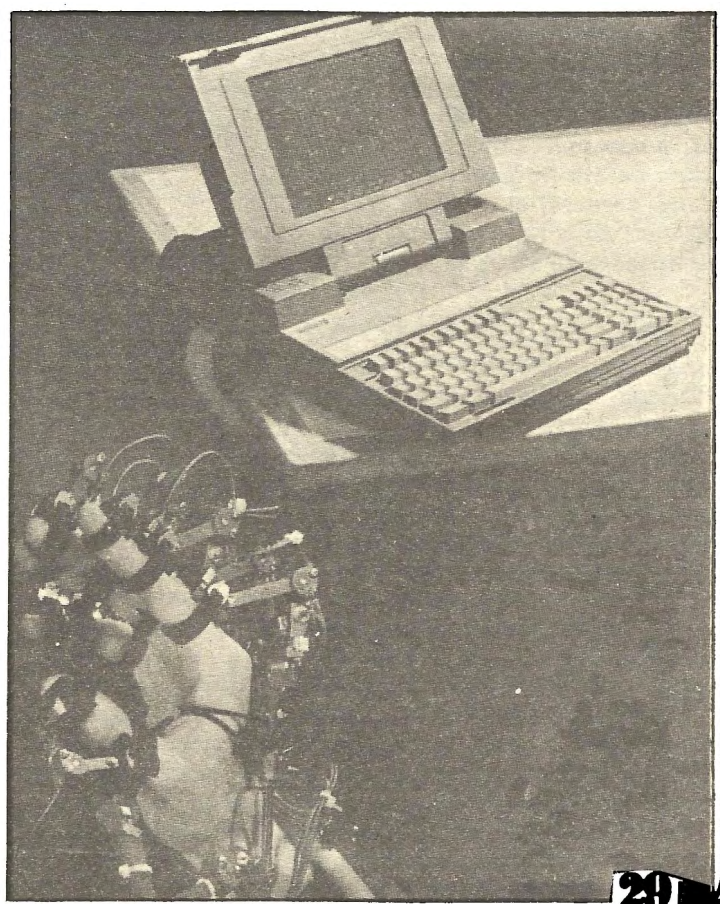

Jegosul examină de-aproape faţa lui Boudroux.

- Şi ce dacă, spuse precaut.

- Cît?

- Tu ce zici?

- Căcat, tre' să-ţi fac un desen? zise Chance dîndu-şi ochii peste cap. Vreau să mă deştept, pricepi?

Urîtul îşi ridică pleurile şi scoase de la piept foile strînse între coperţile cîndva albe, acum acoperite de jeg.

- Opt sute şi e-a ta. „Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch" scrisă-n şai'şpatru.

„K. Dick! să-mi fut una!" gîndi Boudroux. Sperase doar la un van Vogt şi uite că jerpelitu' ăsta îi împingea cu opt sutare un K. Dick.

- Şapte-sute-cincizeci şi s-a făcut.

-Prin gură, şapte-optzeci ultimul preţ! Nu-mi pun curu' la bătaie ca să-ţi fac ţie plăcerea! mîrîi urîtul.

Bancnotele îi foşniră în palme.

-Na-ţi şi rade-o!

Întorcîndu-se, Oknanawi i-o smulse din mîini deschizînd-o febril.

„Auzi atunci un hohot de rîs. Rîsul lui Palmer Eldritch, dar ieşind... din propria sa gură. Îşi privi mîinile, deosebind-o pe cea stîngă palidă, făcută din sînge şi piele, acoperită cu un puf minuscul , aproape invizibil, apoi cea dreaptă - strălucitoare, aproape perfectă în simplitatea ei mecanică şi mult superioară originalului uitat deja.

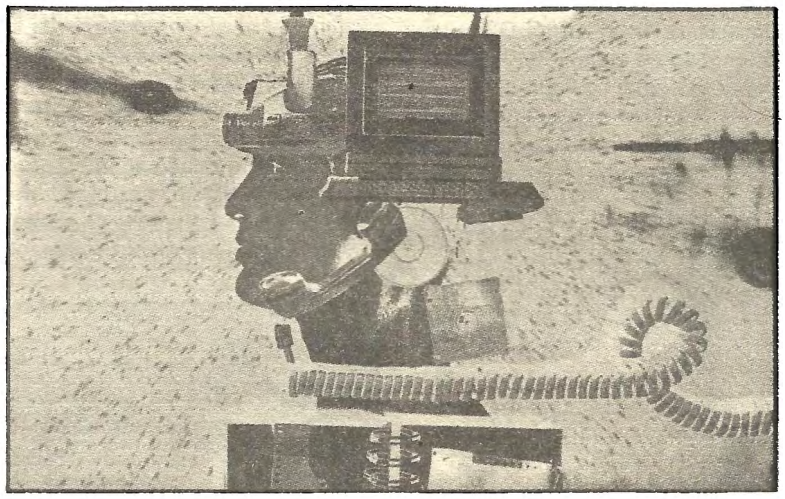

Ştia acum ce i se întîmplase. Avusese loc o supertranslaţie din punctul său de vedere, cel puţin - şi spre care converseseră toate evenimentele precedente. El era aşadar, Palmer Eldritch."

-E beton-curat-cristal, băga-mi-aş, e prea mişto ca să fie-adevărat! zise Melquos după ce citi fragmentul şi fluxul cerebral al moluştei intrerferă cu al lui, întreaga realitate estompîndu-se într-un braţ cu tendoane de MAGoţel.

6

- Saltă pipa să le-o montez sub cur japonezilor! rîse Alistair McSpott trecîndu-şi degetele peste creasta scurtă şi înfigîndu-şi acul TONUSULUI sub ombilic.

-Antrenament de căcat, clanţăniră dinţii lui Curt Angus sub congelul apei. Ghetele îi erau pline de borhăiala „cobrelor cu moţ". Căzuse pînă la genunchi în buda de la subsol după ce Sigmund Wiellfried o spărsese căutîndu-şi perla maletei.

- Cară-ţi curu de-aici! Boudroux îl înfipse fără menajamente pe Vick izbindu-i mutra de zid.

Vick îşi etală dinţii pătaţi de găurile cariilor şi sîngele scurs din nas.

„Sări, Vick, sări" urlă vocea colonelului.

Explozia îl năuci şi podeaua parameci îi prinse gleznele în gelatina cililor.

„Pupă-te-n cur pentru viaţa pe care-ai dus-o!" îşi spuse RANFUL în timp ce se afunda în organismul scîrboşeniei.

-Uită-te la prostul ăsta, şi-a rînjit dinţii la becuri! Melquos gîfîi ca un motocentaur în călduri.

Ceilalţi tropăiau zbierînd sub duşuri.

- MTC-ul l-a lăsat pe Dick să bîntuie străzile. Unu' de la Sad Sabath, tehnolupanarul lui Demmi Macitta, mi-a ciripit că androidul are-n cap programe de spargere concepute special pentru computerul ce arhivează miile de cărţi de la Okynagashi mîrîi printre jeturi McSpott.

- Eşti tîmpit, oricum probabilitatea ca el să reuşească să intre în sediul ONC-ului şi să spargă banca de date a lăbărelii ăleia concepute de „japo" e categoric nulă! zise Wiellfried.

Boudroux îi privi atent apoi le spuse brusc:

- O să-l ajutăm noi.

Şi toţi se uitară la el, cu apa şiroindu-le peste obraji.

7

Chanche Boudroux ieşi din lotus. Da'Lila...

Da'Lila...

Numele parcă-i suna straniu, ca numele unui străin atunci născut în novele universului, venind de departe ca un damf al adevăratei vieţi, învăluindu-l - giulgiu de Isus răstignit - şi renăscînd din propria-i cenuşă.

Surîse; chip blînd şi plete mîngîindu-i ochii.

Se enervă; rictus hidos şi irişi injectaţi.

Se supără pe sine, pe neputinţa lui, pe idioţenia lui, pe spaimele lui.

„Nu te teme tîmpitule, ea n-o să te părăsească! Gîndeşte-te că ea nu există, că te-a părăsit de mult. Nu te lega de ea, ce dac-o iubeşti!"

Îşi strînse pleoapele cu furie.

8

"Noapte, oraşul a-rată mişto. Rahat, asta a fost demult." . Acum coastele îi erau jupuite şi traversele de oţel, împungînd păienjenişul de conducte, acopereau cerul.

„Luna străluceşte ca un cur de streapteusă..." gîndi Boudroux privind-o prin ochii de metal şi plasmă.

Îl căutaseră pe K Dick toată noaptea trecută şi pînă la urmă Vick îl găsise culcat într-o ladă de gunoi, complet refăcut după loviturile lui Oknanawi, învîrtind impasibil între degete un lanţ de flipsuri, lîngă Gangul Cerşetorilor.

Phill acceptase propunerea şi se îndreptase înspre Okynagashi, Boudroux şi ceilalţi, gaşcă de nebuni, urmărindu-l şi urmărindu-se de la distanţă. Chance Boudroux ascunsese securea sub pardesiu şi mîna dreaptă, acoperită de mînuşa ghintuită, în buzunar. DJ 2 BO îi uruia în creieri alergînd, ejaculînd cuvinte, amestecîndu-le şi malformîndu-le, transformîndu-le într-o bestie electronică pe care o asculta cu creierul incapabil să-i refuze ferocitatea. După amiază se fofilase într-un echo-market şi şutise un perforer ultimu' răcnet în domeniu iar acum...

„Să te ţină muşchii Chance!"

Curvele-i rînjeau debil la colţurile clădirilor, epave cu vaginele colcăindu-le de stergon, răvăşite fără să ştie de maladiile ce le putrezeau trupul pe dinăuntru în timpul odelo-orgii închinate lui Sodonan, poponarii punîndu-şi-o grăbiţi prin gangurile fermentînd de gunoaiele pe care cybraptorii nu dovediseră să le ingurgiteze. Lume de nebuni, amalgam de sentimente, morţii păzindu-i pe

morţi, vii păzindu-l pe Dumnezeu, toate înghesuite într-o cutie a Pandorei ferecată în visele unui alcoolic căpitan de piraţi ce-şi găureşte chila corăbiei cu piciorul de lemn transformat subit în drillhammer, apa împroşcîndu-l şi înghiţindu-l hulpavă, ducîndu-l cu ea ca într-un vîrtej de maelstrom pînă în găoaza lumii.

9. Okynagashi Novel Center: reclama se întinde pe zece metrii pătraţi, aglomerare de flashuri pentagonale, fulgere albastre şi metal.

Oknanawi se opreşte la gîtul gardianului arătîndu-şi colţii şi năucindu-l sub lovitura de pumn. Ceilalţi se strecoară, umbre informe, peste strălucirea pieţii, şi faţada de sticlă a intrării dispare răvăşind interiorul sub ploaia miilor de cioburi.

„În sînge îţi dansează jungla RANF!" Boudroux îşi încarcă perforerul.

„Pune-i pe bossii ONC-ului să lingă dejecţiile oraşului, trage-le-o prin mocirla societăţii, arde-le creierii şi bagă-i în rîndul căcărezarilor, fă-i să trăiască mizeria asta şi lasă-i să orbecăie în căutarea unei cărţi, unei pagini, unui cuvînt nenorocit care să-i spună ce au gîndit alţii demult, cînd ai lui nici nu visau c-au să şi-o pună concepînd un cretin cu ochi migdalaţi care s-ajungă să ţină sub labe cheile către un Herbert, un Dick, un Spinrad, un Gibson, sau un Clarke."

Curt îi rupse unui paznic gîtul şi-l călcă în picioare pe celălalt descărcîndu-i din mers întreg încărcătorul unui PULITZER, luat dracu ştie de unde, în cap. Boudroux îi aruncă securea lui Sigmund şi braţul acestuia zvîcni într-o curbă strînsă retezînd tigva unui tîmpit cu tot cu umăr. Urcară scările pînă la turboflit, sirenele ţiuind dement, luminile roşii pulsînd într-un carusel diavolesc.

Ajunseră la ultimul etaj.

Apărută după colţ, gorila, cu combinezonul pocnindu-i de grefe muscuare, îi bară drumul lui Vick şi RANFUL primi lovitura icnind, fruntea pocnindu-i sec. McSpott izbi mastodontul cu genunchiul în stomac şi învîrtind bara de MAGoţel i-o înfipse în cap pînă la încheietură, capătul ieşindu-i prin ceafă într-un terci sîngerînd.

Urlete, gîfîieli, sudoare dospită şi muşchi dopaţi. K Dick se oprise în mijlocul lor nehotărît.

- Întrerupe orice legătură cu exteriorul! urlă Chance Boudroux către Melquos şi acesta prinse de gît un programator căzut printre cablaje repezindu-l în zid.

- Taie-ţi craca de sub cur şi opreşte căcatul asta zgomotos! S-au dus zilele bune, gagiule! Adio, ediţii de lux, adio preţuri exorbitante, 'nţeles?

Asiaticul dădu din cap febril executînd ordinul.

- Ce lăbar, mîrîi Oknanawi dezgustat şi molusca îi vibră pe ceafă. Nu seamănă deloc cu samuraii lui Clavell.

"Shogun" fusese ultima apariţie pirat pe care o citise.

În mijlocul furtunii Boudroux o visă pe Da'Lila dormind la pieptul lui cu părul răvăşit şi sînii mirosindu-i vag a parfum. Adam şi Eva ridicaţi din clocotul primordial ca să renască lumea.

10. Erau încordaţi, ochi grăbiţi curgînd peste console şi monitoare încinse, pupile dilatate, înjurături înăbuşite şi... teama, teama ce li se răsucea în centura pelviană.

„FEDERALI faceţi ca maimuţele, acoperiţi-vă ochii, gura şi urechile" gîndul se învîrtejea în mintea fiecărui RANF

Ultimul tip de innere, cu ghidare după biocurenţii aurei, îi făcea să nu se mai simtă în largul mării, al lumii al universului, cu gîndurile şi corpurile eterice săgetînd prin subspaţiu, penetrînd găurile negre, percepînd a noua dimensiune, al nouălea cer, ajungînd la capătul universului unde planul dorinţelor se transformă în plan fizic lăsîndu-i să pipăie dorinţa şi să urle: ESTE!!! şi să perceapă viaţa răsucită ca o bandă MOEBIS clocotindă de furnici.

- A reuşit, fir-ar-al dracu', a reuşit!

Bucuria expodă în pieptul lui Wiellfried, mîna grea lovind ceafa lui K. Dick. Programele din memoria androidului merseseră.

RANFII priviră ecranele imense cu reperele INDEX ale cărţilor derulîndu-se într-o cavalcadă policromă, tornadă de sunet şi lumină.

Terminale vibrînd şi degete transpirate pipăind coperţile scoase prin Word-Plot-Processing, imprimate uruind şi scuipînd coli pătate de conturul caracterelor.

Toranaga-sama şi Glorianna O'Toole îmbrăţişaţi în amurg, Bobby Rubin şi Kiku-san dansînd în trupurile lui Red Jack şi Cyborg Sally, Palmer Eldritch şi Rick Deckard, blade-runners înlănţuiţi sub retina unui Nexus 6, Arrakis planeta cu colţi de cristai, Brian Aldiss zîmbindu-le din coperţile lui Cryptozoic; surîs al divinităţii către o lume căzută în întuneric, lumină coborîtă în minţi rătăcite. Venise vremea semizeilor eliberaţi din căţuşe pentru a-şi propovădui viziunile şi gîndurile.

K Dick coborî să se plimbe pe străzi.

ATLANTYKRON '94